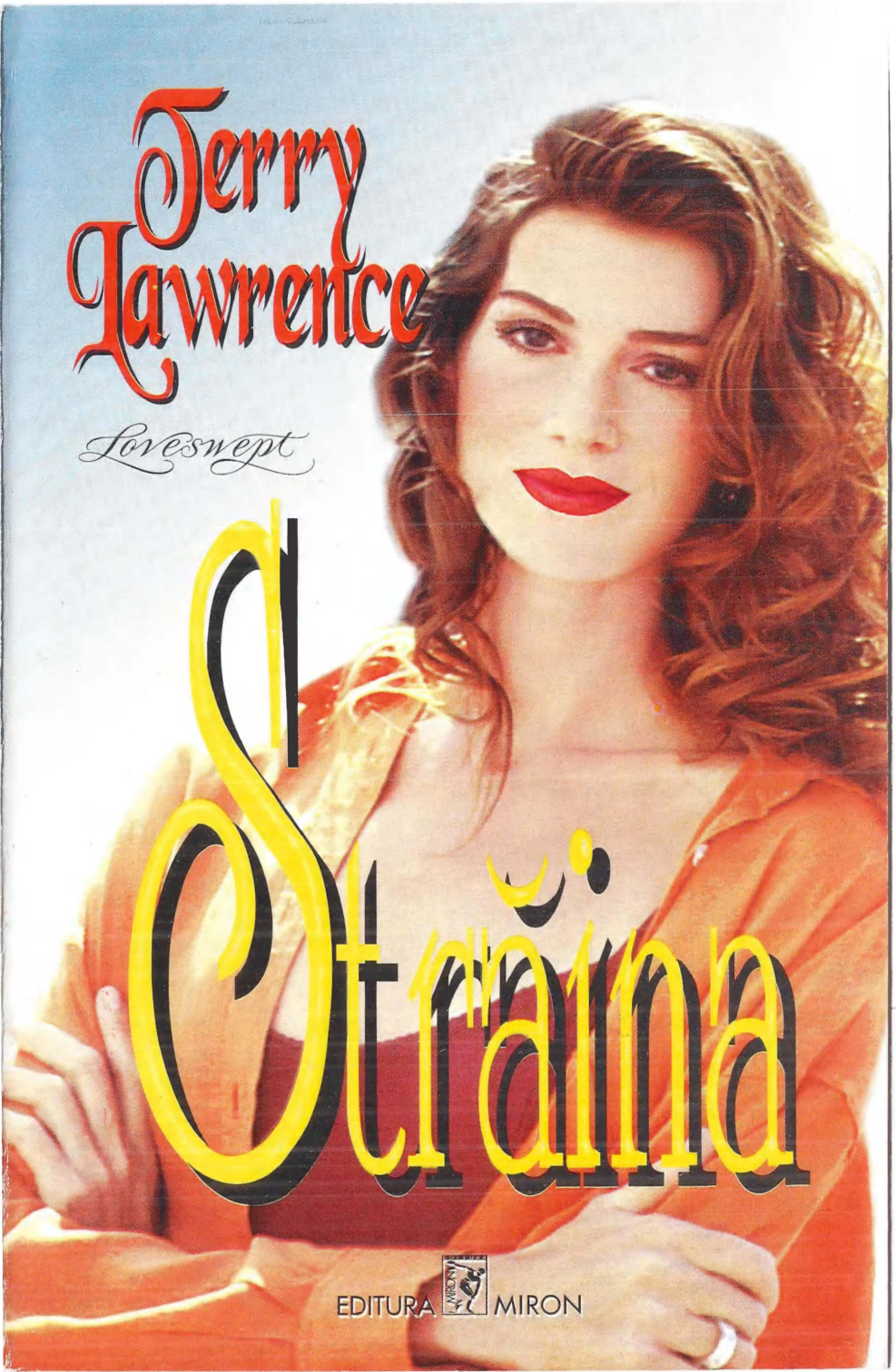
Jerry Lawrence
Loveswept
Străina
EDITURA MIRON

O dată ce ea i s-a strecurat în inimă, va mai putea fi el vreodată singur?

Susannah Moran era în exercițiul funcțiunii, cînd a aruncat zarurile la Cazinoul Manitou Lodge, dar cînd Joe Bond , frumos, cu trăsături aspre, i-a prins încheietura mîinii și-a dat seama că nimeni nu o mai prinsese atît de rapid... și că întîlnise un bărbat care îi declanșase toată pasiunea ascunsă. Joe nu știa ce învîrtea roșcata aceea nostimă, dar oricum o voia – voia să îi sărute gura, să își treacă degetele prin părul ei frumos și să posede această ispită vie, care era ultimul lucru din lume pe care și-l mai dorea. I-a dat drumul, gîndind că nu o s-o mai vadă vreodată, dar cînd Susannah a fost trimisă să aibă grijă de cărțile de la Consiliul Indian, și-a văzut destinul în ochii lui albaștri, adînci. Joe voia căldura ei, iubirea ei, dar voia, în același timp, să nu o dorească deloc. Amîndoi știau ce înseamnă nepotrivirea – ea, angajată a armatei, neavînd o casă stabilă, el, om de onoare, împărțit între două culturi.

Va putea Susannah să îl convingă că inimile și sufletele lor se uniseră, că iubirea lor putea arunca o punte între două lumi?

Libris

Lei 4500

Loveswept

Terry Lawrence

Străina

The Outsider

by Terry Lawrence

© copyright 1995
for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Terry Lawrence

Străina

Traducere de Dinu Ileana

Editura MIRON
Bucureşti

ISBN 973-95059-3-8

Capitolul 1

Cu un geamăt uşor, Susannah Moran închise ochii şi se abandonă braţelor lui.

– Te rog s-o mai faci o dată, pentru mine, îi spuse ea.

Stînd la marginea mesei de joc de la Manitou Lodge Cazino, cu jetoanele în faţă, ea luă un zar, uşor, de parcă s-ar fi parfumat cu el, apoi îl aduse în zona decolteului ei în formă de V, acolo unde începea catifeaua rochiei şi unde, cu o mînă de expert, îl schimbă cu altul. Mîna reveni imediat la loc. Împreună cu ea şi ochii bărbaţilor de la masă.

– O mai faceţi o dată şi pentru mine? se alintă ea, sărutînd zarurile. Le scutură, strigă „haide 7 nu te lăsa aşteptat" şi dădu să le arunce pe masă.

Mîna care îi apucă încheietura fu caldă, dar puternică şi se vedea că nu-i va da drumul prea uşor. Susannah încercă să se gîndească repede la ceea ce avea de făcut. Era vorba despre un bărbat puternic şi frumos, cel care o împiedicase să arunce zarurile. Era bronzat şi ochii lui álbaştri, ca şi părul negru, îi trădau originile. Era de pe undeva din Otawa sau Ojibva. După cum se putea vedea petrecea mult timp în aer liber, pentru că soarele îi bronzase puternic tenul măsliniu. Judecînd după felul în care îşi purta fracul se vedea că trăieşte mult timp pe alte meleaguri.

– Dă-mi alte zaruri, Rick, spuse el fără a-şi lua ochii de la Susannah.

– Imediat, domnule, îi spuse crupierul.

Vocea bărbatului era joasă, cu inflexiuni care îi aminteau de catifeaua mesei pe care Susannah simţi nevoia să-şi pună palmele.

– Vii cu mine? o întrebă el sugestiv, aplecîndu-se spre ea, atît de aproape, încît o putea atinge.

O, dar ştie cum să mă ia tipul, se gîndi ea, simţind că nu mai are aer. Nu mai fusese luată

prin surprindere de multă vreme, recunoscu ea. Zumzetul din jurul mesei continua, neîntrerupt. Nici unul dintre cei prezenţi nu-şi dădea seama că acel bărbat era la un pas de a o aresta. Ei doi erau singurii din încăpere care ştiau exact ce se întîmplase. Pentru un motiv necunoscut ei, această comunicare fără vorbe o speria. Atîta timp cît nu dădea amploare scenei, ea se gîndi că nu avea sens să-şi facă probleme prea mari. Pentru asta, îi era recunoscătoare. Ridicîndu-şi bărbia în sus, ea îşi dădu claia de păr roşu peste cap şi îl privi.

– Mi-ar plăcea să vin cu tine, oricînd, îi spuse ea pisicindu-se.

Ochii bărbatului deveniră mai întunecaţi la culoare, iar pulsul ei se acceleră. El îi strînse mîna uşor. Apoi, îi zîmbi. Susannah ar fi vrut să poată fugi. Simţi cum stomacul începe să-i facă probleme. Ăsta era sistemul lui de a o îndepărta din sala de joc. Îşi dădu seama că fusese prinsă înainte de a reuşi să facă ceea ce ţinea de munca ei. Mai fusese prinsă şi altă dată în timp ce testa securitatea afacerilor; avusese de-a face cu hoţii de buzunare, cu cei care înşelaseră oamenii în orice mod. Cu toate că se rugase, plînsese nu dăduse mită niciodată. Dar nici nu i se oferise

ocazia să primească. Oare privirea lui era o invitaţie? La ce preţ ar vrea el să-i dea drumul? El continua s-o ţină de încheietura mîinii. Hannah înţelese că preţul era chiar ea. Îşi răsuci mîna, în strînsoarea lui. Se simţi ameţită şi totul începuse să se învîrtă cu ea. De fapt, ea nu era făcută pentru lumea în care se învîrtea. Era contabilă. Trebuia să verifice modul în care companiile îi tratau pe beneficiarii care erau prinşi cu diferite fraude, asta era o parte din ceea ce trebuia să facă ea. Dar nu se ocupa cu asta tot timpul. Poate că va avea ocazia să-i explice. Încercă din nou să se elibereze, dar simţi strînsoarea lui şi renunţă. În cele din urmă, el îi eliberă braţul şi îi indică drumul. O conduse printre mesele aglomerate, iar ea încercă să facă un semn de adio zarurilor şi apoi să le arunce înapoi pe masă.

– Ţine-le pregătite tot pentru mine, îi spuse ea unuia dintre bărbaţii de la masă.

– O, zise omul. O să joc eu cu ele, poate îmi aduc noroc.

Afară, Susannah încercă s-o facă pe indignata. Îşi spuse totuşi că nu avea talent la aşa ceva şi era mai bine să renunţe. Se întoarse spre el.

– Unde mergem? La puşcărie, dacă avea no-

roc, îşi spuse ea. Înaintea ei se întindea o seară cu explicaţii lungi şi inutile.

– Hai să mergem la bar, îi sugeră el. Aş vrea să-ţi ofer ceva de băut. Bărbatul îi zîmbi. Avea dinţi albi, ascuţiţi şi ceva drăcesc în priviri, care în alte împrejurări ar fi făcut-o să se înfioare. Dar acum... În mod sigur el o va aresta. Sau poate, avea altceva în minte? Ceva care începea cu cumpărarea unei băuturi? Susannah îl privi direct în ochii aceia albaştri, cu sclipiri de oţel şi nu i se păru un bărbat prea uşor de corupt. Era obişnuit cu tentaţiile zilnice, dar nu şi uşor de corupt.

– Nicky, aş vrea să mă serveşti tot ca de obicei, îi spuse el barmanului. Iar pentru doamna? Sclipirile din ochii lui îi spuneau că îi acordă privilegiul de a alege ce vrea să bea.

Brusc revenită la realitate, Susannah spuse primul lucru care îi trecu prin minte: lichior de castane.

Bărbatul o privi şi începu să rîdă. Rîsul lui îi amintea de felul în care un leu, mulţumit de prada pe care tocmai o devorase, se aşeza să doarmă. Susannah îşi spuse încă o dată că o aştepta o noapte lungă. Începu să-l studieze pe cel din faţa ei, aşteptînd să li se servească băuturile. Îi urmări ridurile de pe faţă, care îl făceau să arate ca şi

cînd ar fi stat cîţiva ani la soare. El avea ceva din înfăţişarea indienilor din Michiganul de Nord – erau bine clădiţi, cu umerii laţi, nu prea înalţi. Avea nasul acvilin, pometii proeminenţi. Şi ochii aceia atît de albaştri. Arăta ca un vînător plecat după pradă. Părea periculos. Fracul îl arăta ca pe un individ sofisticat şi ordonat. Iar ochii... El îi evită privirea. Cînd băuturile lor fură gata, el plăti şi se îndreptară spre o masă de pocher care se afla într-un colţ al încăperii.

– Stăm aici?

Urmărindu-i unduirea şoldurilor, el recunoscu că femeia se mişca bine. Aş vrea să-mi spună ceva ce n-am mai auzit pînă acum, murmură el ca pentru sine. O urmărise cu privirea de cînd o văzuse prima oară. Rochia aceea roşie ca focul îi sărise în ochi de cînd intrase în sală, ca să nu mai vorbim despre trupul care o purta. Ar fi fost remarcată şi la cele mai elegante restaurante din Vegas, nu numai aici. În acest local care fusese pentru bingo şi se transformase în cazino, construit pe o rezervaţie din nordul Michigan-ului, rochia ei provocatoare ar fi sărit oricui în ochi.

Era convins că ăsta îi era şi scopul. Ca şi gesturile lascive cu care mîngîia zarurile aducîndu-le în dreptul decolteului. Acestea atrăgeau atenţia

tuturora, iar ea scotea o altă pereche din materialul de la rochie. Era un gest ingenios, care distrăgea atenţia. Ca şi felul în care îi bătea lui inima cînd se uita la ea.

Trecuse cîtăva vreme de cînd o femeie îi atrăsese atîtea priviri şi reacţii. Nu-i trebui mult ca să-şi amintească felul în care se terminau de obicei relaţiile lui cu roşcatele. Iar asta mai era şi trişoare. Îşi reţinu mîna şi se concentră asupra problemelor lui. Cînd se aşezară, el sorbi din băutura lui. Nicky i-o pregătise ca de obicei, scotch cu mai multă apă. Joe ar fi putut să-şi petreacă o seară întreagă în faţa unui astfel de pahar. Dar privind-o îşi dori să fi cerut ceva mai tare. El puse zarurile confiscate pe masa de pocher. Ochii ei se îndreptară asupra lor imediat. Un trişor de profesie n-ar fi atît de direct, îşi spuse el. Sau poate că femeia din faţa lui nu era prea isteaţă. Sau poate era beată. Sau pur şi simplu acoperea pe altcineva. Din orice unghi ar fi privit situaţia, ea încerca să-l trişeze. Sorbi o altă înghiţitură din băutura pe care o avea în faţă. Amestecă zarurile în felul în care o făcuse şi ea. Avea ceva prea alunecător femeia asta, îşi spuse el.

– Îţi place cazinoul nostru? o întrebă el, observînd cum se îmbujorează.

– Lucrezi aici?

– Credeai că am venit doar aşa, ca să te agăţ?

Aveai şi alte motive, se gîndi Susannah. Apoi ridică din umeri. Încercă să ia o mină plictisită, sofisticată, sperînd că poate aşa îl va face să renunţe. Îi observă lucirea din priviri, iar el insistă:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Cazinoul vostru? Este într-adevăr frumos. Susannah era dornică să scape de întrebările lui, dar pînă la acel moment nu ştia cum putea face. Începu să studieze încăperea. Cazinoul Manitou arăta de parcă ar fi fost proiectat pentru vreun baron din secolul XIX, decorat apoi cu meşteşuguri indiene. Traverele masive susţineau cele două etaje, iar în camere atîrnau candelabre din coarne de ţap separate de evantaie mari. Pături indiene, coşuri şi pene. În colţurile încăperii se aflau două mari şemineuri în care focul ardea mocnit iarna. Se vedeau mesele de mahon acoperite cu catifea verde şi roţile de la rulete.

Cartoforii purtau cămăşi albe cu mîneci scurte, pantaloni negri şi cravate la fel de negre. Bărbatul care stătea la masă cu Susannah purta frac. Oare ce rol avea el? Poţi să-mi spui cine plăteşte băutura mea? îl interpelă ea.

– Ai primit-o împreună cu complimentele casei.

– Asta vă face atît de renumiţi în zonă. Faimosul Manitou Lodge. Pot să-ţi spun Manny, pe scurt?

El îi zîmbi.

– Mă cheamă Joe Bond.

– Susannah Moran. Din Chicago. Femeia îi întinse o mînă cu o manichiură perfectă.

El dădu drumul mîinii, apoi o urmări cum bate încet cu degetele în pahar. Avea unghiile roşii, rochia roşie, părul la fel de roşu, îşi spuse el. Dacă n-ar fi fost situaţia care se crease între ei, s-ar fi simţit atras de ea.

– Eşti turistă, bănuiesc.

– Cred că majoritatea clienţilor voştri sînt turişti, nu?

El o aprobă.

– Turişti şi localnici. Dar, oricum nimeni nu se îmbrăca aşa ca ea.

– Lucrezi aici? îl întrebă ea.

– Nu. Poate că ea încearcă să afle cînd nu este supravegheată deloc masa de joc, îşi spuse el. Nu, de obicei nu stau mult timp pe aici, vin de vreo două ori pe săptămînă, ca ajutor.

– Ca ajutor? Într-un cazino? Ce idee!

Îi auzi rîsul cristalin, dar studiat. Nu numai manichiura ei era îngrijită, ci totul în jurul ei părea că

vorbeşte despre încercarea ei de a arăta bine la braţul oricărui bărbat din lumea asta. Dar era ceva care îi scăpa de sub control. Poate nervii? El îi prinse acea sensibilitate din priviri.

– De fapt, tu trebuie să fii cea care răspunde la întrebări, nu eu, îţi aminteşti?

Femeia luă o înghiţitură din paharul care se afla în faţa ei.

– Chiar aşa?

Joe nu-i răspunse.

Ea continuă să-şi soarbă băutura, de astă dată cu mai multă atenţie. Îşi imagină că bărbatul din faţa ei ar putea să tacă nefiresc de mult de acum înainte. Dar ea nu avea de gînd să-l lase s-o facă.

– Şi în celelalte cinci seri ale săptămînii ce faci?

– Vrei să-mi faci vreo ofertă?

– Nu, voiam să ştiu ce meserie ai. Îşi privea băutura insistent. Apoi simţi iarăşi cum roşeşte. Joe îi privea obrajii care îşi schimbaseră culoarea.

– Am un vas de pescuit.

– O, asta explică şi bronzul atît de reuşit.

– Stau mult timp la Ottawa şi asta este explicaţia bronzului, îi spuse el.

– Oh. Încerca să cultive un ton politicos pentru conversaţia lor, să nu se lase cucerită. La un mo-

ment dat i se păru că omul o poate desluşi cu multă uşurinţă, dar continuă discuţia cu el.

– Cît timp stai aici? o întrebă el.

– De-abia am sosit, ridică ea din umeri.

– Şi unde stai?

– La căsuţele din vale.

Oricine i-ar fi văzut împreună şi-ar fi închipuit că sînt doi străini care îşi petrec timpul împreună.

– Pe partea cu lacul? o întrebă el.

– Da, şuieră ea. Încă un minut şi altă întrebare la care ea n-ar mai fi rezistat. La naiba, arestează-mă. Fă ceva!

– Este un loc frumos, dar şi scump, fu tot ce reuşi ea să spună.

Cu unghiile lovea uşor paharul. Îi ajungea jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Trebuia să treacă la subiect. Cazinoul ăsta este bine pus la punct. Şi este un loc discret. Ochii lor se întîlniră.

Jucîndu-se cu zarurile, el le lăsă să cadă pe masă din nou. Era doi la patru.

– Cîştigi mult aici?

– Sînt norocoasă. Cîteodată. Îşi aruncă părul pe spate. Mîngîindu-şi absentă decolteul în formă de V, ea îl surprinse cu ochii aţintiţi asupra pistruilor ei, care îi apăruseră din abundenţă în zona aceea. Privirea lui se ridică spre ochii ei.

– Ei, ce spui?

– Mă acuzi de ceva? îl întrebă ea uimită.

El îşi păstră aceeaşi mină liniştită, deşi ar fi vrut să zîmbească. Îi plăcea încercarea ei de a părea nevinovată. Mai avea puţin şi putea să încerce să-l convingă că nu făcea asta de fiecare dată cînd intra într-un cazinou.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să mă întorc la masa de joc. Îşi bău şi înghiţitura care îi mai rămăsese şi dădu să se ridice.

El îi făcu un semn cu capul să stea şi ea trebui să se conformeze.

– Nu te acuz de nimic. Nu te-aş acuza oricum, fără să-ţi pot dovedi că minţi.

– Zarurile nu sînt măsluite. De asta era sigură. Totul constă în felul de a le amesteca. De a le manipula.

– Asta o poate face toată lumea. Atît bărbaţii, cît şi femeile. Faţa ei se înroşise din nou, iar ochii aruncau adevărate scîntei. Bine, îi spuse el. Dar cu cealaltă pereche de zaruri cum rămîne? întrebă el.

Nici astea nu erau măsluite, Susannah o ştia prea bine, dar pentru a-l convinge îi trebuiau prea multe explicaţii. Mi-e teamă că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Bărbatul îşi trase scaunul mai aproape de al ei. Genunchii lor se atinseră, dar nu din greşeală. El era tot mai aproape, iar braţul şi-l întinse pe spătarul scaunului ei. Susannah îi distinse mirosul de mosc al after shave-ului.

– Hai s-o luăm altfel, îi spuse el, urmărind cu degetele decolteul care avea aceeaşi formă de V şi la spatele rochiei. Observă că i se făcuse pielea de găină acolo unde o atinsese. Dacă te-aş perchezitiona, îi şopti el, ce crezi c-aş găsi?

Văzuţi de aproape, ochii ei erau căprui, iar genele îi erau neobişnuit de lungi. Se vedea că era puţin speriată, puţin excitată şi mai mult decît furioasă.

– Zarurile nu sînt măsluite, îi mai spuse ea.

– Care dintre ele?

Susannah îi apucă mîna, înainte ca el să şi-o ducă spre decolteul din faţa rochiei ei. Nu ştiu ce faci aici, ce funcţie ai, dar nu ai nici o calitate să mă percheziţionezi.

– Oricum, nu aici, în sala cazinoului. Nu neg că mi-ar face plăcere.

– Dacă nu poţi răspunde de mîinile dumitale, mă tem că va trebui să rămîi singur la masă, îl anunţă ea.

El îi apucă mîna cu fermitate, dar vocea îi ră-

măsese joasă.

– Ai dreptate, nu am calitatea pentru ca s-o fac. Dar dacă nu vrei să te dau pe mîna celor care o pot face, trebuie să-mi răspunzi la nişte întrebări.

Ea nu putea să-i spună cine este şi care era scopul vizitei ei la cazinou. Nu putea s-o facă, deocamdată. Şeful ei, Jack, trebuia să joace rolul unui alcoolic, care să facă mare tărăboi în sala de jocuri. Dacă i-ar explica acestui individ care este rolul lor şi ce teste s-au hotărît să facă, el ar alerta tot personalul cazinoului şi n-ar mai avea nici un efect. Susannah evident speriată îşi trase mîna din strînsoarea lui Joe şi se îndreptă spre ieşire. Orice ar fi fost mai uşor de rezolvat pentru ea, chiar şi un contact cu FBI-ul. Orice numai să scape de acest individ. Îşi aminti însă că nu are voie să o ia la fugă, trebuia să păşească liniştită cu capul sus. De cîteva ori pînă acum, viaţa îi dovedise că era mai bine aşa.

Joe o ajunse din urmă.

– Te conduc pînă la maşină, îi spuse el.

Ea începu să caute în poşeta de seară pe care o avea în mînă.

– Am nevoie de fiselé pe care le-am luat la intrare.

– O să ţi le păstrez eu pînă data viitoare.

– Şi dacă nu va mai exista o dată viitoare?

– Nu cred că vei renunţa atît de uşor.

Joe observă ce reacţie puternică îi declanşaseră cuvintele lui. De ce făcea ea toate astea? Oare avea chiar aşa mare nevoie de bani? După cum arăta nu s-ar fi spus.

– Nu poţi să păstrezi fisele mele. Este împotriva regulamentului.

– Ştiu, o întrerupse el. Dacă ştia atît de bine care este regulamentul, asta însemna că o mai făcuse şi altădată. De asta îţi spuneam c-o să ţi le păstrez pînă mai vii pe aici.

Corect. Logic, dar neplăcut. Susannah se simţea indignată.

– Ar trebui să-ţi spun c-a fost o seară minunată. La revedere. Dar nu scăpă atît de uşor. El o urmări şi în parcare, unde ea trebui să piardă cîtăva vreme pînă să-şi găsească maşina. De ce naiba se tot ţinea bărbatul ăsta după ea dacă nu voia s-o aresteze? Îi reveni în minte posibilitatea ca el să aştepte vreo recompensă. Nu făcea parte din testul pe care îl derula ea să afle dacă personalul cazinoului lua mită. Trăgînd aer în piept, ea se întoarse spre omul care se ţinea pe urmele ei.

– Chiar vrei să nu mai vin niciodată? Avu grijă ca vorbele ei să sune cît mai provocator. Veni foarte aproape de el şi dintr-o dată nu-i mai păsa dacă tipul este corupt sau nu. I se păru o idee bună să flirteze cu el un pic. Luminile din parcare nu-i modificau cu nimic tenul ei atît de frumos. Joe simţi nevoia să i-o spună. El ştia că femeia era gata să-l mituiască, să i se dăruiască.

– De ce nu rămîi acum? o întrebă el. Îi atinse uşor umărul şi pielea ei reacţionă numaidecît. Joe îşi dori s-o sărute, dar se opri.

– Vrei să mă laşi să plec sau nu? Întrebarea ei sună în aşa fel, încît lui Joe i se păru că a o lăsa să plece ar fi ultimul lucru din lume pe care l-ar face un bărbat în toate minţile. Joe îi întoarse faţa spre el, cu mîna care îi atinse uşor obrazul. Pielea îi era netedă şi plăcută.

– Joe?

De pe buzele ei, numele lui răsună ca o adiere care îl făcu să se înfioare. Inima începu să-i bată atît de tare, încît Joe nu mai ştia ce se întîmplă cu el. O sărută. Ea încercă să se ferească, dar fu în zadar. Deodată, în mod surprinzător, el simţi cum femeia cedează şi i se oferă la rîndu-i.

Mîinile lui alunecară spre talia ei, trăgînd-o mai aproape. Cînd se atinseră trupul ei deveni dintr-o

dată rigid, dar Joe era prea ocupat ca să observe. Mîna lui se îndreptă spre partea din faţă a decolteului, la garnitura de catifea neagră, unde se mai aflau cîteva perechi de zaruri. Susannah se înfurie şi îşi eliberă mîinile şi trupul.

– Oricine ar fi crezut că vreau să profit de întîmplarea asta, începu el să rîdă. Acum aş putea să te duc la poliţia tribului.

– Joe, te rog. Dă-mi drumul. O să-ţi explic totul în cîteva zile.

– Zile? Joe ştia că ea va pleca imediat. Şi eu ce o să obţin pentru asta?

Susannah respiră adînc. Sărutul lor fusese minunat. Aproape c-o făcuse să-l ierte pe cel din faţa ei.

– Ce doreşti, de fapt?

– Ceea ce nu-mi poţi da aici, spuse el venind tot mai aproape. Nu în public. Deci şi el umbla după ceea ce aşteptau toţi bărbaţii să primească, îşi spuse ea amintindu-şi de vorbele bunicii ei. Îşi adună toate puterile şi se desprinse din braţele lui, fiind puţin surprinsă cînd văzu că el îi dă drumul. Ea ridică bărbia în sus pentru a adăuga un plus de demnitate vorbelor ei.

– O să primeşti tot ce ţi se cuvine, Joe. Aşteaptă-mă aici, miercuri noapte.

Rezultatele testului aveau să fie anunţate miercuri după-amiaza consiliului tribului. După aceea, era sigură că Joe n-o să se mai uite în ochii ei, nu va mai avea curajul.

– Bine, îi spuse el.

Femeia se îndreptă cu paşi grăbiţi spre maşina ei. De ce oare îi dăduse el drumul să plece? Ştia că nu se va mai întoarce. Oricum, era mai bine aşa, nu avea nevoie de complicaţii acum. Îşi şterse buzele cu dosul palmei şi plecă. Două ore mai tîrziu, după miezul nopţii, întîlnirea cu femeia în roşu, încă îi mai persista în minte. Deschise uşa de la biroul din spate.

– William, ce dracului se petrece aici?

William Missaukee era aşezat pe canapeaua din spatele biroului.

– Ai avut probleme, Joe?

– Cam multe. La început am avut necazuri cu un beţiv.

– Ai scăpat de el?

– Nicky a făcut-o...

William îl privi întrebător.

– Cu blîndeţe, continuă Joe.

Îngrijorarea care apăruse pe faţa lui William se mai diminuă. Joe ştia care este privilegiul lui ca şef al consiliului; îşi păstra opiniile numai pentru el

şi lăsa să se vadă numai ce credea el că este necesar.

– Deci, ce te frămîntă, Joe?

– A mai venit unul cu gura cam mare.

– Nu te-ai obişnuit cu ăştia?

– A făcut tapaj despre pachetele de cărţi care au fost desfăcute, marcate şi resigilate.

– L-ai liniştit şi pe ăsta?

– Da, destul de uşor. Au mai fost şi nişte zaruri măsluite ale unei tipe care se învîrtea pe acolo.

– Era beată?

– Nu.

William începu să-i zîmbească atotcunoscător.

– Era drăguţă?

– Era blindată cu zaruri măsluite.

– Ţi-a făcut probleme, Joe?

Joe începu să-şi pregătească terenul.

– Ştiu că sîntem în plină dezvoltare, că este vară şi că oraşul este plin de turişti, dar sînt prea multe probleme noaptea.

– Oare şi luna plină v-a dat bătaie de cap? întrebă cel mai bătrîn.

Joe vru să-l înjure, dar se abţinu.

– Poate că ar trebui să rezolvăm problema noastră noaptea şi să vedem cum merge, îi spuse William. Am auzit că la Vegas se face diferenţă

de tarif în funcţie de intervalul din luna în care se joacă.

– Ăştia de la poliţia federală au vreun formular care s-ar putea completa în scopul ăsta? Remarca lui Joe atinsese scopul ca o săgeată care ajunsese la ţintă. Guvernul federal încerca de mult timp să închidă cazinourile din rezervaţie. În cazul lor de vreo cinci ani. Dacă toate operaţiile nu erau controlate corect şi jocurile nu erau curate, cazinoul urma să fie închis şi tribul îşi pierdea posibilitatea de a-şi întreţine membrii.

– Mă întreb dacă nu cumva este cineva care încearcă să-şi bage nasul în treburile noastre. Să facă totul să pară ca şi cînd noi nu ne-am descurca, sugeră Joe. El fusese întotdeauna un tip cu o gîndire clară, rapidă. William oftă.

– Poate că ar trebui să-ţi spun cîte ceva despre tipa în roşu.

Capitolul 2

Miercuri după-amiază, Susannah se pregătea pentru prezentarea de la consiliul tribal. Văzîndu-l pe Joe Bond care făcea parte din consiliu i se păru că totul era o obrăznicie. Joe înclină capul în semn de salut şi-şi văzu de treabă.

– El face parte din consiliu? îi şopti Susannah lui Jack.

Jack Hainford, partenerul de la *Whitman, Jablonski şi Parritt* se aplecă spre ea, luîndu-i starea drept una de încordare nervoasă. Nu trebuie decît să-ţi susţii raportul. Va avea succes.

– Şi rezultatele testelor?

El ridică din umeri. Te-am sprijinit cît am putut. Cînd sînteţi gata anunţaţi-ne. Susannah ştia că alegerea ei pentru a prezenta raportul însemna nişte probleme în plus, doar dacă ei nu reuşeau să cîştige sumele propuse. După cîteva incidente mai mari şi neplăcute, ea îşi prezentase demisia. Primise această funcţie în locul celei de cenzor. Cînd William Missaukee îi făcu semn că putea să înceapă, ea luă o înghiţitură de apă, amintindu-şi că trebuia să vorbească mai rar, să nu dea buzna, ca de obicei.

– Sper că vă daţi seama că operaţiile care se desfăşoară la cazinoul dumneavoastră au devenit prea complexe, iar contabilii care vă ţin conturile în prezent nu mai pot face faţă, solicitînd să fie înlocuiţi. Au fost prea multe documente de pregătit şi de trimis la prea multe agenţii, şi s-au făcut prea multe investiţii la nivelul tribului. Doriţi să proiectaţi şi să fondaţi o infrastructură pentru dezvoltarea economică ulterioară, care să includă şi furnizarea de case şi locuri de muncă pentru membrii societăţii. Pentru toate acestea aveţi nevoie de expertize şi consulting financiar. Cred că firma noastră *Whitman, Jablonsky şi Parritt* va reprezenta interesele voastre cel mai bine.

Joe o privea. Ea îşi trecu mîna peste fusta ei de tweed gri cu negru, apoi îşi aranjă jacheta care avea un guler de catifea neagră. Ea îi studie pe rînd pe toţi membrii consiliului. Vă rog să-mi puneţi întrebări.

– N-aţi putea folosi şi alte metode, mai bune decît cele deja cunoscute? o întrebă Missaukee.

– Cea a testelor, de exemplu. Privirea lui Susannah se opri asupra lui Joe Bond pentru o fracţiune de secundă. *Whitman, Jablonsky şi Parritt* testează toate societăţile care ne solicită ajutorul contabil. Înainte de a începe să le lucrăm actele, pretindem că sîntem beneficiari ai serviciilor lor, nişte beneficiari pretenţioşi, pentru ca să vedem cum sîntem trataţi. Nu sîntem atît de mult interesaţi de bani, cît de serviciile care ni se oferă. Profitul din acest punct începe.

– Şi aţi avut probleme deosebite?

– Au fost cîteva cazuri, cu un client beat şi altul care se cam pierduse cu firea.

Joe zîmbi amintindu-şi rolul pe care îl avusese el în rezolvarea problemei.

– Clienţii dificili au fost trataţi corespunzător. Cu toate acestea a mai existat o abatere a unui angajat al dumneavoastră, domnul Bond, aici, Susannah se uită spre el, dar nu-i întîlni privirea,

care era gata să renunţe la urmărirea mea, în momentul în care m-a prins schimbînd zarurile la masă.

Se auziră murmure în încăpere, iar membrii consiliului începură să schimbe priviri între ei şi apoi să comenteze atitudinea lui Joe.

– Cu ce condiţie a renunţat la urmărirea dumneavoastră? întrebă Missaukee.

Susannah îşi încleştă mîinile de masă şi îşi dori să nu roşească.

– În schimbul unor relaţii intime cu mine.

Se auzi vocea lui Joe de la celălalt capăt al mesei.

– Îmi păstrez propunerea, domnişoară Moran.

Făcînd faţă cu greu rafalelor de rîsete care se auziră, ea simţi privirile celor de faţă care o evaluau. Numai William Missaukee îşi păstră atitudinea dintotdeauna. Ridicînd mîna, el îi linişti pe cei din jur.

– Să înţeleg că nu s-a întîmplat asta?

– Nu, domnule, am scăpat sugerîndu-i să ne întîlnim miercuri noapte, ştiind că şedinţa va fi astăzi.

– Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să-ţi scape, Joe, remarcă Missaukee. Nu mai avu nici un aliat în consiliu. Susannah nu se mai putu stăpîni şi se

înroşi aşa cum n-ar fi vrut să se întîmple. Nu aşa ar fi vrut să apară în faţa oamenilor. I se preţuise mai mult frumuseţea, iar capacitatea intelectuală mai puţin.

Missaukee îşi drese glasul.

– Domnilor, domnişoară Moran, aş vrea să vă aduc la cunoştinţă că Joe a venit direct la mine în seara respectivă, spunîndu-mi ce s-a întîmplat, iar eu i-am dezvăluit identitatea domnişoarei Moran, după care am trecut incidentul sub tăcere.

Susannah rămase cu gura căscată. Deci el o amăgise cînd o făcuse pe îndrăgostitul? Amîndoi avuseseră cîte un rol în ceea ce se întîmplase. Susannah simţi nevoia să mototolească hîrtia din mînă, înainte de a putea continua. Zîmbetul triumfător al lui Joe o înfurie şi mai mult.

Era mai convingătoare în meseria ei decît în ceea ce voise ea să pară la masa de joc. Interesantă femeie, se gîndi Joe. Coama aceea de păr roşu refuză să stea prinsă la spate cum intenţionase ea. De fapt, îi oferi astfel prilejul să-şi atingă pieptenul care era prins la spate. Ar fi vrut să şi-l scoată şi să-şi lase părul să cadă pe umeri în toată splendoarea lui. Oricum, el fu nevoit să recunoască faptul că femeia se descurca destul de bine. Dădea sugestii pline de tact, şi nu or-

dine. Nu avea aere de panteră. Ştia să evite toate greşelile pe care le făcuse el. Joe încercă să se ocupe de problemele menţionate pe cealaltă pagină, dar mintea îi era din nou la ea.

Cu cîtva timp în urmă, el intrase în această încăpere cu o diplomă, opt ani de experienţă şi economiile lui, adunate în lumea albilor şi considerase că poate să dicteze consiliului ceea ce era de făcut. Fusese însă surprins de indiferenţa cu care fusese ascultat. Mama lui fusese cea care îi dăduse explicaţiile necesare, la vreo cîteva zile.

– Eu am trăit aici toată viaţa mea, îi spusese ea. Tu ai fost aici numai vara. Acesta fusese aranjamentul lor după divorţul părinţilor. Mai tîrziu, cînd îşi începuse cariera de om de afaceri, vizitele la rezervaţie fură tot mai rare. Făcuse milioane pentru alţii, luase salarii de la mai mulţi patroni deodată şi întîlnise multe femei ca Susannah Moran, inteligente, pasionate de meserie, care ştiau să facă faţă situaţiilor. Una îl părăsise. El preferase să se întoarcă la rezervaţie să-şi investească toţi bani cîştigaţi. Dar nu-l ascultase nimeni. Îl mai dureau încă vorbele mamei lui.

– Te porţi de parcă ai ştii mai mult decît noi, pentru că ai studiat şi ai lucrat în lumea albilor.

Cazinoul şi celelalte dezvoltări sînt făcute de noi, sînt modul nostru de existenţă şi nimeni nu are nevoie să vii tu să-i dai sfaturi.

– Deci eu, ce să fac? Nu pot sta deoparte şi să asist ca spectator. Sărăcia deformează orice spirit. Cel puţin lasă-mă să-ţi cumpăr o casă mai bună.

După trei ani el îşi amintea răceala din ochii mamei.

– Eu trăiesc aici cu poporul meu şi trebuie să trăiesc ca el.

El continuă să păşească pe duşumelele care îi scîrţîiau sub picioare.

– La naiba, ştii că aş fi putut face ceva deosebit. Am mai făcut-o şi în alte societăţi.

– Fiule, asta nu este o afacere. Este o comunitate din care tu nu faci parte încă. Trebuie să ai răbdare. Dă-le timpul necesar ca ei să aibă încredere în tine, să se convingă că vrei să rămîi.

Aşa că el lucra ca voluntar la cazinou, îşi cumpărase o barcă şi acceptase de la ei ceva, simbolic în schimbul serviciilor lui, pentru a nu-i jigni. Anul următor, el fu ales în consiliu. Dar continua să se simtă străin. Dacă se va căsători, situaţia se va schimba, îi spusese mama lui. Dacă o va face

vreodată. Deci el fu supus testelor în permanenţă şi nu numai de firma lui Susannah Moran.

– A ieşit bine, spuse Jack, ţinîndu-şi cravata depărtată de piept pentru ca să poată bea apă de la o ţîşnitoare de pe hol. Bună treabă.

– Mulţumesc, îi răspunse ea.

– Eşti nervoasă?

– Puţin. Care crezi că sînt şansele noastre?

– Ai auzit discursurile celorlalţi. Sînt ori prea mici ca număr, ori nu vor să sacrifice un membru din conducere care să stea aici toată vara.

– Să mă simt flatată?

– Ştii ce vreau să spun.

Ştia. Trebuia să scape de munca de la biroul ei cîteva luni, de toate amintirile. Încrederea lui o făcu să zîmbească. Pentru un bărbat de cincizeci şi cinci de ani el era atît de plin de entuziasm!

– Mă gîndeam că testul făcut de noi i-a ajutat pe unii să-şi piardă din pene. Mă refer la Joe Bond, în special.

– Reuşiseră să-l treacă cu brio. Cred că totuşi el nu ne va purta pică. Susannah începu să rîdă.

Jack vedea situaţia aşa cum era, nu putea fi luat drept naiv.

Uşa se deschise şi ei reintrară în sală. La un semn, Missaukee deschise şedinţa.

– Triburile de indieni Ottawa şi Chippewa au plăcerea de a-i accepta ca oaspeţi pe *Whitman, Jablonsky şi Parritt* care fac o reevaluare a sistemului nostru, ajutîndu-ne să reproiectăm sistemul conform extinderii societăţii noastre. În fiecare an, înainte de reînnoirea contractului se va face o astfel de reevaluare.

Jack o privi pe Susannah şi amîndoi înconjurară cu privirea masa consiliului

– Desigur, interveni Susannah. Sînt aşteptate evaluările.

Îi trecură o mie de planuri prin minte, în timp ce da mîna cu fiecare membru al consiliului. Va trebui să-şi prelungească contractul pentru locul pe care şi-l închiriase, pe toată vara. Va dura destul ca să examineze metodele lor de lucru şi contactul cu instituţiile respective. Jack urma să ia cu el la Chicago maşina companiei. Da, va trebui să îndrepte situaţia cu Joe Bond. Nu avea cum să-l mai evite. O simplă atingere a mîinii lui o readuse urgent, în prezent. Era acolo, cu ochii lui expresivi, care îi priveau insistent buzele.

– Bine ai venit, îi spuse el, cu ochii lui pătrunzători albaştri, impenetrabili.

Susannah se afla aşezată de-a curmezişul patului, simţind nevoia să ofteze adînc şi apoi să zîmbească răsăritului de soare. De ce nu văzuse toate astea la Chicago? La ce serveau răsăriturile acelea superbe, dacă nu avea timp să le observe?

– Cine este în vacanţă? chicoti ea şi lovi perna cu pumnul. Cînd îşi dădu seama că de fapt va locui aici tot timpul verii, începu să se simtă ca în paradis. Privi cerul. Şi n-o să mai fac teste privind relaţiile cu clienţii! se bucură ea, apoi sări din pat. Ar fi putut fi destul de plăcută această şedere aici. Dar sîmbătă seara la cazinou, amintirile fuseseră destul de plăcute. Amintirea sărutului lui Joe Bond şi a reacţiei ei total dezinhibate o făcu să se strecoare din nou sub aşternuturi. Nu voia să facă nimic altceva decît să fie contabilă, o perioadă.

După ce se spălă pe dinţi, îşi perie părul, îşi îmbrăcă un tricou de bumbac şi nişte pantaloni. Ieşi din cameră şi se îndreptă spre una dintre alei.

Locul era minunat, avea fîntîni arteziene, plajă şi debarcader. Şi, îşi aminti iar de Joe Bond. Îşi aminti privirea lui, vocea lui joasă, senzaţia pe care i-o provocase cînd intrase în camera de consiliu şi îl văzuse acolo.

I se făcu frig în aerul rece la dimineţii şi îşi trecu braţele peste trup înainte de a intra înapoi înăuntru. Îşi aminti felul în care îl cunoscuse. Simţurile ei fuseseră alertate ca de primejdie. Cînd îl va întîlni din nou, îşi va cere scuze. Totul se va aranja între ei. Între timp, se uită la bărcile din jur, simţind nevoia să li se alăture.

Cerul se colorase deasupra peninsulei, iar ea observîndu-l, îşi mai puse o linguriţă de zahăr în cafea şi încercă să n-o verse pînă la locul unde erau aliniate bărcile. Păşi delicat peste ramă. Continuă cu paşi la fel de mici pentru că era posibil ca unii oameni să mai doarmă la ora aceea. Trase aer adînc în piept şi luă o gură de cafea. Nici cei de profesie n-o făceau atît de bună, se gîndi ea. Se aşeză picior peste picior şi lăsă soarele dimineţii să-i mîngîie trupul. Briza o atingea într-un mod plăcut. Puloverul fusese o idee bună.

– Cred că nu este ora şase încă, şopti ea, surprinsă că nu se uitase încă la ceas. Îşi puse un braţ în jurul unui genunchi pe care îl ţinea ridicat,

apoi, gîndindu-se la altceva, îşi trecu mîna peste piele. Îşi spuse că era neapărat nevoie să se depileze, mai ales că era vară. Dacă ar vedea-o Joe Bond acum? Nu ar mai arăta ca acea femeie îngrijită, cu aspect comercial pe care o cunoscuse el. Era uşor neglijentă, cu părul legat la spate într-o coadă de cal, cu hainele pe care le îmbrăcase pentru a se putea relaxa.

Şefii ei de la *Whitman, Jablonsky şi Parritt* n-o văzuseră niciodată aşa. Desigur, legătura cu Keith îi afectase cariera. Chiar dacă acum cîştigase acest post aici, asta nu putea spăla ruşinea suferită de pe urma pierderii afacerii Showcase[1].

Era un nume atît de potrivit pentru ceea ce se întîmplase. Îşi spuse că este mai bine să nu-i pese deloc, deşi, la început îi cam păsase, dar fusese capabilă să muncească pînă la epuizare, ca să dovedească ceva ce nu mai trebuia dovedit, capacitatea ei, integritatea ei. Asta, dacă ar fi ajutat-o Keith. Cafeaua i se păru amară cînd se gîndi că poate tocmai el fusese cel care aruncase vina asupra ei.

– Concentrează-te asupra liniştii, îşi spuse ea, închizînd ochii şi lăsîndu-şi capul pe spate, vrînd

1. vitrină

să se relaxeze, să asculte valurile. Avea nevoie de pauza asta, de distanţa asta. Era o şansă de a-şi redobîndi încrederea pierdută, reputaţia care nu mai era aceeaşi de la greşeala aceea.

Se auzi zgomotul unor paşi. Ea se răsuci să vadă cine vine.

– Domnule Bond! Mă bucur să te văd. Zîmbetul ei era adevărat, relaxat. Cel puţin se putea mîndri cu faptul că ştia să-şi facă prieteni. Faptul că la cazino îi lăsase o impresie greşită, o deranja. Joe se opri la vreo zece paşi de ea. Poteca era strîmtă. Avea braţele pline cu echipament şi era clar că nu putea trece pe lîngă ea fără s-o atingă.

De fiecare dată cînd o văzuse, ea arătase în mod diferit. La început, îmbrăcată în rochia aceea orbitoare, roşie, apoi în costumul acela de lucru. De astă dată, părul îi era strîns într-o coadă de cal, iar cîteva şuviţe roşiatice îi atîrnau pe frunte. Îi văzu picioarele şi o urmări ridicîndu-se din poziţia şezîndă în care se afla, trăgîndu-şi cu atenţie marginile puloverului pentru a-şi acoperi coapsele. Dacă ea era atît de diferită de fiecare dată, de ce reacţia lui era mereu aceeaşi faţă de ea? Inima îi bătea tot mai tare şi sîngele căpăta nişte ritmuri pe care nu le mai experimentase de mult.

– Îmi pare rău de finalul acelui test, îi spuse ea. Vorbea încet pentru ca să nu fie auzită de cei de la celelalte bărci din preajmă. Cît despre mituire, n-aveam de unde să ştiu cît de departe vei ajunge. Ea ridică apoi din umeri şi începu să rîdă. Răspunsul lui fu la fel de sugestiv.

– Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare despre tine.

Ea nu purta sutien. Se putea vedea uşor, deşi puloverul era larg. Poate că tocmai se sculase. De unde avea şortul ăla? El o examină curios. Iar soarele îi lumina fiecare şuviţă de păr, obrajii şi toată făptura. Oare faptul că erau singuri o făcea să fie nervoasă? Care era cauza? Se vedea după cum strîngea ceaşca de cafea în mînă. El se uită spre ceaşca de cafea.

– Arăţi ca şi cînd cineva te-ar fi surprins făcînd lucruri interzise.

– Mă relaxam doar, spuse ea, arătînd spre soarele care răsărea, ţinînd ceaşca de cafea în mînă. Cafeaua începu să se verse.

– Este asta considerată o crimă?

– Acolo de unde vin eu, este.

– În oraşele mari, poate.

– Şi în cele mici este la fel. Şi peste tot, de fapt, îşi aminti ea de felul în care fusese controlată de

părinţi care îi doreau o carieră strălucită. Fumăm pipa păcii? Întinse mîna şi apoi şi-o retrase repede. Îmi pare rău.

– Ştiu că ai simţul umorului destul de bine dezvoltat, îi răspunse el zîmbind. Ea încercă să facă abstracţie de strălucirea ochilor lui.

– Deci mi-ai acceptat scuzele? Îi întinse mîna din nou, privindu-l în ochi. Nu era machiată, realiză Joe. Părea mai tînără, mai vulnerabilă. Părea o femeie în care puteai avea încredere. Cînd nu erai ocupat, făcînd dragoste cu ea de dimineaţă pînă seara. Joe îi întinse mîna şi apoi o lăsă să cadă la loc.

– Vrei să te ajut la instrumentele pe care le duci? îl întrebă ea.

– Nu este nevoie.

– Cu asta te pot ajuta. Înainte ca el s-o poată opri, ea luă două undiţe la subraţ, lăsîndu-l pe el să ia restul.

– Care este barca ta?

– Cea de colo.

Susannah se uită spre zona de pescuit. Se putea vedea acolo o ambarcaţiune cu punte, antenă radio şi tot *ceea ce îi trebuie pentru confort. Pe ea era scris:* The Sporting Chance.

– Drăguţ nume. Este numai a ta?

– Da, sînt singurul posesor, îi răspunse el.

Era îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni scurţi, şi arăta mai tînăr decît atunci cînd se cunoscuseră. Avea acelaşi ten bronzat, pometii proeminenţi şi părul negru. Ea nu se simţi tentată să-i aranjeze claia de păr care îi stătea cam dezordonat. Aveau să fie simpli prieteni, atîta tot. Era mai bine aşa. Şi de fapt, din experienţa ei ştia că îi era mai uşor să-şi facă prieteni decît să aibă iubiţi.

– Vrei să vii cu mine?

– N-aş vrea să te deranjez.

– Nu ai cu ce să mă deranjezi. Ea îl deranjase de cînd o văzuse prima oară. Joe o urmări cum urcă scara, apoi întinse mîna s-o atingă pe ultima treaptă. De aceea ea se trezi dintr-o dată, faţă în faţă cu el.

– Vrei nişte cafea? Ea îşi pusese ceaşca pe podeaua ambarcaţiunii.

– Sigur. Se gîndi că era de preferat s-o vadă ocupată şi să nu-l mai urmărească din priviri cum se mişcă nervos, încercînd să separe cîrligele pentru peşte în cîteva cutii.

– Am un fierbător aici. Ea se duse să-l caute. Era într-un fel de hol care servea şi ca bucătărie, unde se afla o masă şi o canapea mică. Susan-

nah găsi fierbătorul şi începu să facă cafeaua. Cînd Joe îi blocă lumina dinspre uşă, ea rămase liniştită să vadă ce se mai întîmplă.

– Cafeaua este acolo, în dulapul de sus.

– Am găsit-o.

– Eu vreau fără zahăr.

– Bine, dacă aşa doreşte domnul.

Ea continuă să-l urmărească din priviri. Avea picioarele musculoase, şoldurile înguste, acoperite de şortul cu două buzunare. Mintea ei nu era la ceea ce făcea acolo: rupse pachetul cu zahăr în două, împrăştiindu-l pe jos.

– Îmi pare rău.

– Găseşti o măturică sub masă.

– Mulţumesc. Barca asta a ta pare extrem de dotată.

– Trebuie să ai totul pentru a te simţi ca acasă.

– Faci afaceri bune cu ea pe aici?

– N-am de ce să mă plîng. Fac tururi ale golfului şi partide de pescuit cu ea. Iar pentru că pescuitul este mijlocul tradiţional de cîştigare a existenţei pentru trib, am introdus şi partea sportivă. A mers pînă acum.

– Ai mai făcut aşa ceva pînă acum?

– Diferite altele.

– Nu eşti prea vorbăreţ dimineaţa.

Ea era bine dispusă şi avea chef de vorbă.

– Salut, îi spuse ea dintr-o dată ca pentru a-l necăji.

– Nu prea îmi arde de glume acum, mormăi el.

Felul în care rîdea ea, îl făcu şi pe el să zîmbească.

– Cred că eşti mai simpatic decît laşi să se vadă şi nu cred că toată viaţa ta te-ai ocupat numai cu pescuitul.

Era adevărat, dar el nu avea dispoziţia necesară pentru a-i dezvălui ei secretele vieţii lui. Dar tu? Deci cînd n-o faci pe contabila, te ocupi cu măsluitul zarurilor?

– O, nu. Ea deveni sobră dintr-o dată. De obicei fur din magazine.

Bineînţeles că pe Joe îl pufni rîsul.

– Şi te-au şi prins de cîteva ori, nu?

– Doar de cîteva ori. Aşa începe totul, apoi te obişnuieşti. Pentru moment ea nu putea decît să se gîndească la prima lui atingere, cînd îi spusese: vrei să vii cu mine? Mai fusese prinsă şi altădată, dar nu de un bărbat ca el. Ceştile unde sînt? întrebă ea.

– Deasupra, veni răspunsul.

Fură două cuvinte simple. Doar cînd ea se

întoarse să-i dea cafeaua, vorbele lui începură să-i alerge prin minte.

– Întotdeauna începi să flirtezi cînd eşti încolţită?

Susannah izbucni în rîs şi suflă peste cafea vărsînd-o. Ştia că Joe nu se referă la acea noapte de sîmbătă. Locul în care făceau cafeaua era destul de strîmt şi aglomerat de diferite obiecte.

– Tatăl meu a fost militar. Noi am locuit cam peste tot, îi spuse ea. Mama obişnuia să spună că i se rupea inima de fiecare dată cînd o întrebam unde ne mai mutăm în continuare. Mă interesa pentru că voiam să ştiu dacă pot să-mi fac prieteni acolo sau nu. Sau dacă pot să flirtez cu vreun băiat, dacă aşa vrei să-i spui.

Susannah auzea zgomotele produse de acea zonă a portului care revenea la viaţă. O undă de lumină se strecură prin uşă, aruncînd întuneric asupra figurii lui Joe cînd el veni mai aproape. Susannah îi simţea şi răsuflarea fierbinte.

– Vrei un şerveţel? Ea îi întinse cîteva pe care le luă din suportul de pe masă. El avu intenţia de a ieşi pe punte. În spaţiul acela restrîns, fără atît de aproape unul de celălalt, încît situaţia era cam jenantă. Susannah nu se mişcă. Ambarcaţiunea îi legăna uşor.

– Scuză-mă, îi spuse ea. Unde dispăruseră tonul lui prietenos şi apropierea dintre ei? Se duseră ca spulberate de vînt, imediat ce el o atinsese.

– Te grăbeşti? o întrebă el, încercînd s-o necăjească. Apoi începu să rîdă. Şi, de ce n-ar fi făcut-o? Ea se comporta ca o adolescentă aflată într-o situaţie delicată.

– Nu sînt chiar aşa cum ţi-ai imaginat după seara în care ne-am cunoscut.

– Nu? Îi ridică bărbia cu degetele. Ai putut să mă păcăleşti aşadar. Joe simţea mereu acelaşi lucru în relaţiile cu ea, de fiecare dată cînd voia să şi-o scoată din minte. Ea îl privi cu ochi mari, calzi şi îi zîmbi.

– Aş vrea să fim prieteni.

– Chiar trebuie? Nu avea nevoie de prietenia ei, dorea numai acea bătaie rapidă a inimii, pe care i-o provoca această femeie, care începuse atunci cu acele zaruri să-l facă să simtă ceva pentru ea. Ar fi putut continua, dacă nu s-ar fi gîndit la viitor, la trib sau la ce ar fi crezut oamenii lui dacă îl vedeau cu o străină. Dacă totuşi şi-ar bloca tot ce este în mintea lui şi ar săruta-o...

– Ahoy, aici, se auziră voci de bărbaţi.

Joe se încruntă. Susannah respiră adînc. Pen-

tru un moment, ea avusese impresia că Joe era gata să...

Privind peste umărul lui văzu cîţiva bărbaţi care aşteptau pe chei.

– Sînt marinarii de la sfîrşit de săptămînă, te urmăresc.

Susannah ieşi prima la lumină, fiind orbită de soarele puternic. Trebuia să străbată din nou coridorul acela îngust. Se trezi întîmpinată de un fluierat apreciativ, care venea din zona celor trei bărbaţi.

– Ho, Ho, Ho.

– Mi-aş da şi sticla de rom pentru tine, iubito.

– Se pare că v-am deranjat, nu?

Obrajii ei se colorară subit. Era ora şase dimineaţa şi ea era îmbrăcată cu ce găsise la repezeală, bărbatul se afla în urma ei şi ea ştia bine ce gîndeau ceilalţi. Cu toată demnitatea de care era în stare, ea se întoarse spre proprietarul ambarcaţiunii.

– Mulţumesc pentru plimbare şi pentru cafea, spuse, ignorîndu-i pe cei de la docuri. Joe o privi, fără a-şi putea reţine un zîmbet.

– N-a prea fost o plimbare adevărată. N-ai văzut tot ce aş fi vrut să vezi.

– Poate cu altă ocazie.

Ea îşi cerea scuze, adusese lucrurile la normal cu el, iar acum pleca.

– Oricînd sînteţi liberă, domnişoară Moran, îi spuse el cu zîmbetul unei pisici satisfăcute. Ea urcă repede pe chei, cu spatele la cei care făcuseră comentariile la adresa lor.

– Bărbaţii, aşa sînt toţi, îşi spuse ea, ştergînd orice diferenţe între aparţinătorii celuilalt sex.

Capitolul 3

Susannah luă o înghiţitură din cafeaua de pe biroul ei.

– Mulţumesc, Bill. Contabilul care îi întocmea actele nu era prea bun în ţinerea evidenţelor şi avea şi un stil cam ciudat de a le rezolva, dar cînd era vorba de cafea era un as.

– Cafeaua este combustibilul, nu ştiaţi?

– Dacă mai adaugi şi nişte role suplimentare de hîrtie mai merge, îi spuse ea rîzînd, lovind cu piciorul serpentinele de hîrtie de sub birou. Începuseră să lucreze împreună la materialele întoc-

mite, conform circularei *Q&B 102,* de la *Biroul de Afaceri al Indienilor,* încercînd să rezolve problemele legate de actul care reglementa jocurile de noroc la indieni.

– Sînteţi obosită? o întrebă el.

Era ora mesei şi cifrele începuseră să-i joace în faţa ochilor. Era oare obosită? Nu, nicidecum, îşi răspunse ea, amintindu-şi că în ultimele două săptămîni se sculase numai la prînz. La ora la care se scula ea, barca lui Joe era de mult plecată. În pofida apropierii lor, ea nu-l mai întîlnise. Bill puse deoparte ciornele; datorită lui, Susannah avea o jumătate de zi liberă sau cel puţin aşa lăsa ea să se vadă, deşi îşi lua servieta cu acte acasă. Îşi luară la revedere şi ea mai rămase cîteva minute ca să se decidă ce are de luat acasă. Îi plăcea atît de mult să locuiască aproape de docuri.

– Numai panorama face jumătate din banii pe chirie, se auzi vocea lui Joe din spatele ei. Uimită ea se întoarse.

– Dar trebuie să recunosc că ştii să te furişezi fără să fii simţit.

– Asta este datorita originii mele de indian, îi spuse el. Susannah îl privi cam neconvinsă.

– Nu prea sînt gata să te cred.

Se rezemă de uşă, cu braţele încrucişate. Ea îi privi muşchii încordaţi, care se vedeau atît de bine conturaţi. Cum de putea el să-şi păstreze aerul acela formal, deşi era îmbrăcat numai cu tricou şi şort? Nu putea înţelege nici cum era capabil să-i producă acele semnale care acţionau asupra ei ca radarul. Poate că ochii lui albaştri erau de vină. Da, uneori bărbatul acesta era atît de plăcut, dar alte dăţi reuşea s-o ţină la distanţă.

– Nu ştiu de ce, dar am sentimentul uneori că ai vrea să vezi cum mi se întîmplă ceva rău. Pentru că Joe o dorea în patul lui. Era mai uşor să reziste dacă măcar unul din ei era reticent faţă de această idee.

– Cred că este din cauza felului în care am fost obişnuit să mă port faţă de feţele palide, îi spuse el. Susannah se întreba cine l-a învăţat să fie atît de precaut, dar încercă să dea o tentă de glumă discuţiei lor.

– Cred că aş putea rezolva problema feţei palide cu puţin fard, dar nu ştiu ce să mă fac cu pistruii. Asta îi aduse un zîmbet din partea lui.

– Te-am întrerupt de la lucru?

– Nu, deloc. Te rog, pofteşte. De fapt, era bucuroasă să-l vadă. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru felul în care te-ai comportat atunci.

El ridică din umeri.

– N-am făcut nimic mai mult decît să te tratez cu o cafea.

– Eu mă refeream la indivizii de la doc.

– Te-au mai deranjat cu ceva?

– Nu, numai ideea că s-ar putea isca vorbe. El îi observase atitudinea în acel moment. Pentru o femeie ca ea, era normal să fie stînjenită.

– Dacă s-ar fi pus problema unor discuţii, acestea ar fi numai între noi. Se lăsă liniştea, amîndoi gîndindu-se cît de aproape au fost de a lăsa ca un lucru să se întîmple între ei, dar nici unul nu voia s-o recunoască.

– Mulţumesc, oricum, vorbele inutile pot fi uneori dăunătoare chiar dacă nu au nimic la bază.

Joe se gîndi că poate ea vorbea din experienţă şi se întrebă unde, cînd şi cum fusese ea atît de rănită, încît ştia asta.

– Am primit un mesaj astăzi.

– Pe barcă?

– Nu, pe faxul din apartamentul meu.

– Da. Era firesc ca el să locuiască undeva. Şi-l imagina întotdeauna în frac sau pe vas. Bănuiesc că nu locuieşti la Manitou Lodge.

– Nu prea trec pe acolo.

Ea spera ca Joe să se fi referit la cazinou. Nu

mai avea cum să ajungă din nou pe barca lui. Numai gîndul acesta o făcea să-şi piardă respiraţia, la fel cum i se întîmpla acum, în biroul acesta, cu el, sprijinit ca un urs care vrea să-şi scarpine spatele de un copac.

– Nu mai pot juca. Ea se opri pentru ca să privească stiva de hărţi care se afla pe biroul ei. Le luă, se încruntă şi le introduse în servietă. Nu mai pot juca de cînd vă facem noi contabilitatea. N-ar fi cinstit. Zgomotul servietei care se închidea îi acoperi ultimele cuvinte. Ea veni apoi lîngă el. Joe nu se feri, aşa cum s-ar fi aşteptat ea.

– O să te însoţesc.

Chiar dacă n-o cunoştea prea bine, Joe văzu că ezită.

– O iau eu înainte. El o urmări cum încuie uşa biroului. Era îmbrăcată simplu dar elegant. Costumul cu fusta aceea largă ce se desfăcea la fiecare pas nu făcea prea mulţi bani la Chicago, dar aici... aici arăta ca o regină. Joe încercă să-şi revadă situaţia înainte de a se lansa mai departe. Ea nu era din partea locului, iar el intenţiona să-şi petreacă viaţa aici. Dar asta nu era vina ei. Indiferent cum îşi umplea el timpul, gîndurile îi zburau la Susannah Moran. Cu rochia ei roşie sau cu şortul în care venise pe barca lui.

– O să-ţi arăt o scurtătură pînă la locuinţa ta, îi spuse el, o cărăruie tip „Ottawa". Ieşiră spre parcare, iar el se întreba de ce îşi prelungeşte atît şederea aici, lîngă ea, în loc să plece acasă. Obişnuiam să vin pe cărarea asta cînd eram copil, vara. Ieşeam la cîţiva metri de locuinţa ta.

– Cred că n-o să mă pierd cu un ghid atît de bun, îi spuse ea zîmbindu-i. De astă dată, obţinu şi ea un zîmbet de abia schiţat din partea lui. Ai trăit aici, întotdeauna? Cadrul acesta, moştenirea lui, care era atît de complexă o intriga într-un fel.

– Am locuit în State cu tatăl meu, iar verile mi le petreceam aici cu mama.

– Mama ta locuieşte încă în zona asta? Este din tribul Ottawa?

– Tata era corcitură. Nu mai povesti despre felul în care tatăl lui se înfuria de fiecare dată cînd el se întorcea din vacanţele petrecute cu mama, negru de atîta plajă, plin de povestiri despre trib şi de legende atît de minunate. Nu mai vreau să aud prostiile astea despre indieni şi cowboy, tu vei fi un cowboy adevărat, ca toţi băieţii de pe aici. M-ai auzit? insista tatăl lui. Joe îl auzea, desigur. Dar problemele care îl descumpăneau în copilărie rămîneau aceleaşi. Dacă tatăl lui ura acest

trib de indieni Ottawa, deşi era şi el pe jumătate aparţinător lui, de ce se căsătorise cu mama lui Joe? Şi cum îşi putea iubi fiul dacă aparţinea acestor triburi pe care el le detesta?

Poate de asta îi luase atît de mult lui Joe ca să se hotărască de care parte a lumii să se aşeze? Căreia îi aparţinea cu adevărat? Odată luată hotărîrea, nu se mai uitase înapoi. Pînă cînd îi apăruse în cale femeia asta. Ea îl făcuse să se simtă iarăşi descumpănit. Susannah îl privea curioasă. Îi zîmbi cînd îi surprinse privirea.

– Este atît de multă linişte aici. Joe îşi spuse că nu era aici ca să depene poveşti despre viaţă. Trebuia să-i transmită un mesaj.

– Aş vrea să-ţi spun...

Susannah se împiedică şi scăpă ceva ce ar fi fost un fel de înjurătură, apoi se simţi ruşinată.

– Nu ne putem opri puţin? Cărarea era plină de iarbă călcată în picioare şi de nisip ud. Tocurile i se afundau la fiecare pas. Femeile astea au probleme întotdeauna cu pantofii, îşi spuse el uitîndu-se la tocurile ei înalte, cu nişte barete atît de subţiri, încît se întreba cum de rezistă piciorul în ele. Întinzînd o mînă pentru a se echilibra, ea îşi desfăcu braţele. Cînd o văzu că şchiopătează, Joe veni mai aproape. Se uită la părul ei roşu

care îi cădea liber pe umeri, dezvelind la un moment dat o parte a gîtului care era goală şi expusă privirilor lui, vulnerabilă. Oare ea ar fi sărit ca arsă dacă ar fi sărutat-o acolo? Dacă ar fi sărutat-o aşa, în treacăt? Ar fi fugit? Sau dacă el ar fi prins-o în braţe, dacă i-ar fi strivit sînii de pieptul lui? Se auzi o maşină care trecea pe drum.

– Am reuşit, îi spuse ea arătîndu-i sandalele pe care le ţinea acum de barete. Te superi dacă te rog să te întorci puţin? Cînd îl văzu că ezită, îl împinse cu mîna şi-i spuse: O să-ţi explic totul.

El făcu aşa cum i se ceruse. Cînd primi permisiunea să se întoarcă, ea era fără ciorapi şi sandale. Îşi pusese ciorapii în servietă. Nu vreau să-i stric.

Dar îi stricase lui echilibrul pentru o săptămînă întreagă. Ce avea oare sub fusta aceea frumoasă? Ceva minuscul, cu dantelă? Ceva de mătase? Mergea în tăcere. Cărăruia era plină de frunze moarte şi de flori mici, căzute.

– Ce sînt astea? întrebă ea.

– Trillium. Înfloresc primăvara şi vara.

– Este şi un restaurant pe aici cu numele ăsta.

– Da, şi este destul de elegant. Ai avea unde să-ţi îmbraci rochia roşie.

– O, acum dacă umblu cu picioarele goale mă

simt atît de departe de vremurile cînd o puteam purta. Joe o privi. Întinse mîna şi o ajută să treacă peste un buştean căzut la pămînt.

– Sînt şerpi pe aici? întrebă ea.

– Nu sînt atît de leneşi, încît să te lase să calci pe ei. Nu, în perioada asta nu prea sînt şerpi. Deşi aerul părea că se mişcă printre frunze, răcindu-se mai aproape de apă, Susannah simţi cum transpiră între sîni.

– Va trebui să merg pînă în golf să mă spăl, îi spuse ea, arătîndu-i călcîiele. O privi cu atenţie, apoi ridică privirile. Îşi imagină cum ar arăta fusta ridicată mai sus de genunchi, în jurul coapselor, cum ar simţi mîna lui sînii în atingere aşa, ca din întîmplare. Şi-o imagină pe un pat de muşchi, cu fusta ridicată. Cînd privirea lui ajunse pe faţa ei, ochii erau larg deschişi.

– Joe? El nu se mai putea gîndi la nimic, numai la zonele în care pielea ei era expusă privirilor lui. Trebuia să facă ceva ca să scape de obsesia asta.

– Vino să-ţi arăt panorama din vîrful dealului de acolo.

El nu-i dădu şansa să aleagă, ci trebui să-l urmeze. Acest bărbat se purta de parcă avea ceva precis în gînd. Susannah îşi trase respiraţia.

Era atentă pe unde păşea şi punea mereu cîte un picior în faţa celuilalt.

– Asta este oţetar otrăvitor, îi spuse Joe fără a se întoarce spre ea. Ea venea în urma lui cam fără convingere. Dealul era cam abrupt, ori ea nu prea era în formă, pentru că transpira atît de tare încît fu nevoită să-şi şteargă transpiraţia dintre sîni. Aşa o surprinse el. Mai eşti în urma mea?

Susannah îi răspunse printr-un semn cu capul, apoi îi arătă servieta.

– Nu este deloc cinstit, pentru că eu am şi servieta.

– Las-o undeva. Susannah se rezemă de un trunchi. Joe se agăţă de creanga unui tufiş şi escaladă creasta dealului.

– Pe aici, îi spuse el. Ea trebui să facă efortul de a ajunge pînă la el. Îşi făcu curaj, respiră adînc şi îl ajunse din urmă.

– E minunat, spuse ea. De la aproximativ o sută de picioare deasupra apei se uitau la privelişte pe care o oferea peninsula plină de livezi. Golful strălucea de dedesubt, iar zgomotul făcut de valuri era ritmic. Apa este atît de limpede, încît poţi să vezi şi pietrele. Este minunat. Joe o aprobă, fără a-şi lua ochii de la ea. Părul ei strălucea în bătaia soarelui, se simţea briza, iar picăturile de

transpiraţie îi străluceau pe undeva, în zona gîtului. El dorise mult să-i arate această privelişte a locului unde venea cînd era copil, adolescent şi apoi bărbat; simţea nevoia să împărtăşească cuiva această bucurie, cuiva care să aprecieze şi să înţeleagă cît de drag îi era acest loc. Cuiva care să-i împlinească sentimentul, venindu-i în braţe.

Se făcea tot mai cald. Tot drumul el îşi spusese că nu voia s-o sărute, dar ea se întoarse dintr-o dată, cu gura aproape de a lui. Cu braţul, el o trase şi o sărută. După acest sărut, el se trase înapoi.

– Nu vrei să te cerţi cu mine?

– Să mă cert? repetă Susannah, mirîndu-se. Ea îşi dădu seama că-şi ridicase braţele pînă la gîtul lui, mişcare ce îi făcea şi sînii să se ridice. Simţi cum îi tremură pieptul. Începu să-i măsoare lăţimea pieptului cu palma. Fără pantofi era mult mai scundă decît el, trebuia să-şi dea capul pe spate.

– Nu m-am gîndit că se va întîmpla aşa. Tocmai am trecut peste o relaţie care m-a marcat mult şi mi-a creat probleme. Apoi, Susannah urmări valurile care se spărgeau de mal. Îşi dorise multă relaxare în vara aceasta, pentru ca să poată trece peste greşelile din trecutul ei. Dar se simţi-

seră atraşi unul de celălalt şi ea nu putea nega. Trase adînc aer în piept şi privi în ochii lui clari ca apa care se zbătea sub ochii lor. N-ar trebui să mă bucur de ceea ce s-a întîmplat, dar cu toate astea, o fac. De astă dată ea nu ezită să-i atingă gura cu mîna, să-i mîngîie părul. El o sărută cu mai multă pasiune. În clipa următoare auziră nişte chicoteli care le distraseră atenţia. Se uitară în desişuri, iar ochii ei se opriră asupra a patru copiii care duceau ceva.

– Servieta mea!

Joe începu să-i alerge. Cu picioarele goale, Susannah de-abia se ţinea pe urmele lui, convinsă că s-a înţepat în toate crengile din ţinutul Leelanau. Deodată, în mijlocul unei poiene dădu peste Joe care stătea cu mîinile în şolduri şi striga în gura mare:

– Dacă nu aduceţi imediat servieta înapoi, o să regretaţi!

Se auziră nişte chicoteli care o făcură şi pe Susannah să rîdă, dar ea îşi acoperi gura cu mîna. Joe porni în direcţia unor tufişuri care se mişcau. Erau patru copii care aveau şi nişte jucării cu ei. Unul avea ceva de genul unui carusel, altul un camion parcat în preajmă. La un moment dat văzură ceva care arăta ca o colibă, din care ieşea

şi fum. Oare trăiau oameni în preajmă? Şi cine făcea focul în iunie? Joe se strecură în apropierea tufişului, în care se aflau copiii, cu o bucată de creangă în mînă. Planul lui fu eficient. Se răspîndiră care încotro, iar Susannah se străduí să-i prindă.

Reuşi să înhaţe un puşti, care o privea cu ochii mari, miraţi.

– Ei, unde este servieta mea, le ordonă ea, în cel mai autentic ton milităresc. Tatăl ei fusese sergent şi îi studiase obiceiurile. Băiatul mormăi ceva, trăgînd de mijlocul unei cămăşuţe cu care era îmbrăcat.

– Ce este, Ottawa sau Ojibway? îl întrebă ea pe Joe printre dinţi.

– Nu-mi dau seama. Joe îi puse apoi băiatului palma pe creştet şi îi adresă o întrebare în Ottawa. Băiatul îi răspunse scurt.

Joe îi mai spuse ceva şi puştiul o luă la fugă. Cred că este aici, îi răspunse el lui Joe. O s-o aduc înainte de a o strica. Acolo o duseseră? îşi spuse Susannah cu teamă. Îşi închipuia ce se poate alege de actele ei în acel loc.

– Sper că nu intri singur acolo. Cred că este cineva înăuntru.

Joe deschise uşa de la acel loc, care era de

fapt o afumătoare. Susannah se uită peste umărul lui.

– Oamenii ăştia ascund ţigările aici?

– Fumul nu este de la ţigări. Este folosit pentru afumarea peştelui.

După ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul, putu să vadă rînduri întregi de peşti atîrnaţi pe frînghii. Lui Susannah îi sări inima cînd îşi aminti de actele din servietă care conţineau atîtea documente importante. Luă servieta de la Joe şi îi spuse:

– Sper că mirosul ăsta imposibil o să se mai diminueze în timp, nu-i aşa?

El începu să rîdă şi curînd amîndoi se prăpădeau de rîs. Susannah îi observă ridurile pe care le făcea la colţul ochilor cînd rîdea, albul dinţilor în contrast cu pielea închisă la culoare, gura care o sărutase cu cîteva minute mai înainte. Îi fusese greu să se convingă că sărutul lor fusese o greşeală, deşi ea se străduise din greu să facă să se termine numai cu atît. Acest sărut aprinsese dorinţa în fiecare din ei, acolo unde nici unul nu voia s-o recunoască deschis.

Singuri, căutînd după dragostea pe care o pierduseră fiecare, se găsiseră unul pe celălalt. Era ceva uimitor în atitudinea lor. Începuseră totul

într-un mod care nu promitea nimic bun pentru relaţia lor, pretinzînd fiecare că este cu totul altcineva. Chiar şi acum erau, atît de diferiţi, dar erau potriviţi unul pentru celălalt. Asta o văzuseră amîndoi. Susannah îşi spuse că nu trebuia să continue. Era mai înţelept să rămînă o prietenie frumoasă între ei. De fapt, ea era aici pentru a lucra. Amintindu-şi de ceea ce avea de făcut, observă că una dintre încuietorile servietei era deschisă.

– Poate că s-a deschis singură, dar ar fi mai bine să verific. Înainte de a deschide servieta, un băiat veni cu ciorapii ei în mînă, dintr-un tufiş care îi servise de ascunzătoare pînă acum.

– O, nu, şopti Susannah.

– Stai puţin, strigă Joe la el.

Văzîndu-i, băiatul încercă s-o rupă la fugă, dar fu ajuns de o femeie cu o faţă care părea colţuroasă, ce ieşise tocmai atunci dintr-o colibă din preajmă.

– Stai pe loc, îi spuse ea copilului, pe care îl prinse cu amîndouă braţele. Unde te duci cu ce ai în mînă? Ai de gînd să-i porţi tu, da? Crezi că sînt buni de tine? Băiatul o privi cu teamă.

– Cere scuze doamnei, îi spuse ea.

– Da, domnişoară Mona.

– Hai, să te aud cum o faci.

El mormăi ceva în limba lor, cînd Susannah veni mai aproape.

– Nu vă ştie numele, îi spuse femeia lui Susannah.

– Susannah, Susannah Moran. Ea nu prea ştia cu cine ar trebui să dea mîna mai întîi, aşa că i-o întinse băiatului. Poţi să-mi spui, domnişoară Moran.

Mona îi dădu ciorapii băiatului, care îi întinse lui Susannah.

– Îmi pare rău, domnişoară Moran, îi spuse el fără a o privi în ochi.

Susannah dori să-i mulţumească. Încercă s-o facă aşa cum se pricepu, dar îi fu destul de greu, mai ales cînd văzu în ochii celeilalte femei că de-abia îşi ţine rîsul. Eliberat, băiatul o rupse la fugă. O lăsă pe Susannah cu ciorapii în mînă, iar pe Joe prefăcîndu-se că nu vede. El surprinse privirea femeii aţintite asupra lui.

– E o poveste mai lungă, începu Susannah.

– Asta văd şi singură, spuse femeia rîzînd. Apoi continuă: Poftim înăuntru. Aşteptîndu-se ca Joe să vină după ea, Susannah intră în colibă. Erau multe lucruri îngrămădite acolo, dar era curat. Se puteau vedea o mulţime de obiecte de artizanat şi

lucruri ţesute de mînă.

– Dumneata le faci? Sînt foarte frumoase.

– Mulţumesc.

– Şi le şi vopseşti?

– Da, este o lucrătură tradiţională a tribului Ottawa, combinată cu Nish Nah Be.

– Nish...?

– Nah Be. Înseamnă oameni. Ca noi.

– E minunat. Susannah ştia de obicei cum să se poarte cu oamenii. Îşi drese glasul, apoi după o clipă de tăcere, o întrebă pe Mona:

– Vinzi astea toate? Mona se ridică în picioare şi începu să rîdă din toată inima.

– Sigur că le vînd. Crezi că le ţin pe toate pentru mine? Fac bani buni cu ele. Şi sînt specialistă în meseria asta. Susannah se simţi mai destinsă dintr-o dată.

– Bine, atunci, cîte pot cumpăra?

Joe rămăsese în luminiş, uitîndu-se împrejur aşa cum o făcea în fiecare vară cînd se întorcea pe meleagurile astea. Locul era destul de neîngrijit, fiind plin de fiare ruginite, iar buruienile

crescuseră peste tot. Balamalele de la uşa Monei scîrţîiau cumplit. Drumul care ducea pînă aici nu era altceva decît o potecă printre copaci. Susannah nu s-ar fi împiedicat niciodată, dacă n-ar fi adus-o pînă aici. Oare ea ce crede? Băieţii pe care îi văzuse erau atît de murdari. În mod sigur, erau nişte copii care îşi petreceau aici vacanţa. De jur împrejur nu se vedea nimic altceva decît sărăcie. Erau cîteva colibe care de-abia se mai ţineau.

Supărat, el îşi spuse că nu s-a întors pe meleagurile astea pentru ca să trăiască după standardele altcuiva. Şi totuşi. Mai era şi un fel de camion pe acolo, de fapt un hîrb, oprit acolo pentru că proprietarul nu găsise nimic de lucru. Peştele afumat şi lucrul de mînă mai aduceau ceva bani în plus, dar nu prea mult, ce-i drept. Era adevărat că acel cazinou aduna destul de mulţi bani, dar nu puteau acoperi nevoile comunităţii. Susannah văzuse partea cea mai prosperă a locurilor, acolo unde îşi găsise ea locuinţa pentru vară. Apoi, Joe o adusese aici, în acest loc. O parte din el îi spunea că era bine ca ea să ştie ce diferenţă este între lumile din care provin. Dar apoi lăsă să-i scape o înjurătură.

Uşa se deschise şi Susannah ieşi, cu braţele

pline de coşuleţe.

– O să trimit imediat cecul. Care este numele de familie?

– Nu cred c-o să-l poţi pronunţa dragă, e de-ajuns să scrii Mona pe el. Poţi să-l trimiţi prin Joe, de fapt. Mă întîlnesc cu el destul de des, adăugă ea privindu-l curioasă. Cu servieta lui Susannah într-o mînă, el se apropie şi o salută pe femeie, în dialectul lor. Ea îi răspunse.

– Eşti gata de plecare? o întrebă el pe Susannah.

– Desigur.

Luîndu-şi rămas-bun de la Mona, Susannah îl urmă pe Joe printre copaci. Am spus ceva ce nu trebuia? El continua să meargă în faţa ei. Susannah se străduia să ţină pasul.

– Îmi pare rău Joe, dar nu-mi place felul vostru de a lăsa femeile să meargă în urma bărbaţilor. După ce spuse ce o durea, Susannah regretă imediat. Dacă se săturaseră, asta nu însemna că îşi putea permite să vorbească şi despre obiceiurile lor... Joe, eşti atît de bun să-mi spui ce te frămîntă?

– Chiar n-ai văzut, nu ţi-ai dat seama?

– Ce să văd?

– Satul.

– Ce este cu satul?

– N-ai văzut sărăcia în care se zbat? Nu ai de gînd să comentezi? Sînt doar şi ei americani, dar spoliaţi de drepturile lor...

Ea se opri.

– Cred că este nevoie de locuri de muncă, de ocazii în care să-şi valorifice bunurile.

– Cu asta ai găsit rezolvarea? Eşti de un liberalism demodat...

De ce voia el să pară că vrea să se răzbune pe ea? Ea începu să-şi dorească relaţia lor de mai înainte.

– Stai puţin? Am avut eu aere de superioritate vreodată?

Vocea lui fu plină de duritate.

– Atunci, de ce ai cumpărat toate astea?

Ea privi ceea ce achiziţionase. I se colorară obrajii.

– Le-am cumpărat pentru că sînt frumoase şi bine lucrate.

– Vrei să spui că ţi-ai cumpărat prietenii, de fapt? Că te-ai pus bine cu localnicii? Că ai făcut cu ei tranzacţii cu cecuri de călătorie în loc să le fi făcut pe nişte mărgele colorate?

Ea făcu un efort să nu lase să se vadă mînia care o cuprinsese.

– Aveam nevoie de ceva cu care să-mi decorez locuinţa. Întrucît familia mea nu locuia prea mult timp într-un singur loc, am obiceiul să încerc ca să mă simt ca acasă oriunde m-aş afla.

– Aşa, spuse el.

Şi era adevărat. Deşi munca ei nu-i oferea şansa de a se stabili într-un loc, ea tînjea după o casă a ei, o familie, un soţ. Dar nu-i putu spune toate astea, pentru că el o privea cu neîncredere.

– Vrei un cămin? Tocmai l-ai văzut pe al meu. Ea se opri la marginea drumului, iar traficul care se desfăşura printre ei le împiedica această conversaţie interesantă.

– Acolo locuieşti tu?

– Eu, nu, dar mama mea acolo locuieşte. Tocmai ai cunoscut-o.

Capitolul 4

Conducînd-o pe drum, el îi prinse braţul cu atîta putere, încît ea simţi nevoia să ia coşuleţele la piept.

– De ce nu ai făcut prezentările?

– Nu era nevoie.

Susannah îşi trase braţul din încleştarea lui.

– Joe, vrei să-mi spui de ce eşti atît de supărat? Cu ce am greşit?

Ea îl sărutase, îi trezise toate acele emoţii şi simţiri pe care el le voia suprimate, pînă cînd i se va ivi în cale femeia aşteptată, care trebuia să fie

din tribul Ottawa. Dar el nu-i putea explica toate astea atît de uşor, deşi o sărutase numai cu o jumătate de oră în urmă. El îi luă din braţe toate acele coşuleţe pe care ea cu greu le mai putea căra şi se îndreptară spre locuinţa ei.

– Ţi-e ruşine? îl întrebă ea cu grijă.

De fapt îi era mai mult decît ruşine, avea de luptat cu atît de multe lucruri. Cu incapacitatea lui de a se lupta cu atracţia pentru ea şi cu promisiunile pe care şi le făcuse cu trei ani în urmă. Era hotărît pe atunci să se dedice acestor oameni din tribul lui şi bunăstării lor.

– Este una dintre cele mai sărace zone din rezervaţie. Colibele alea se zguduie cumplit de fiecare dată cînd bate vîntul.

Vorbea despre locuinţa Monei, mama lui. Susannah se gîndi la locuinţa părinţilor ei dintr-o suburbie. Se mutaseră prin atîtea locuri ani la rîndul, iar cînd, în sfîrşit, se stabiliseră undeva, o făcuseră într-o locuinţă care arăta ca o cazarmă, de fapt.

– N-ar fi frumos dacă am putea să le oferim părinţilor noştri casa pe care o merită şi pe care n-au putut s-o aibă niciodată?

– Am încercat, dar ea a refuzat. El scăpă o înjurătură. Oferta de a-i cumpăra mamei o casă

n-o mai împărtăşise altora. Nici măcar refuzul ei de a accepta. Susannah îl înţelese.

– Este greu să oferi ceva cuiva care îţi este drag şi să fii refuzat.

Vorbele ei mai plutiră un timp în aer. El nu-i răspunse nimic.

– Mie mi-a plăcut mama ta, îi spuse ea cu simplitate.

Joe se opri în faţa unei uşi, şi o privi. Avea tenul ca de piersică, cu mulţi pistrui care se vedeau atît de bine în lumina soarelui. Privirea ei era deschisă, sinceră. Nu ezita să se împrietenească imediat cu o femeie pe care de-abia o cunoscuse, o femeie de cultură diferită, de un statut social diferit. Ea nu s-ar fi lăsat mult aşteptată pentru a-şi deschide inima faţă de el. Intrară pe aleea din faţa locuinţei ei şi ea puse toate acele coşuleţe pe o măsuţă care se afla afară. El îi putea vedea reflexele părului roşcat, iar mîna lui se întinse spre el. Locuinţa ei era separată de celelalte de un perete de cărămidă, pentru a oferi puţină linişte. Ea păru surprinsă cînd Joe veni aproape de ea şi o sărută din nou. Vru să spună ceva, dar Joe o întrerupse, pentru că nu avea nevoie de argumente sau de aprobări. Voia să ştie de ce era atît de atras de o femeie care nu

era pentru el şi n-ar fi avut cum să fie vreodată.

– N-o să meargă.

– Sînt diferenţele atît de mari? Am mai putea discuta.

– Şi ce să ne spunem? Numai cînd îşi aduse aminte de felul în care mîinile ei îi mîngîiaseră părul, acolo sus, pe deal, el simţi bătăile inimii accelerîndu-se. Am putea vorbi pînă la apus, dar eu aş rămîne în aceeaşi postură. Vocea lui era dură, deşi încerca să şi-o îndulcească. Puneţi mîinile pe mine.

Ea se conformă, punîndu-şi palmele pe pieptul lui, simţind că el o doreşte atît de mult. El era cel care ridica bariere între ei, nu ea. Nu era ea cea care să pună între ei o mulţime de întrebări; ea îl dorea la fel de mult cum simţea că o doreşte şi el. Motivele puteau să apară mai tîrziu, eventual cînd terminau sărutul. Buzele lor se uniră într-un sărut prelung. Susannah simţi în sfîrşit că se eliberează de acea tensiune creată în mod artificial între ei şi începu să geamă uşor. El nu-i spuse că geamătul ei putea să facă un bărbat să-şi piardă orice control de sine.

Unghiile ei se înfipseră adînc în carnea lui, din cauza nevoii de a-l trage mai aproape. Mîinile ei i se aşezară pe gît şi îşi răsuci capul într-o parte. Îşi

spuse că nu reacţionase niciodată atît de puternic faţă de un bărbat. Emoţia era înspăimîntătoare, sufocantă. Se auzi o sirenă din zona docurilor şi le întrerupse sărutul. Joe o ţintui cu privirea, strivind-o de sticla de care se rezemase cu spatele. Pasiunea pe care i-o provocase el, i se citea în ochii ei negri.

– Joe.

– Ai încredere în mine?

Fiind în braţele lui, ea se dăruise, complet, unui bărbat pe care îl considera de o integritate de neclintit, curajos şi onest.

– Poate că ar trebui să amînăm totul pentru altă dată, cînd vor fi condiţii. El nu avea nevoie de timp pentru gîndire.

– Poate că ar fi mai bine să renunţăm definitiv, îi spuse Joe. El nu vedea decît bariere în faţa lor. Şi o gură care ştia să sărute atît de bine.

– Mai vorbim, îi spuse Susannah. Pentru el fu un efort deosebit pentru ca să ajungă înapoi în termenii aceia politicoşi în care îşi vorbise pe barca lui sau la birou. Ea studia „Şansa Sportivă". Dacă erau singuri din nou, totul putea deveni periculos. Se puteau lăsa „duşi de hormoni". Ea nu era în stare să reziste tentaţiei de a-şi trece mîna peste nişte bicepşi perfecţi. Ne vom comporta ca

niște adulți responsabili, da? El respira greu.

– Bine, ne întîlnim pe barcă. De cînd era vocea lui atît de gravă? Nu vom fi singuri. Am primit un telefon, despre care ți-am vorbit mai devreme, care mă anunța că va sosi cineva de la Chicago, de la birourile voastre, care voia să închirieze un charter.

– Cine?

– A spus că-l cunoști. N-a mai precizat nimic altceva.

Ei îi pieri culoarea din obraji. Îl suspecta pe Keith, și el era ultima persoană din lume pe care și-o dorea în preajmă. Nu mai simțea sticla de care se rezema, i se părea la fel de fierbinte ca și pielea ei. Fiind în brațele lui Joe, ea nu vru să-și amintească ce gîndea despre bărbați.

– Te deranjează dacă anulez totul? Ai nevoie de asta? Ea era cît putea de atentă la vorbe. În mod normal banii îl interesau, dar nu părea prea entuziasmat.

– Dacă nu se confirmă rezervarea pînă vineri, îl închiriez altora.

– O să-i comunic.

Ea intră în casă, cu brațul prin de coșulețele pe care le cumpărase. Joe o urmă și puse servieta lîngă perete, dar ea o luă iar.

– Susannah?

– Poftim?

– Spuneai că mai trebuie să vorbim despre asta. De parcă n-am face-o chiar acum, murmură tot el. Joe se pricepea la acele interogări subtile. Cum de uitase Susannah tocmai asta?

– Nimeni de la birou nu are nici un motiv să facă această călătorie, spuse enervată.

– Este cumva bărbatul care te-a învăţat să fii atentă cu zvonurile? Joe se dovedea rapid şi intuitiv. Îşi dădu seama imediat ce îi văzu mînia din ochi. Ea îşi imagină poveştile care ar fi putut ajunge la rezervaţie.

– Ai auzit ceva despre asta? îl întrebă ea direct.

– Absolut nimic. Dar nu m-ar deranja să le aflu de la tine.

Ea ridică din umeri, dar nu putu să pară indiferentă cum ar fi vrut.

– A fost un mic dezastru, înţelegi? Un dezastru profesional şi o afacere personală devenită publică. Un secret care era cunoscut de toată lumea, în afara femeii implicate. Ai înţeles ceva?

Dar el înţelesese destul. Faptul că ea nu-l mai privise direct în ochii îi spunea foarte mult. Nu prea ştia cum va primi ea întreg mesajul.

– Secretara a spus că-şi aduce şi nevasta. Nevasta? Era o glumă bună. Poate prietena. Keith nu era genul de bărbat care să păstreze o relaţie mai multă vreme. Susannah îi spuse lui Joe:

– Consideră comanda ca deja anulată.

Susannah trînti uşa de sticlă cu zgomot. Nu prea era în apele ei. Keith? De ce venea aici? Să lucreze împreună cu ea la ceea ce se începea aici? Să vadă dacă ea era aceeaşi? Nu avea nevoie de el acum şi aici. Puse coşuleţele pe dulapul de bucătărie. Desigur, dacă se gîndea la toate relele pe care i le făcuse Keith, o ajuta să şi-l scoată din minte pe Joe pentru cîteva minute. Acelaşi efect avea şi scoaterea actelor din servietă, deschiderea calculatorului şi schimbarea hainelor. Cu cincisprezece minute mai tîrziu îşi aduse aminte de Joe şi de sărutul lui de pe deal. Fusese atît de brusc şi de brutal în acelaşi timp. Ca şi reacţia ei.

Un pescăruş ateriză pe aleea din faţa casei şi o atenţionă. Uitase să-i pună firimiturile cu care îl obişnuise.

– N-ai nici un fel de bunătăţi astăzi, îi spuse ea. Prietenul ei cu ciocul puternic o privi şi îşi luă zborul. Susannah se uită la actele care se aflau pe masă în faţa ei. Apoi privi spre barca lui Joe. Ce aveau să facă ei amîndoi? La un moment dat se simţi capabilă să ia totul de la început, cu orice risc, să încerce să fie deschisă mereu schimbărilor, şanselor. În clipa următoare se gîndi că ar fi mai bine dacă ar împacheta şi şi-ar găsi o altă slujbă, în altă parte. Îi plăcea stabilitatea, dar acum nu era prea convinsă de folosul ei. Nu era pregătită pentru o relaţie stabilă. Încercase, dar dăduse greş. Cînd sosise aici nu voia decît să petreacă o vară liniştită. Sau, cel puţin aşa crezuse ea. Privind zona în care se aflau bărcile, simţi brusc că iubeşte acest loc aşa cum este. Nu mai avea nevoie de acele visuri despre un cămin stabil.

Joe nu avea nici el pe nimeni cu care să împărtăşească acest vis. Ea îşi dori să încerce să-l ajute cumva să şteargă diferenţele dintre ei, diferenţele cu care el se lupta.

– Oh. Dar oare era datoria ei să ajute un bărbat, să-i facă lui viaţa mai uşoară? Keith o lăsase singură cu tot bagajul ei de răspunderi şi de necazuri. Se învăţase de una singură.

– Mulţumesc, Keith, spuse ea printre dinţi.

Avea telefonul în mînă şi sunase la birou.

– Firma *Whitman, Jablonsky şi Parritt.* Cu cine doriţi, vă rog?

– Cu Keith Sanderson, vă rog.

Avea nevoie de reconfirmarea rupturii ei cu Keith, înainte de a se complica relaţia cu Joe.

– Sanderson.

– Keith, spuse ea.

– Susannah dragă, ce faci, pe unde eşti? El era ca întotdeauna încîntător şi deschis conversaţiei.

– Nu vreau să vii săptămîna asta, Keith.

– Oh. Se făcu pauză. Şi dacă insist?

– Aici totul este ca de obicei, iar situaţia este sub control. Nu este secţiunea ta oricum şi chiar dacă ar fi, tot n-ai avea timpul necesar pentru a face ceva. Tăcerea lui Keith o făcu să înţeleagă că lovise din plin cu toată muniţia. Dacă se concentra îi putea auzi uşoara bătaie, obişnuita lui bătaie cu creionul în masă.

– Din cîte îmi amintesc, continuă el, s-a pus problema la şedinţa de consiliu ca unul dintre noi să facă un drum într-acolo.

– Nu am nevoie de nimeni care să mi se uite peste umăr. Jack nu m-ar fi trimis aici, dacă n-ar fi ştiut că sînt perfect capabilă!

– Da, chiar el spunea că este nevoie de cineva care să facă un drum pînă acolo. Mai spunea şi că zona este minunată. Susannah avu impresia că a tras o concluzie greşită. Noroc că el nu putea să vadă cum roşeşte.

– Şi eu am venit aici din acelaşi motiv.

– Adevărat? N-ai mai avut nici un alt motiv?

– Ba da, am vrut ca în felul ăsta să măresc distanţa dintre noi.

– Mi se pare prudent. Mă simt totuşi flatat că ai vorbit cu mine. Vrei să-ţi fac legătura cu Jack?

– Nu. Susannah îşi frecă ochii. Nu vreau să previn pe nimeni. Auzi extensia din biroul lui Keith, sunînd.

– Îmi pare rău de neînţelegere, Keith. Te las să răspunzi la telefon.

– Nici o problemă, dragă. Este întotdeauna interesant să primesc ştiri de la tine. Cîteodată este de-a dreptul palpitant.

Joe ajunsese la cazinou. Intră încet în biroul liber al lui William, îi mîzgăli un mesaj în care îi scrise că era gata să lucreze în noaptea aceea la

cazinou. Cel puţin aşa nu mai pierdea ore întregi, uitîndu-se la locuinţa ei. Cu toate astea nu putu intra cu dezinvoltură, ca de obicei, în sala de jocuri unde ar fi vrut să vadă celebra rochie roşie.

– S-a întîmplat ceva, Joe? îl întrebase cineva pe stradă, văzîndu-l atît de abătut. Joe scăpă o înjurătură şi se îndreptă spre apartamentul lui, să se schimbe. Spera să aibă probleme în timpul nopţii cu jucătorii. Oricum i-ar fi fost mai uşor să se descurce decît să stea cu gîndul la Susannah Moran. O vedea, îi revedea gura senzuală, o revedea alături de mama lui. Se opri în mijlocul parcării. Simţi nevoia să bea o bere. Avea treizeci şi şase de ani şi îşi făcea probleme dacă mama lui îi aproba gustul pentru femei. Era adevărat că el aprecia opiniile mamei sale şi înţelepciunea ei. Dar era preocupat cel mai mult de promisiunea făcută.

– La naiba! sări el la un moment dat. N-am promis nimănui c-o să mă călugăresc.

Cei trei erau la colţul locuinţei lui Susannah, zîmbindu-şi şi sărutîndu-se. Joe îi conduse la

zona în care începea docul. Chiar şi de la distanţă i se părea că vede surîsul lui Susannah. Recunoscîndu-l pe acel membru al consiliului care închiriase barca, Joe observă că era mai prietenos decît fusese la şedinţa de consiliu. O femeie micuţă de statură, soţia lui Jack, era cu ei. Joe urcă scara spre ambarcaţiunea lui, vrînd să mai facă ordine în lucrurile de la bord. Părul lui Jack albise înainte de vreme, iar faţa rămăsese ca a unui adolescent. Părea un elev de colegiu, de la Ivy. Susannah nu semăna cu el, nu avea acelaşi aer de student întîrziat. Joe îşi dădu seama că ea era cea care avea mai multă putere de convingere şi hotărîre de a face ceva.

În fiecare an oameni de afaceri ca el realizau că mai sînt şi alte lucruri importante în viaţă în afara carierei. Asta nu însemna că nu veneau alţii din urmă, care să le ia locurile. Joe nu-şi făcuse niciodată iluzii că nu poate fi înlocuit. Corporaţiile se îngrijeau de talente ca Susannah. Atîta timp cît ele se înscriau în cerinţe. El îşi aminti felul în care femeia se adapta situaţiilor. Şi faţă de el se adaptase imediat, de parcă asta ar fi făcut o viaţă întreagă.

– Trebuie să vorbim, îi spusese ea. Dar nu sunase şi nici nu mai trecuse pe acolo. Poate că

va veni în dimineaţa asta să-l întîlnească la Sporting Chance. Îşi aminti că trecuseră doar patru zile. Patru zile de cînd el era incapabil de a face ceva. Îşi aminti că trebuie să trateze totul ca pe o problemă de afaceri. Şi Susannah se ocupa de afaceri. De asta venise aici. De asta va pleca de aici. El cunoştea tipul acesta de femeie. Era un expert.

Capitolul 5

– Expertul nostru, spuse Susannah, arătîndu-l pe Joe. Ştie totul despre pescuit, navigaţie şi marile lacuri.

– Nu pot pretinde că sînt un expert, zise Joe care îşi întîmpină oaspeţii. Dar vă pot promite o după-amiază plăcută. Ceea ce era foarte greu pentru el, deoarece nu prea era în apele lui. Trebuia s-o privească doar pe Susannah, asta era tot ce putea face. Aşa că asta şi făcu.

– Pot să te ajut sau urci singură? Mîna lui era atît de caldă cînd îi atinse spatele. La atingerea

lui, i se păru că vede mii de luminiţe care se aprinseseră pe pielea ei. Susannah trebui să respire adînc înainte de a vorbi:

– Aş vrea să ţi-i prezint pe Jack şi pe Machiko, mai întîi.

– Sigur.

El îşi trase mîna imediat.

Susannah se simţi dintr-o dată ca şi cînd cineva i-ar fi luat ceva care îi aparţinea. Şi-ar fi dorit ca şi ei să se poată ţină de mînă la fel cum făcea cuplul de lîngă ei.

– Dînsul este Jack Hainford. Cred că ţi-l aminteşti de la şedinţa de consiliu. Jack, l-ai cunoscut pe Jack Bond.

– Cum l-ar putea uita, rîse Jack din toată inima, dînd mîna cu Joe; n-am mai văzut un bărbat care să refuze o asemenea ofertă.

– De obicei nu eu o sugerez, adăugă Susannah rapid.

– Dacă mai face o asemenea ofertă o să ştiu cum să reacţionez, spuse Joe cu ochii la Susannah. Data viitoare vor juca pe mai multe zaruri pentru ca miza să fie mai mare, aruncînd grijile la o parte în locul zarurilor.

Susannah îl prezentă pe Joe soţiei lui Jack, japoneza Machiko.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Acum înţeleg de ce îţi place locul acesta atît de mult, Susannah, spuse Machiko.

Oare? se întrebă Joe. Îi plăcea locul sau îl plăcea pe el? Sau era numai o portiţă de scăpare din problemele şi dezamăgirile ei?

– Se vede? întrebă Susannah.

– Jack spune că rapoartele tale vorbesc despre lucruri foarte bune.

Jack ridică ochii spre cer.

– Aşa se vede realitatea din punctul ei de vedere. Aşteptăm s-o vedem şi de pe apă, Joe.

– Să urcăm la bord, aşadar.

Jack îi dădu mîna soţiei sale, ceea ce nu era un lucru uşor, pentru că ea mai avea şi o sacoşă pentru plajă, care atîrna destul de greu. Urma Susannah, apoi Jack. Joe se ocupa de slăbirea legăturilor de la piloni, dar încerca şi să se relaxeze.

Se simţea de parcă cineva i-ar fi răsucit gîndurile ca pe parîmele cu care ancorase barca. În schimb, Susannah părea în largul ei. Era îmbrăcată cu un pulover subţire şi un şort. Nu era vina ei că Joe nu-şi lua ochii de la ea. Se simţea ca o persoană care trebuie să combine o călătorie de afaceri cu una de plăcere.

Felul în care i se vedeau picioarele din şort era problema lui.

Joe urcă şi el pe punte şi stabili ruta. Jack şi Machiko îşi ocupară locurile, iar Susannah se asigură că scaunul ei este cu spatele la puntea de comandă.

– Ce fel de echipamente crezi că are aici? întrebă Jack. De aici se vede ca bordul unui avion. Susannah nu era dispusă să întoarcă capul spre punte. Jack o surprinsese de cel puţin trei ori privindu-l pe Joe. Ea ştia prea bine cum arată instrumentele de la bord. Scaunul căpitanului era prins de podea cu un sistem de înşurubare. Celelalte aparate de măsură aveau tot felul de afişaje şi ecrane.

Joe stătea pe un scaun albastru, în spatele unui fel de ecran care bloca tot curentul.

– Se pare că ai încredere în căpitanul nostru, remarcă Jack.

– Totală. Ea îşi aşează picior peste picior. Era destul de greu ca avîndu-l pe Joe în preajmă să fie relaxată. Sigur că avea încredere în el. La un

moment dat el o privi ca un îndrăgostit, dar în momentul următor se consacră numai bărcii. Cît despre ea, visurile legate de mersul cu mîinile împreunate ca doi îndrăgostiţi, nu îşi aveau locul în agenda de zi. Indiferent pentru ce veniseră Jack şi Machiko, ea trebuia să le demonstreze că este capabilă, rece, calculată şi că are situaţia sub control. Trebuia să iasă deasupra scandalurilor şi greşelilor pe care le înfruntase în ultima vreme. Inima nu trebuia să dicteze în această conjunctură.

Din nefericire, faptul că-şi concentrase toate energiile asupra muncii în ultimele zile, nu-i afectase felul de a visa. Îi lipsea Joe atît de mult. Ar fi vrut să-i vorbească. Dar n-o putea face pentru că ochii lui Jack, ce-i drept prietenoşi, erau mereu aţintiţi asupra ei. Joe coborî de pe punte. Veni spre marginea cabinei şi aruncă şi ultimele parîme, iar zgomotul produs de încălţămintea lui o călcă pe nervi.

– Ai nevoie de ajutor? se oferi Jack, înainte ca Susannah s-o facă.

– Nu, nu este nevoie. Voi trebuie să vă relaxaţi şi să vă bucuraţi de peisaj. Susannah îi urmărea muşchii bine conturaţi, care se vedeau de sub cămaşa albă, sport, pe care o îmbrăcase. Avea

un şort la fel de alb, cu multe buzunare. La fiecare buzunar avea nasturi.

– Vrei o bomboană cu mentă? Machiko era şi ea cu ochii aţintiţi asupra lui Susannah. Căută în bagajul voluminos, pe care îl avea, şi îi oferi bomboane.

– Nu, mulţumesc, spuse Susannah care fu întreruptă din visurile ei. Pentru a-şi masca surprinderea, ea scoase o sticlă de bere şi le-o oferi.

– Vi se pare prea devreme pentru o bere?

– Mie nu mi se pare, se oferi Jack.

Îşi luă şi ea o bere. Machiko alese sucul de lămîie. Din motive pe care ea nu le putea înţelege, Susannah se simţea ca şi cînd ar fi suferit de o arşiţă cumplită. Buzele îi erau arse. Joe se urcă din nou pe punte. Susannah se forţă să nu se uite. Se auzea zgomotul motoarelor care stîrneau valurile înspumate şi o dîră de combustibil rămînea în urma ambarcaţiunii lor. Se îndreptau spre golf.

– Luaţi-vă rămas-bun de la ţărm, spuse Jack.

Ea şi Machiko făcură semne de adio.

– Cînd crezi că ne vom putea opri ca să pictez? întrebă Machiko.

– Să pictezi?

Ea avea deja vopselele şi pensulele pregătite.

– Aş vrea să pictez insula, apa, pinii.

– Să nu uiţi de pescuit, îi spuse Jack.

De parcă n-ar fi pornit deja pentru asta, îşi spuse Susannah.

– Presupun că ar fi mai bine să întreb, murmură Jack privind puntea de parcă ar fi fost vreun far îndepărtat la care era greu de ajuns.

– Vreţi să mă duc eu? se oferi ea, înainte de a se gîndi la consecinţe. Jack şi Machiko o priviră recunoşcător.

– De ce nu, draga mea?

– Bună idee, Susie. Tu îl cunoşti pe Joe.

Susannah se ridică încet, încercînd să-şi închipuie dacă era într-adevăr nevoie de manevra asta, sau totul fusese pus la cale de cei doi. Ea uitase pentru un moment că Jack şi Machiko erau întotdeauna o echipă. Mă întorc imediat.

– Nu te grăbi, draga mea. Insula aşteaptă.

Ea urcă scara spre punte. Joe îi aruncă o privire peste umăr.

– Ce este aici? îl întrebă ea pe Joe.

– Indicatorul de adîncime.

Susannah se uită împrejur şi oftă. Nu aşa face oricine cînd este confruntat cu frumuseţile naturii? Priveliştea era minunată şi îi mai uşură tensiunea nervoasă, dar nu pentru mult timp. Încet, cu răb-

dare, ea întrebă despre fiecare piesă a panoului de control, învăţînd, pentru ca apoi să uite numai-decît denumirile.

– De asta ai venit aici, Susannah?

– Nu numai. Simţea nevoia să scape de privirea musafirilor. Îi făcea plăcere să-i urmărească muşchii bine conturaţi.

Pentru a se echilibra, mîna ei se aşează pe spatele scaunului cînd barca întîlni un val mai mare. Joe stătea rezemat de scaun şi ea îi atinse spatele cu mîna. Şi-o retrase imediat. Dedesubt, Machiko îşi lăsă ochii în jos şi zîmbea înţelegător.

– Spuneai că nu ţi-ai închipuit c-o să-mi vizitezi atît de repede barca, zise el. Susannah nu-şi dădu seama dacă el zîmbea.

– Femeile îşi mai schimbă opiniile, cred că ştii asta.

– În special cînd trebuie să-şi facă datoria. Cînd le dictează afacerile, fiecare femeie care este interesată de cariera ei îşi poate schimba şi iubitul. Joe ştia asta din experienţă. Poate era mai bine că ei nu erau amanţi. Poate că era mai bine ca el să facă abstracţie de faptul că ea era aici, atît de aproape. Dar cel mai mult îl tenta acel păr bogat, roşcat, care îi încadra trăsăturile, ca şi faţa ei pistruiată. Susannah simţi cum i se aşază o

mînă deasupra capului.

– Ce se întîmplă? şopti ea, surprinsă.

– Mi s-a părut că ai nevoie de mîngîierea asta, repetă Joe şi îi puse o şapcă pescărească pe cap. N-aş vrea să faci insolaţie.

Susannah îşi luă şapca de pe cap, observînd decoraţiile acesteia. O puse apoi pe consolă.

– Nu fac niciodată insolaţie.

– Atîta timp cît stai în soare, trebuie s-o porţi, aşa se obişnuieşte pe aici. Aerul lui preocupat, o făcu să zîmbească.

– Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un adevărat dictator cînd vezi că ai ceva putere?

– Mi s-a mai spus că devin mai insistent, dar nu dictator. El zîmbi, cu acea strălucire care îi apărea în priviri cînd zîmbea din toată inima. Ea simţea tendinţa lui de a-şi exercita puterea asupra ei. Rămînea cam fără respiraţie în prezenţa lui.

– Vrei să-mi spui că poţi devenii şi grosolan?

– Am speriat ceva femei în viaţa mea cu asta. Iar una dintre ele m-a părăsit.

– Aş putea ştii din ce motive?

– Din motive care ţineau de cultura în care am fost născut şi crescut. Nu mi-am dat seama decît destul de tîrziu de asta. Susannah reţinu cuvintele lui. Erau atîtea reguli nescrise privind cultura şi

obiceiurile. Oare cum reuşiseră Jack şi Machiko să le depăşească? Ea şi Joe ar putea oare? El o privea calm în ochi. Simţindu-se studiată, fu cuprinsă de fiori.

– De ce ţi se pare grosolan?

– Înseamnă că te îndoieşti de ceea ce îţi spune cineva. Desigur, în lumea albilor este tocmai invers. Acolo, oamenii te privesc direct în ochi ca să afle adevărul. De aceea noi le părem timizi sau laşi. Nu ne uităm în ochii omului cu care stabilim un contact direct. Ea începu să rîdă şi-i privi ochii albaştri.

– Pe tine nu te poate lua nimeni drept laş sau timid.

– Eu am trăit în ambele lumi, îi aminti el. Era prea incisiv, se mişca prea repede, era mai bine să se manifeste conform felului de a fi al albilor. Cel puţin aşa spuneau cei care îl cunoşteau. Îi întinse pălăria.

– Eşti prea palidă pentru ca să stai în soare.

– Deci sînt o faţă palidă?

– Dacă ţi se potriveşte pălăria ar fi mai bine s-o pui...

Susannah îi replică în glumă:

– Îmi strică părul.

El îi zîmbi liniştit, cu un calm de care Susannah

nu-l crezuse în stare.

– Chiar dacă părul tău ar fi risipit pe o pernă toată noaptea şi ţi l-aş răsfira cu degetele, tot mi-ar plăcea. Ochii lui albaştri îi întîlniră pe ai ei. Schimbară priviri. El avea dreptate, îşi spuse Susannah.

– Şi, pe lîngă asta, o să-ţi coci şi creierul, *squandeh.* Dacă nu cumva vrei să vii mai aproape de mine, la umbră.

– Scuze, căpitane, nu mă pot ascunde.

– Ai afaceri de rezolvat?

O văzu privind spre Jack şi Machiko, iar apoi îi îndesă pălăria pe cap. Mai zăbovi cu palma asupra capului ei. Se părea că Joe îşi dorea ca toată lumea să vadă şi să ştie că femeia era a lui. Şi era, atîta vreme cît nu se împotrivea.

Susannah reglă indicatorul de adîncime pentru a-l folosi ca oglindă. Trăgînd pălăria de o margine şi de alta, în cele din urmă o trase peste ochi zîmbindu-i printre pistrui.

– Ce înseamnă *squandeh?*

– Roşu.

– Asta aş fi eu?

– Da, dacă continui să stai la soare.

– Şi tu ce eşti?

Eu sînt bărbatul care te doreşte, vru el să-i

spună. De jos se auzi vocea lui Jack:

– Am voie să urc pe punte?

– Te rog, îi spuse Joe, fără a-şi lua ochii de la Susannah. Ea îşi schimbă direcţia privirii, cînd Jack li se alătură. Joe îl privi scurt pe Jack. Fiind şeful lui Susannah îi putea fi cel mai mare rival. Nu conta că era o persoană plăcută.

– Ce fel de aparate ai aici, Joe?

– Tocmai i le explicam şi doamnei. Joe părea liniştit şi destins. După cum îi explicam şi lui Susannah, acesta este Lorcan, detectorul de adîncime, iar cele din dreapta sînt indicatoarele de ulei şi gaz. După cum vedeţi, ne apropiem de o zonă cu adîncime mai mare. O să vedem pe ecran şi nişte bancuri de peşti. El încetini viteza. Putem merge cu toţii pe punte şi să începem pescuitul.

– Veniţi cu noi, doamnă Hainford?

Machiko refuză.

– Eu prefer să creez cînd văd apa, nu s-o tulbur. Îşi scoase tot ce avea pregătit pentru desen. Trecem pe lîngă vreo insulă, domnule Bond? Roşind, Susannah se întrebă cum de ghicise ea că nici soţul ei, nici ea nu puseseră această întrebare.

– Cu cîţiva pomi şi maluri stîncoase?

– Cred că mă pot descurca, îi răspunse Joe.

Porniră motorul din nou şi navigară spre nord pînă cînd se ivi în faţa lor o insulă mică. Asta vă place?

– Este ceea ce-mi doream, domnule Bond.

El ştia cum să se poarte cu cei care veneau la bordul vasului, îşi spuse Susannah, ca şi cu cei de la cazinou. Cu ea se simţea probabil puţin stresat şi nu era în largul lui. Şi mai erau şi alte lucruri care îi reţineau, îşi aminti ea urmărindu-l cum lasă ancora. Nu era singurul care avea obligaţii.

– Îţi place aici, Susannah?

– Este o zonă minunată, Jack.

– Totul este de un pitoresc desăvîrşit, spuse Machiko, zîmbind. Susannah se concentră asupra undiţei ei. Cu vocea joasă, care trebuia auzită numai de Jack, ea îl întrebă:

– Apropo de momeală, de ce aţi venit voi doi aici?

Jack o privi.

– Am venit să te vizităm, Susie.

– Înainte de a pleca am luat masa împreună. Nu-mi spune că într-o lună aţi început să-mi duceţi dorul. Ai venit să mă verifici? Are vreo legătură cu Keith?

– Nu-mi pierd eu vremea cu fleacuri.

– Eu aş vrea să ştiu. Se îndoieşte cineva de felul în care lucrez?

– Nu, dar cred că ţi-a făcut bine despărţirea de Chicago. Oare el îi sugera că n-ar trebui să se mai întoarcă? Nu. Prinsă între cei doi, care se examinau în tăcere, ea nu se simţea în largul ei. Îşi scoase şapca aceea care o făcea să se simtă penibil şi îşi reaşeză părul.

– Vreau să fac o treabă bună, Jack. Este foarte important pentru mine.

– Nimeni nu se îndoieşte de tine.

– Adevărat?

Jack îi evită privirea şi se concentră asupra apei.

– Ai fost adusă prea tîrziu ca să fi fost tu pilonul principal al erorilor de la Showcase. Acele greşeli au fost declanşate chiar din faza de proiect. Cred că ştim cu toţii care sînt punctele slabe.

– Asta nu înseamnă că eu n-am făcut nişte greşeli fundamentale.

– Nu eşti total nevinovată, bănuiesc. Dar faptul că te simţi responsabilă este un semn de maturitate.

– Şi atunci de ce Keith a fost promovat, iar eu deportată?

– Există un motiv, desigur, dar ar trebui să vezi

această deportare ca pe un prilej bun de a începe ceva cu propriile-ţi forţe şi în stilul tău.

– Oricum, este şi un fel de vacanţă. Dar va veni şi ziua cînd va trebui să mă întorc la birou. Nu vreau să-ţi pară rău că m-ai trimis aici. El o luă de umeri.

– Nu voi fi, Susie. Şi aş vrea să mă pot lăuda că am început această operaţiune într-un fel sau altul. Întrebîndu-se ce voise el să spună cu acele vorbe, ea deveni puţin nesigură. Jack puse palma peste a ei. Cel puţin în felul ăsta o putea face să se simtă mai puţin îngrijorată. Las-o să se ducă dincolo de linie, apoi încetineşte. Vocea lui îi răsuna în urechi şi i se părea puternică.

– Dacă mă gîndesc mai bine, ai putea să mă ajuţi să pregătesc masa, îi spuse Joe rîzînd.

– Nu credeam că te-ai lăsat în speranţa că eu voi rezolva problema; îi răspunse ea rîzînd, urmîndu-l. Îşi lăsă capul în jos cînd intră sub punte pentru ca să lase şi ochilor răgazul de a se obişnui cu întunericul.

– Ce fel de momeală foloseşti? întrebă Joe, trîntind uşa în urma lui.

– Mai precis am fost folosită drept momeală toată dimineaţa. Mi s-au pus întrebări de genul cît aş vrea să stau aici şi dacă îmi place.

– Şi nu-ţi place?

Ba îmi cam place, fu ea gata să-i răspunsă. Dar se abţinu.

– Ştii că-mi place.

– Nu pot să ştiu dacă nu-mi spui tu. Inima ei începu să bată dintr-o dată mai puternic. Îşi dori să găsească cuvintele cu care să spună mai clar ce simţea. Dar nu era atît de uşor să-şi dezvăluie sentimentele. Găsi nişte farfurii de hîrtie şi îşi făcu de lucru cu ele.

– Ce pregătim? Începură să lucreze amîndoi, mişcîndu-se între frigider şi chiuvetă. Sub prora era şi un dormitor. În spatele unei draperii ea văzu o saltea, perne. Partea din faţă a dormitorului era ca o boltă. Joe îi surprinse privirea.

– Îţi place?

Îi zîmbi.

– Trebuie să mergi pe burtă ca să ajungi acolo.

– Şi să fii atent să nu te ridici prea repede.

– Mda. Era clar că el petrecuse ceva timp acolo. Este destul de intim locul.

– Da, intim este cuvîntul cel mai potrivit.

Ea urmări lumina care se revărsase peste aşternuturi. Îşi imagină o noapte înstelată, cu valurile care să legene încet barca, cu Joe alături de ea.

Încercă să-şi abată atenţia de la acest gînd.

– Nu este puţin cam înghesuit?

– Eu m-am descurcat aici.

– În ce te-ai descurcat? Întrebarea îi scăpase înainte ca ea să-şi dea seama. Obrajii i se colorară. Şi eu care credeam poveştile care circulă pe aici cum că nu te-ar prea plăcea femeile. El începu să rîdă şi veni lîngă ea la masa din bucătărie. Cînd o atinse cu piciorul ca din întîmplare, ea îl lovi cu cotul.

– Lui Jack îi place muştarul la sandvişuri?

Ar trebui să-i placă, se gîndi ea. Tocmai turnase din belşug.

– Nu ştiu. Lui Machiko îi place în mod sigur, însă.

– Este o soţie devotată.

– Nu ştiu dacă este din cauza culturii în care a fost crescută, sau numai a căsătoriei. Oamenii ajung să se cunoască destul de bine după căsătorie.

– Chiar dacă vin din lumi diferite?

Susannah dădu din cap ca o cunoscătoare.

– Cred că da, Joe.

– Se întîmplă totuşi ca oamenii să nu se cunoască prea bine nici după mult timp de la căsătorie.

– Trebuie să-şi mai dea o şansă.

– Sau să renunţe.

Ea îi mai observase aceste reţineri şi cu altă ocazie.

– Cine te-a făcut atît de precaut? Vreo femeie?

– O femeie şi corporaţia ei.

– Ai iubit-o?

– Nu mai sînt sigur. Am lucrat împreună. Îmi plăcea stilul ei, încrederea pe care o manifesta în tot ce făcea, ambiţia ei. Ştia toate coridoarele către putere şi cum să călătorească spre ele. Oricum, bărbatul visurilor ei n-am fost eu, ci un VIP de la Londra.

– Deci te-a părăsit pentru un altul?

El începu să rîdă.

– A acceptat o promovare ca vicepreşedinte la o corporaţie în Anglia. Apoi, încet, fără ca eu să-mi dau măcar seama, a renunţat la mine. I-am acordat încredere totală, iar ea părea curată ca lama cuţitului. Numai că, la un moment dat, lama te face să sîngerezi.

După această discuţie el fu mai liniştit. Cu mai mult sînge rece. Mai atent. Fără dragoste, banii şi puterea îşi pierduseră farmecul. Aici, în locul de unde se trăgea, se simţea pe un loc mai sigur, lucrînd la ceva care trebuia să dureze. Deci, de

ce încerca el să se îndrăgostească de o femeie care putea să-l rănească la fel ca Marie?

– Crezi că vreodată, cariera mea ne va pune piedici? Asta este?

– Ai putea să renunţi la ea?

Ea îşi cîntări vorbele cu multă grijă, continuînd să ajute la pregătirea gustărilor.

– Cariera mea are multă importanţă pentru mine. Există o anumită permanenţă pe care numai succesul ţi-o poate da.

Putea însă să renunţe la călătorii, lăsîndu-i pe alţii s-o facă. Joe o atinse uşor, pe spate. Ea se încordă parcă, în acel moment.

– Ţi-e teamă că vom fi surprinşi?

– Teama asta o are numai un puşti, nu eu.

Indiferent de felul în care glumeau, senzaţiile pe care i le provoca el erau de genul celor care se înregistrează în lumea adulţilor.

– Te-am dorit mereu. El îi atinse obrazul cu dosul palmei. Nu soarele o făcu să i se înroşească obrajii şi pupilele să i se dilate. El se întrebă dacă uscăciunea zilei o făcuse să i se usuce buzele pe care şi le umezea mereu cu vîrful limbii. Gura lui trebuia să afle. Sărutul o făcu să se topească. Braţele lui o prinseră aşa cum vînătorul îşi prinde prada. Trupul lui era într-o totală aştep-

tare. Afară, scîrţîi un scaun. Mîinile lui Susannah erau pe umerii lui.

– Nu vrei ca nimeni să ştie despre noi, îi spuse el încet, ţi-e ruşine cu mine?

– Nu.

El o crezu, deşi era mai degrabă tentat să n-o facă. Ea se rupse din braţele lui, luînd tava cu gustările.

– Unul dintre noi se va arde rău de tot, dacă nu este atent la soare, îi zise el, punîndu-i şapca pe cap. Cu ea pe o ureche, Susannah apăru pe punte.

– Am venit cu mîncarea, le spuse ea celor de pe punte. Se întreba dacă se cunoaşte că fusese recent sărutată. Nimeni nu părea să observe. Făcîndu-i cu ochiul, Jack rupse colţul pîinii. Machiko îl certă şi continuă să picteze. Acceptînd complimentele pentru peisajul pe care îl schiţase, ea îşi termină gustarea şi apoi făcu un anunţ:

– Aş vrea să pictez barca.

– Barca asta? Cum?

– De pe insulă, desigur.

– Mi se pare o idee bună, interveni Jack. Putem lua barca de salvare şi să mergem acolo.

– De-abia aţi mîncat, interveni Susannah.

– Vremea este bună, apa este calmă, spuse

Jack. O să luăm vestele de salvare. Nu este mare distanţa şi nici nu întîlnim urşi pe drum. Ce zici, Joe?

– Singurii urşi de pe acolo, sînt urşii adormiţi.

– Aceşti urşi adormiţi sînt de fapt, nişte dune de nisip, îi explică Jack lui Machiko.

– Poate că ar trebui să lăsaţi urşii în pace, interveni Susannah exasperată. Încercările lor atît de transparente de a-i lăsa singuri începeau să fie enervante. Chiar cînd Machiko interveni direct şi spuse: Hai să-i lăsăm pe tineri singuri, Susannah nu se conformă.

Cînd plecară din nou spre insulă, ea tot nu credea că toate intervenţiile s-ar sfîrşi. Joe nu mai scotea o vorbă. Ea îşi puse mîinile pe şolduri, urmărindu-l cum verifică aparatura. Trăgînd adînc aer în piept, privi cerul, marea, insula şi pe Jack, cel care dorise atît de mult să facă o baie. Bine, cei doi voiau s-o manipuleze. Se aşeză pe unul dintre şezlonguri şi începu să facă plajă. Zgomotul valurilor care se spărgeau de vas era tot ce-şi dorea, pentru a se relaxa. Şi ce dacă erau singuri. Joe îşi făcea de lucru. Iar ea îl va ignora. La început îşi scoase bluza. Soarele ardea din ce în ce mai tare. Scoase o sticluţă de loţiune împotriva arsurilor, care se potrivea tenului ei. Voia să ter-

mine cu faţa palidă. Dacă trebuia, avea să se bronzeze într-o singură după-amiază. Apoi îşi desfăcu fermoarul de la şort. Zgomotul făcut de fermoar îi atrase atenţia lui Joe. El fusese ocupat cu amestecurile pentru băuturile răcoritoare şi nu observase că Susannah începuse să se dezbrace. Avea un costum întreg, roz, cu un decupaj mai accentuat la şolduri şi cu decolteul mai adînc, aşa cum era la modă, observă Joe.

Susannah îşi întinse un prosop pe scaun şi trecură cincisprezece minute fără ca vreunul din ei să scoată o vorbă.

– Este destul de multă muncă pe o barcă, nu-i aşa? spuse ea într-un tîrziu.

– Mda.

– Mda, repetă şi ea după el.

El era ocupat cu curăţarea unor aparate de la bordul ambarcaţiunii, care nu mai fuseseră folosite de cîtva timp. Ea stătea la soare, urmărind linia de sudoare care se formase pe la mijlocul spatelui lui. Şuviţele de păr negru de pe faţă i se udaseră.

– Machiko şi Jack mai sînt încă pe insulă?

El ridică privirile.

– Mda.

– Mulţumesc.

– Am crezut c-o să te bucuri să scapi de ei cîteva minute.

Joe veni în dreptul ei, stînd în dreptul soarelui. Umbra care se făcuse deodată deasupra ei, o făcu să se înfioare. Îşi ridică un braţ pentru a-şi face umbră deasupra ochilor şi îl privi. Simţi dintr-o dată că are stomacul gol şi că bătăile inimii aveau nişte reverberaţii ciudate.

– Ţi-e cald?

Ea nu era sigură dacă fusese o întrebare sau o invitaţie. Înainte ca ea să-i poată răspunde, Joe îşi scoase tricoul expunîndu-şi trupul bronzat. Susannah se sprijini într-un cot, fiind conştientă că din poziţia asta sînii i se conturează provocator.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă ea deodată. Se vedea una dintre undiţe mişcîndu-se.

Joe se îndreptă spre ea.

– Cred că s-a prins ceva.

Susannah se ridică şi se îndreptă spre el. Îl urmări cum scoate un păstrăv cu nişte culori minunate, care de-abia se mai mişca. Înainte ca ea să poată spune „bietul de el", Joe îi scoase acul cu grijă şi îl aruncă înapoi în apă. Acesta trezindu-se în elementul lui porni imediat spre larg. Oftară amîndoi în acelaşi timp, apoi îşi zîmbiră. Susannah îl îmbrăţişă.

– Ai un suflet bun, aşa cum mi-am închipuit.

El ridică din umeri, dar se lăsă îmbrăţişat.

– O să-l prind la loc, într-o zi cînd va fi mai mare.

O imită pe Machiko şi încercă să-l certe. Joe înţelese. Ea nu-l mai îmbrăţişa acum, încerca să fie doar prietenoasă. El verifică ancora încă o dată, apoi începu să-şi facă de lucru cu barca. Evită orice privire spre ea. Dacă voia să se joace de-a „priveşte, dar nu stinge" era treaba ei. Dar asta nu-i putea modifica senzaţiile pe care i le provoca. Privind-o apoi cum îşi face loc pe şezlong, putea să jure că şi Susannah experimenta aceleaşi senzaţii.

Capitolul 6

Joe ştia că trebuie să procedeze cu multă delicateţe. Fata asta era mai sensibilă decît voia să arate. Încerca să facă acte de bravadă, răspunzîndu-i cu efuziune la pornirile lui.

Dacă avea nevoie de timp, Joe i-l va da. Asta însemna să-şi folosească toată răbdarea pe care şi-o cultivase în ultimii trei ani. Pe de altă parte sinceritatea îl îndemna să-i [illegible]ate ceea ce simte, să renunţe la a pretinde că ea nu-l interesează ca femeie. Era clar că nu mai putea pretinde asta multă vreme.

Se aşează lîngă ea, întinzîndu-i un platou cu cartofi prăjiţi şi sandvişuri.

– Vrei să le termini?

– Sigur.

Susannah se aşează iarăşi într-un cot, sînii ei conturîndu-se provocator în decolteul costumului. Ea avusese impresia că Joe se va aşeza alături şi va sta cu faţa în sus, la soare, dar nu fu aşa. Susannah îşi ridică breteaua costumului. Joe avea sare la colţul gurii. Nu se citea nici o urmă de timiditate în ochii lui, numai dorinţă şi admiraţie. Era foarte aproape de ea. Pielea lui era frumos bronzată, muşchii bine conturaţi.

– Vrei bere? îi oferi el.

Susannah mai băuse o bere de dimineaţă. Deja era ameţită şi confuză din cauza situaţiei în care se afla. Echilibrul ei cu care se lăuda mereu, era destul de afectat.

– Orice se poate bea.

– Pot să-ţi dau şi o Cola. Întinse mîna să-i ofere ceva răcoritor. Ea îi simţi parfumul after-shave-ului amestecat cu transpiraţie, ca atunci cînd urcaseră pe deal. Oare şi în pat mirosea la fel? Răsucind capacul unei sticle, el i-o întinse.

– Ar fi trebuit să răcesc şi paharele.

Ea zîmbi.

– Merge şi aşa, sînt sigură. Bău din sticlă, încercuind gura acesteia cu gura ei. Atmosfera deveni dintr-o dată încărcată. Nu avea sens să se transforme într-o femeie exagerat de voluptuoasă numai pentru că erau singuri şi privirea lui întîrzia mult asupra picioarelor ei.

– Tu nu prea bei, observă ea, luînd o altă înghiţitură. Era mai bine să poarte o conversaţie neutră. Cînd el ridică privirea, Susannah avu vaga impresie că bărbatul acesta putea citi direct în sufletul ei. Nu era de mirare, pentru că cei din tribul Ottawa erau renumiţi pentru asta.

– Cîndva am băut mai mult, dar acum nu mai simt nevoia, n-o fac decît pentru a ţine companie cuiva. Se întinse lîngă ea. Sprijinindu-se într-un cot, el îi măsură lungimea coapselor.

– Nu mai bei deloc? întrebă ea.

El luă o sticlă cu o etichetă pe care se vedea clar că este o băutură alcoolică şi o ţinu în mînă un moment.

– Faptul că tatăl meu era un beţiv de soi m-a făcut să mă ţin departe de băutură chiar şi cînd nu era cazul. Ea trase adînc aer în piept.

– Joe, îmi pare rău.

Privirea lui rămase asupra sticlei.

– Am auzit că alcoolismul este o problemă

gravă pe insulă sau în rezervaţie.

– Alcoolismul este o problemă naţională, nu numai a noastră.

Joe nu aştepta înţelegere nici pentru el, nici pentru poporul lui. Susannah o ştia.

– Mă gîndeam cum ai trăit cu el cînd erai copil, cred că nu ţi-a fost uşor. Pescăruşii găsiseră hrană. Veniseră în cercuri, planaseră pe apă şi apoi, elegant, îşi introduceau ciocurile în ea. Joe se gîndea cît de mult poate să-i spună. Dacă ea nu era sigură că vrea să fie văzută cu el, cît putea el să-i împărtăşească.

– Tatăl meu ura rezervaţia, ura tribul Ottawa. Nu ştia de ce s-a însurat cu mama. Dar el voia o viaţă mai bună, iar ea nu voia să plece de aici, aşa că m-a luat cu el.

– Mama ta a fost de acord?

– Ce mamă ar putea fi? Dar împrejurările s-au dovedit a fi favorabile, aşa că eu am ajuns la poziţia pe care şi-o dorise el mereu.

– Sînt sigură că era mîndru de tine. Înţeleg că te-ai descurcat bine.

Ce altceva mai auzise ea?

– Familia este mai importantă pentru noi decît lucrurile materiale. El n-a ţinut seama de asta.

– Dar tu?

– Eu nu mă mai pot întoarce acolo. Joe rămase tăcut. Era atît de îngîndurat şi de mîhnit, observă Susannah, ca şi atunci cînd o luase de la masa de joc. Părea şi foarte singur.

– Tu n-o să divorţezi niciodată, afirmă ea.

– Mai întîi trebuie să mă însor. Dar, cînd o voi face, aş vrea să fie pentru totdeauna. Copiii mei vor avea o familie şi o comunitate care să-i sprijine. De asta am venit aici. Vreau să îndrept lucrurile, pentru ca nimeni să nu trebuiască să plece aşa ca tata. Nu-şi ascundea regretul din glas.

– Ce gîndea el cînd te-ai întors aici?

Răspunsul fu rapid şi dur, de parcă şi el şi-ar fi pus de prea multe ori această problemă.

– M-a crescut să fiu ca oamenii albi, să-mi neg trei sferturi din sîngele meu.

Ce să mai poţi crede? Împingîndu-şi farfuria deoparte, ea se ridică. Lăsă apoi capul în jos pentru un moment.

– O, soarele ăsta mă ameţeşte.

Pălăria reveni pe capul ei.

– Ţi-am spus s-o porţi.

Îl privi.

– Dar tu nu porţi pălărie.

– Am stat sub copertină mare parte din zi, şi apoi, tu nu vrei ca pielea ta să fie ridată aşa cum

este a mea.

– Astea sînt riduri de expresie. Arată... ea vru să spună sexy, excitante. Se surprinse întinzînd mîna spre faţa lui. Şi-o retrase imediat. Îşi frecă mîinile nervoasă. Erau moi şi date cu loţiune. Se gîndi la pielea lui şi la cît de mult ar fi vrut să-l atingă. Fu chiar surprinsă cînd el reluă conversaţia.

– Bani. Avansări. Le-am vrut pe toate într-o perioadă. Şi pe Marie.

– Mi-ai spus o mulţime de secrete astăzi.

– Ţi se pare, pentru că nu ştim mai nimic unul despre celălalt. Va trebui să le ştim dacă vom fi amanţi, îşi spuse în gînd.

Susannah încercă să reacţioneze la vorbele lui şi la pulsul ei care se acceleră.

– Ţi-aş spune şi eu povestea vieţii mele, dar cred că deja o ştii. M-am mutat tot timpul, niciodată n-am stat într-un loc. Joe o privi tăcut; ştia destule despre asta.

– Despre viitor cum gîndeşti? Tot aşa vrei s-o duci? Dacă îi era destinat să continue să se mute mereu, era mai cinstit să i-o spună. Poate că aveau să rămînă prieteni buni.

– N-am reuşit s-o fac de cînd te-am văzut prima oară. Ea începu să rîdă.

– Atunci, dacă îţi aminteşti, voiai să mă arestezi.

– Iar tu, să mă seduci.

Da, aşa fusese. Ea termină berea.

– Tu eşti membru al consiliului care conduce cazinoul. Eu stabilesc şi ţin contabilitatea. Este un motiv întemeiat pentru ca să nu fim împreună.

– Nu prea există nici un membru al tribului pe o distanţă de zece mile, care să nu aibă legătură cu cazinoul. Ai refuza să te asociezi cu noi toţi?

– Faptul că Jack este aici, mă face să mă gîndesc mult la aspectele etice ale problemei! S-ar putea da interpretări greşite dacă el ar fi convins că sîntem amici. Susannah îl urmări cum se juca, avînd sticla în mînă. Dădea capul pe spate, iar muşchii gîtului i se conturau în lumina soarelui. Cu limba oprea un ultim strop de băutură din sticlă, iar mîna i se închidea în jurul gîtului sticlei.

– Deciziile se iau prin hotărîrea consiliului, continuă el. Toţi trebuie să fim de acord. Era rezonabil. Dar Susannah avea un motiv pentru care trebuiau să se oprească acum. Dar Joe fiind prea aproape de ea, nu-şi mai aminti care era acela şi îi atinse glezna. Apoi, întinse un prosop pe punte. Voia ca ea să stea alături de el. Fără un cuvînt,

Susannah se conformă. Începu s-o mîngîie. Nu asta îşi dorise ea stînd alături de el pe punte? Erau singuri, discuţiile se încheiaseră. Acum începea adevărata comunicare. El îi dezgoli un umăr.

– Te deranjează? o întrebă. Ea nu spuse nu, nu spuse nimic. I se oprise respiraţia pe undeva între inimă şi gură. Poate din cauza mîinii lui care i se aşezase pe sîni. Mîngîindu-i sînii cu sfîrcurile întărite, el îi şopti numele. Trupul ei era în flăcări cînd el îşi trecu degetul peste mijlocul roz al sînilor.

– Ai început să arzi, îi spuse el.

Şi era adevărat.

– Rămîi aici, îi zise el şi plecă. Susannah se lăsă pe spate cu un oftat melodramatic. Unde să mă duc, lansă ea întrebarea către cerul albastru. Îşi privi pielea care începuse să se bronzeze. Joe avea dreptate, ardea. Fusese un sadic să plece aşa. Întorcîndu-se, el se uită spre insulă. Pluta era încă acolo.

Jack era întins pe un prosop, Machiko sta lîngă o rocă, desenînd pe genunchi. Pentru cineva care vrea să picteze acea barcă, ea stătea politicos cu spatele la obiectiv. Îngenunchind, Joe îşi umplu palma cu loţiune. Începu să-i ungă piciorul.

Ochii ei se deschiseră.

– Pot să fac şi eu asta, îi spuse ea încercînd să-şi ţină şi costumul în acelaşi timp.

– Şi eu. Joe continuă, cu mult calm, cu gleznele, apoi cu coapsele.

– Nu-mi prea place că trebuie să mă ascund cînd fac asta.

– Nici mie. Vocea ei era ridicol de piţigăiată. Reuşi să şi-o controleze. Nu mi-e ruşine Joe, nu de tine. Mă gîndesc la ce spun ceilalţi oameni.

El terminase un picior şi se mutase la celălalt.

– Este cam acelaşi lucru dacă ţi-e ruşine sau dacă îţi pasă de ce spun ceilalţi.

Degetele lui ajunseră între picioarele ei, iar loţiunea i se păru rece.

– Este ca şi cînd ai o aventură, spuse ea voind să-şi strîngă picioarele sau să le desfacă. Costumul îi acoperea abdomenul şi de aceea mai trebuiau date cu emulsie umerii şi partea de sus a sînilor.

– O aventură, murmură el. Nu asta îşi dorea, dar ce-i putea oferi altceva? Clandestin. Periculos. Se mută cu mîna spre celălalt sîn.

– Foarte periculos, spuse ea încet.

Joe îi puse două pete de loţiune în obraji, ca

nişte pete de vopsea şi apoi le întinse.

– Îţi place?

Ea dădu din cap. Pata de pe nas n-o făcu să rîdă. Era prea curioasă să ştie care va fi mişcarea următoare. Poate felul în care îşi linse buzele îl făcu pe Joe să ştie că nu cu loţiune trebuia să dea acolo. Buzele lui ar avea mai mult succes. Buzele lor se întîlniră. Ea îl trase în jos, acoperindu-se cu trupul lui. Respiraţia ei deveni tot mai greoaie cînd Joe îşi trase gura de pe a ei, sărutîndu-i gîtul care i se oferea. Oare din cauza soarelui pielea lui începuse să freamăte? Susannah ar fi vrut să ştie. Costumul de baie fu dat jos pînă în talie de mîinile lui grăbite. Ea se luptă să scape cu totul de costum. El găsi acea zonă dintre picioarele ei, care era atît de incitantă. Degetele lui dădură materialul costumului la o parte, cu rapiditate şi precizie. Ea se arcui şi-i şopti numele. Apăsînd-o cu pieptul, mîna lui o făcu să strige. Erau atîtea lucruri pe care ar fi voit să i le spună, dar pe care nu le ştia pînă nu se auzea pronunţîndu-le. Nevoie, dorinţă, oare putea un bărbat să pună toate astea într-o aventură şi apoi să plece? Ce fel de bărbat era? Se dădu la o parte, lăsîndu-i sînii goi. Ea începu să protesteze, dar Joe o linişti stînd lîngă ea. Vocea lui răsuna în

urechile ei, învăluitoare, incitantă. Îi repeta „stai pe spate şi lasă-mă pe mine" şi alte cuvinte în dialectul Ottawa. Cuvinte guturale care erau la fel de incitante ca şi atingerea lui. Susannah încercă să se agaţe de ceva. Numai jumătate din vorbele lui ajungeau la ea, mai ales cele care însemnau „mai adînc sau din nou". El o mîngîie, o puse pe foc. Gura lui începu s-o devoreze. Ea era cufundată în dragostea lui, iar singura ei teamă era că el o va lăsa să plece ca de obicei.

Era deja ora unsprezece în seara aceleiaşi zile. Cerul era senin, de culoarea indigoului, care se vede numai vara. Susannah stătea întinsă în pat, în apartamentul ei, pe aşternuturile reci de bumbac. Tot trupul îi ardea din cauza soarelui din timpul zilei. Nu mai vedea coşuleţele pe care le adusese şi pe care le aşezase lîngă dulap.

Ridică privirea şi văzu cerul albastru, acolo unde ar fi trebuit să fie tavanul. Simţi cum îi arde pielea din cauza soarelui din timpul zilei. Cearceafurile i se păreau zgrunţuroase. Dacă se străduia putea să audă scîrţîitul unui scaun de plastic şi comen-

zile lui Joe. Totul îi era imprimat în memorie, în trup. Dacă voia, simţea şi intimitatea la care ajunseseră şi pe cea pe care el refuzase s-o ia pentru el. Dacă se gîndea mai bine ajungea la concluzia că era numai dorinţă. Dacă se lupta cu acest sentiment, nu se îndrăgostea de el. Îşi auzi propria-i voce:

– Ce însemnau cuvintele pe care le-ai spus? îl întrebase ea. El îi zîmbise.

– Cuvintele în dialectul Ottawa? Arde. Foc. Zboară mică pasăre, zboară.

– Da, aşa voi face, îi răspunse ea din singurătatea camerei, întinsă pe pat cu ochii în tavan, revenind din zborul pe care i-l sortise el.

El intrase în interiorul bărcii să-i aducă ceva de îmbrăcat. Ea îl urmase. Era atît de cald acolo. Privind repede spre insulă, ea trăsese draperiile. Avuseseră destul soare şi lumină, acum voiau puţină linişte şi întuneric. Ştergîndu-i cu grijă părul ud, el îi dăduse un halat. Ea îşi scuturase umerii şi îl lăsase să cadă.

– N-am terminat încă nimic din ce am început, îi spusese ea, simţind sîngele care îi pulsa în vene. Îşi lăsase capul pe pieptul lui, ţinînd-l strîns cu braţele. Palmele ei trecuseră peste pielea lui netedă, simţindu-i trupul care fremăta pentru ea. El

o oprise cu un singur cuvînt: Susannah.

Degetele ei care îşi continuaseră drumul spre partea de jos a trupului îl făcură să simtă fiori. Ea îl găsise fierbinte şi gata pentru ea. Dar în priviri avea o lumină care părea de nestrăbătut.

– Ar fi trebuit să presupun că se va întîmpla, spusese el, luptîndu-se cu ea şi cu cuvintele. Ar fi trebuit să am ceva pentru protecţie. Ea îi mulţumi pentru grijă, apoi continuă să-i guste pielea sărată.

– Dar am putea face alte lucruri. Ochii lui albaştri precum cerul o ţintuiseră cu o privire tăioasă şi dură.

– Chiar crezi că aş avea atîta voinţă? N-aş putea să stau doar, aşa, şi să te las să... se oprise numai la acest gînd. Ori poate atingerea ei îl făcuse să-şi îngroape degetele în părul ei. Nu acum, Susannah.

Erau într-o situaţie dificilă. Susannah se simţea penibil. Nu făcea parte din categoria celor care ar fi luat acest refuz ca pe ceva natural. Nici pe Joe nu-l bănuise de aşa ceva. Îşi luase halatul şi se îmbrăcase.

– Te rog să n-o consideri o ofertă ieftină, Joe. Nu vreau să crezi... Eu niciodată n-am... Joe o oprise să ajungă atît de departe, pentru că asta

era dorinţa lui? Nu mai ştiuse ce să spună şi se simţea penibil. Ea îi oferise ceva ce el nu-i putea da.

– Nu trebuie să-mi explici, îi spusese el.

Dar aşa simţea ea. Venise timpul pentru o asemenea conversaţie, despre diferenţele dintre ei, care nu erau atît de mari cum le vedea el. Dragostea trebuie să înceapă de undeva.

– Eu n-am avut prea mulţi amanţi, e cam greu să te ocupi şi de tine cînd nu stai prea mult timp într-un loc. Încercase să zîmbească, să pară nonşalantă, dar nu reuşise. Am vrut să cîştig mulţi bani, continuase ea, dar nu pentru motivul pe care ţi-l închipui. Am vrut să pot trăi cu ajutorul lor, oriunde aş dori, să nu depind de ceva anume, aşa cum era tatăl meu cu armata. Lucrînd la *Whitman şi Jablonsky* trebuie să mă mut la fiecare şase luni. Pentru unii poate să pară interesant, dar eu îţi invidiez casa, Joe. Cum de reuşise ea să facă această digresiune? Nu voia ca Joe să creadă că i se arunca în braţe. Îşi făcuse apoi de lucru la frigider.

– Cînd am cunoscut-o pe mama ta, ea mi-a spus că sînt o pasăre migratoare. Îmi fac şi cuiburi, este adevărat, dar mi le fac pe drumul meu. Am prieteni, flirturi, dar asta nu înseamnă că sînt

o femeie care poate fi avută uşor.

– Ştiu asta, Susannah.

Acestea fuseseră cuvintele lui. Stînd apoi în pat, Susannah îşi aminti de vorbele lui. De mama lui. De tribul lui. De felul în care ştia să ţină oamenii la distanţă. Oare ea nu reuşise să ajungă aproape de inima lui? El vorbise foarte puţin, apoi Jack şi Machiko le făcură semne de pe plută şi totul se sfîrşi. Acum, îşi amintea fiecare cuvînt al lui. Fiecare atingere. Închise ochii, dar nu putu să doarmă.

Cazinoul fremăta de viaţă, ca în fiecare seară de sîmbătă, a lunii iunie. Joe nu putea uita ce se întîmplase între el şi Susannah. I se oferise. El avusese cîteva reţineri, apoi citise ruşinea în ochii ei. De fapt, ruşinea asta nu avea sens, nu făcuseră nimic care s-o justifice. Lui îi plăcuse că ea acţionase atît de rapid şi atît de neinhibată. Avusese încredere în el, iar acum el ţinea să respecte încrederea şi deschiderea ei. Cu Jack şi Machiko la bord nu mai era timp pentru explicaţii. Data viitoare o va face. Acest gînd îl făcu să se

oprească. Data viitoare va fi pregătit să facă dragoste cu ea. Emoţional vorbind, îşi promisese s-o trateze frumos şi corect pînă cînd va pleca. Apoi? Ea îşi va ridica bărbia în sus şi va pretinde că Joe este o relaţie care ţine de domeniul trecutului?

Dar ea fusese atît de rănită în trecut, iar dacă ceva se întîmpla şi relaţia lor n-ar fi mers, el nu voia să fie următorul bărbat care s-o rănească.

Poate că era mai înţelept să se oprească înainte de a fi prea tîrziu. Erau amîndoi păsări migratoare, care încercau să-şi găsească un cuib pe o durată oarecare. Ea era tocmai bună pentru el. Joe o dorea mai mult ca niciodată, dar erau atîtea diferenţe pe care el trebuia să le aibă în vedere. Joe se uită la oamenii din cazinou. Ce reacţie ar avea ei dacă l-ar vedea intrînd cu ea la braţ?

Privi în jurul lui şi se reţinu pentru că mereu avea tendinţa să-şi aşeze nodul de la cravată. O mai făcuse de patru ori pînă atunci. Asta numai pentru a-şi face de lucru. Studie cazinoul masă cu masă. Rick n-ar fi o problemă. Nici Nicky. Nici William, deşi acesta ar avea mereu gînduri ascunse. Oricine o întîlnea pe Susannah o plăcea. Nu era exagerat de prietenoasă sau de falsă. Se

străduia din greu să reţină toate numele. Avea cîte o vorbă bună pentru fiecare. Era „doamna cu servieta", după cum o numea lumea. În dialectul Ottawa nu exista un cuvînt pentru asta. Joe se întreba şi acum dacă lumea ştia cum îi fusese furată servieta, sau dacă era o poreclă. Mona nu i-ar fi spus. Dar Mona ce credea? Sau Jack, dacă ar fi fost sigur că există ceva între ei? Joe trebuia să ştie în ce fel va fi Susannah afectată, dacă el o va face să fie a lui.

Auzi un rîs cam puternic care îl trezi la realitate. Era al unui bărbat îmbrăcat într-un costum italienesc, la două rînduri, care juca la o masă. Avea un pahar de băutură în mînă şi încerca să-i explice femeii de lîngă el cum să dea de gheaţă cu dinţii, ceea ce îl făcu să nu-şi mai simtă limba. Îşi dori ca şi alte părţi ale trupului lui să fie la fel. Bărbatul era ocupat cu zarurile. Crupierul îi mai aduse un rînd de zaruri. Bărbatul îl privi dezgustat. Era cel mai prost tip de jucător, se gîndi Joe, pierdea mai mult decît cîştiga. Şi mai era şi obraznic. Era timpul să intervină. Dacă îl lua de la masă cel puţin pentru zece minute, salva o sută de dolari.

Şi asta nu pentru că Joe ar fi vrut ca tribul să nu beneficieze, pentru că nu găşeau în fiecare zi

fazani ca acest individ. Cei care cîştigau sau pierdeau mult aveau şi ei rostul lor; ceilalţi jucători se opriră să-i observe pe cei doi.

– Salut.

Brăbatul ridică privirea, îi observă trăsăturile de indian, apoi fracul şi ochii albaştri. Îi zîmbi ca şi cînd l-ar fi recunoscut.

– Cred că eşti Joe Bond.

Joe fu surprins. Îi zîmbi şi el.

– Da, eu sînt. Aş vrea să-ţi ofer o băutură din partea cazinoului.

– Cu plăcere.

Bărbatul nu făcu nici o mişcare. Joe îi arătă drumul.

– Dacă insişti. Bărbatul îşi întinse mîna. Sanderson mă cheamă. Apoi adăugă: Keith.

– Mă bucur să te cunosc, domnule Sanderson. Pari hotărît să îmbogăţeşti tribul. Poate că ar trebui să-ţi mulţumesc. Joe îi făcu o comandă lui Nicky şi luă băuturile.

– Cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc, repetă Sanderson, ridicînd paharul pentru a toasta. După un moment el continuă: Cred că noi doi avem ceva în comun.

Joi îi luă remarca aşa cum ar fi luat o insultă, la adresa corciturilor.

– Ce vrei să spui?

Dar Keith avea altele în gînd.

– Cum a fost pescuitul de astăzi?

Joe încercă să şi-l amintească din zona docurilor, dar nu reuşi să-l localizeze. Ai cumva şi tu barcă de pescuit?

– Eu nu, dar tu eşti proprietarul bărcii *Sporting Chance.* Sau asta am putut eu înţelege de la Jack.

– Deci îl cunoşti pe Jack Hainford. Asta explică eleganţa costumului cu care era îmbrăcat.

– Eu lucrez cu Jack. Aş fi venit şi eu cu barca ta astăzi dacă aş fi fost invitat. Din cîte îmi amintesc, Susie n-a vrut ca eu să apar pe aici, la sfîrşitul săptămînii ăsteia. A vrut să mă ţină la distanţă. De ce crezi c-a vrut asta, Bond?

Pentru un moment, Joe se simţi de parcă cineva l-ar fi înjunghiat direct în piept. Acesta era Keith, fostul iubit al lui Susannah.

– Un bărbat devine curios cînd femeia încearcă să-l ţină departe de ea, aşa că am venit să văd în ce a intrat femeia asta. Totul fusese spus pe un ton glumeţ, dar era o discuţie ca între bărbaţi care ştiu ce vor.

– Jack şi Machiko mi-au comandat plimbarea, îi spuse Joe.

– Desigur. Jack are grijă de lumea care o înconjură pe Susie. Cum ţi se pare tipa?

– Asta este problema mea, i-o reteză Joe. Ar fi fost în stare să-i pocnească mutra nesuferită, cu toată plăcerea.

– Am impresia că acest „este problema mea" înseamnă de fapt că recunoşti fapta. Deci, poţi să-mi spui cum a fost pescuitul? Sau vrei să-ţi deapăn eu povestirile mele pescăreşti?

– Mie mi se par toate poveşti de adormit copiii.

Vocea lui Joe era calmă şi joasă. Tradiţiile Ottawa îl împiedicau să-l trateze nepoliticos şi-l împiedică să-l pocnească pe Sanderson, aşa cum ar fi vrut s-o facă. Desigur putea să-l bată, dînd vina pe faptul că era corcitură şi-şi putea permite din cînd în cînd cîte o scăpare.

Dar Keith sesiză pericolul. Se dădu înapoi. Privi jucătorii de la mese şi i se adresă din nou lui Joe:

– Ştii ce lipseşte din locul ăsta? Făcu un gest larg către crupieri şi dealeri. Mai multe blonde cred că ar face treabă bună aici. Ştiu ce vrei să spui. Ideea este că trebuie să angajezi cît mai mulţi indieni, dar îţi spun eu că locul ăsta ar cîştiga mult prin prezenţa unei blonde. Sau a unei roşcate.

Apoi Sanderson zîmbi. Arăta ca o ştiucă, era tot numai dinţi. Joe lăsă băutura la bar şi plecă. Nu putea răspunde de acţiunile lui dacă mai stătea. Se îndreptă spre coridorul care ducea la birouri ca un om care se îndreaptă spre execuţie şi îşi încordă pumnii pînă la durere. Se gîndise toată după-amiaza la Susannah şi îşi dorise ca ea să fie alături de el pentru a-i închide gura lui Sanderson.

Capitolul 7

– Ar fi mai bine să cobori, nu mă interesează salutul tău sau formulele de politeţe. Vocea lui Joe părea mai gravă la telefon. Susannah îşi încheie capotul de mătase şi se gîndi că nu mai vorbise cu el la telefon pînă acum. De aceea vocea lui nu îi sunase atît de intrigată. Se comporta de parcă ar fi şunat-o pentru că era forţat s-o facă. Ea se uită pe fereastra dormitorului spre docuri. Barca lui era acolo.

– Sînt la cazinou, îi spuse el. Aş vrea să vii aici.

Aş vrea să vii. Suna aproape ca un ordin. Nu aşa cum îşi imaginase ea că i-o va cere.

– Un prieten de-al tău se va alege cu capul spart dacă nu vii mai repede.

– Sper că nu vorbeşti despre Jack.

– Nu, despre Keith. Se făcu linişte pe linie. Aşa simţi Susannah. Ce face aici?

– De unde să ştiu eu? îi răspunse el. Iar se lăsă liniştea. Susannah îşi strînse din nou capotul. Deci nu avea importanţă că simţea cum o arde patul, că pielea îi era roşie din cauza soarelui şi că în minte nu avea decît şoaptele lui Joe? Keith era o greşeală, ceva care o deranja, dar asta nu însemna că trebuia să plătească pentru el tot restul vieţii.

– Nu mă interesează ce face Keith în timpul lui liber.

– Tot ce face aici este problema mea şi nu pot garanta că va fi linişte. Nu mă pot abţine să nu-l pun la punct pe fiul acela de căţea. Scuză-mă, cred că ar trebui să vii aici, Susannah. Apoi închise. Tonul telefonului fu ca un aparat de măsurarea bătăilor inimii, care emite o linie continuă cînd pacientul moare. Susannah se uită cîtva timp la receptor înainte de a-l trînti. Keith! Iar Joe avea şi el reacţii ciudate. Se îmbrăcă cu grijă. După ce termina cu cazinoul intenţiona să vadă ce vrea să facă acest Joe Bond cu inima ei. Se strecură în

cea mai delicată şi mai elaborată lenjerie pe care o avea, apoi se privi în oglindă şi se încruntă. Dacă doreşti ceva prea mult, totul poate deveni periculos. Oamenii se schimbau mereu, la fel şi lucrurile. Ea ar fi trebuit să ştie de acum; Susannah, cînd o să te înveţi minte? Fii atentă cu Joe Bond, îi spuse o voce. Dar ea nu avea acest stil. Dacă oferise prea mult, acum îşi vedea şi urmările faptelor. Dar nu renunţase niciodată la emoţii. Aruncă la o parte lenjeria şi îmbrăcă rochia roşie, ca pe o armură. Keith aparţinea trecutului. Dacă el nu ştia asta, avea să afle curînd. La fel şi Joe, şi el trebuia să se convingă de faptul că ea nu mai avea nimic pentru Keith. Se va duce la cazinou cu fruntea sus. Părul ei, cel bătut de vînt, va fi uşor de pieptănat în seara asta.

Joe lăsă receptorul, dar răceala din glasul ei încă îi mai răsuna în minte. Nu voise să dea curs emoţiilor în după-amiaza aceea, să facă dragoste cu ea, s-o lase să vadă cît de mult este dorită. Ori de cîte ori o atinsese experimentase nişte emoţii atît de profunde, cum nu i se mai întîmplase de

multă vreme. De aceea preferase distanţa. Emoţiile acelea erau atît de puternice, încît îl puteau birui cu forţa lor, şi asta nu era bine.

Joe privi cele patru colţuri ale biroului. Ştia prea bine că nu poate scăpa de acea senzaţie puternică ce se declanşase în dimineaţa aceea. Era o nevoie sexuală, firească, o necesitate biologică pe care o ignorase de atîta vreme. Aceasta îi crea o stare destul de proastă, încît nici măcar de un comportament civilizat nu era în stare.

Cu alte cuvinte, Keith îşi alesese un moment destul de neprielnic să vină la uşa lui Joe.

– Pe uşă scrie „privat", mîrîi Joe.

Keith avea mîinile în buzunare, un costum impecabil care se aşeza minunat pe umeri şi pe piept. Îşi netezi încă o dată părul cu palma.

– Este încă acolo, îi spuse Joe. Ca şi semnul de pe uşă, de altfel.

Keith se opri un moment, cu un zîmbet pervers.

– Sînt cîteva lucruri pe care fiecare şi le-ar dori numai ale lui. Dar nu rămîn aşa pentru totdeauna.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? Dar el ştia foarte bine la ce se referea Keith. Nu numai gîndul că el o atinsese pe Susannah îl făcea să se revolte împotriva acestui bărbat, ci ideea că şi ea

răspunsese mîngîierilor lui. Era de fapt un adult, ce naiba. La fel şi ea. Fiecare avea dreptul să aibă un trecut. Pentru moment el se consolă cu ideea că Susannah n-ar fi putut găsi nimic impresionant în trecutul lui. Acea fostă dragoste nu mai avea putere asupra lui acum.

– Nu prea avem noi despre ce vorbi, îi spuse el lui Keith, ceea ce era de fapt o invitaţie politicoasă să plece.

– Nu? Păru surprins. Îşi puse degetele pe marginea biroului şi strînse pînă cînd se albiră. Un altul cu mai mult bun-simţ ar fi plecat. Din cauza ei eşti atît de încordat?

Joe era într-adevăr încordat, pentru că ar fi vrut să-i rupă gîtul acestui individ şi se străduia să se abţină.

– Ieşi din biroul meu, îi spuse el.

– Am înţeles că ai şi tu un rol oarecare pe aici prin consiliul ăstora şi mă gîndeam că aş fi putut să-ţi pun vreo vorbă bună.

Joe sări în picioare ca un şarpe care a ajuns aproape de pradă.

– Ia-ţi bruma de bani pe care o mai ai de luat de pe aici şi ieşi, ca să nu-ţi rup gîtul.

Susannah tresări, îşi reveni rapid şi păşi peste prag.

– Vreţi să-mi spuneţi ce se întîmplă aici?

Keith se întoarse spre ea, dar Joe nu-l slăbi din ochi.

– Nu ştii? o întrebă Keith. Mie mi se pare că totul este foarte clar.

Ea trecu pe lîngă Keith şi se îndreptă spre fereastră.

– Ce cauţi aici, Keith? Jack ştie că ai venit? Era unu la zero pentru ea.

– Ai făcut tot posibilul să mă ţii la distanţă, aşa că am făcut ce am putut şi am venit. Te-ai folosit de farmecele tale pentru asta, nu? Ai vrut să se vadă că eşti dorită? Susannah luă iniţiativa. Era problema ei.

– Nu este cazul meu, eu nu mă comport aşa. Te-am sunat, pentru că nu vreau să te mai amesteci în viaţa mea. Nici la birou, nici aici.

– Dar tu nu poţi iubito, oricît ai încerca, să ne opreşti să te comparăm. Ridică încet capul şi îl indică pe Joe. Susannah se albi. Ea avea încredere în Joe. Oare de asta era el gata să omoare pe cineva? Ce-i făcuse sau spusese acest Keith?

– N-o să mă vezi ţipînd la tine sau plîngînd, dar nu mai forţa nota, Keith. Trecutul este trecut şi nu-l mai poate schimba nimeni. Cît despre mine şi Joe... asta este problema noastră. Nu mă inte-

resează ce minuni o să debitezi tu la serviciu; îi las pe fiecare să judece situaţia. Sper că se vor uita şi la cel care le dă informaţiile.

– Ai terminat?

– După cum ţi-a mai spus şi Joe, este timpul să pleci.

Keith ridică din umeri şi ieşi.

– Ciao, Kemosabe.

Susannah nu se mai simţea în stare să ajungă la canapea. Ar fi vrut ca Joe să-i spună dacă avusese vreo discuţie cu Keith. Nu îndrăzni să-l întrebe.

– Îmi pare rău că a venit aici, îi spuse ea.

Susannah se aşeză pe canapeaua din vinilin, sub instalaţia de aer condiţionat. Aerul rece îi răcorea pielea încinsă. Biroul i se păru dintr-o dată străin şi neprimitor, plin de praf. Mobilierul era vechi şi ieftin. Arăta exact ca felul în care se simţea ea.

– Ce poate să facă acest Keith? o întrebă Joe.

– Poate să răspîndească vestea ca pe un insecticid. Poate să denatureze adevărul, să-l facă să sune urît. Joe veni de după birou şi îi cuprinse umerii.

– Ţi-am mai spus că toţi cei care mă cunosc ştiu că nu pot fi cumpărat. Nici eu şi nici consiliul.

– Keith poate să facă în aşa fel încît Romeo şi Julieta să sune ca o poveste murdară. Nu pot să-mi cer scuze pentru trecutul meu, dar îmi pare rău că ne afectează.

Susannah nu-şi dădea încă seama de uşurinţa cu care îl cîştigase pe Joe. Pînă în acel moment nici el nu ştiu.

– Ceea ce este între noi nu este o poveste banală sau murdară. Nu sînt decît zvonuri. Ce se poate întîmpla, încît să te afecteze atît de tare?

Ea ridică din umeri.

– Mi se poate lua lucrarea şi să fiu trimisă acasă.

Joe începu să străbată biroul cu paşi mari. Se simţea frustrat. Nu voia ca Susannah să fie trimisă acasă atît de repede. Nu încă. Susannah îşi privi unghiile. După o zi de pescuit arătau ca vai de lume. Ca şi viaţa ei, de fapt.

– Cariera mea la *Jablonsky şi Whitman* s-ar încheia.

Joe nu mai asculta. Nu mai avea răbdare. În acea după-amiază, ea voise să i se dăruiască. El avea să accepte oferta acum. Ridică receptorul şi formă numărul barului.

– Nicky? Te rog să-mi pregăteşti o sticlă de şampanie. Şi anunţă-l pe Bill G. Vreau să-mi iau

liber în noaptea asta. Îi luă mîna lui Susannah.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Poate că n-ar trebui să ne mai vedem.

– Pînă cînd vor muri toate zvonurile?

Susannah simţea cum îi transmite un fel de electricitate prin strînsoarea mîinii lui. Ceea ce era între ei nu putea muri atît de uşor, mai ales cînd el o atingea în acest fel.

– Nu-mi place niciodată să mă declar învins, fără să fac tot ce este posibil. Privirea lui îi spunea că nu trebuie să se termine totul aşa şi îi făcea promisiuni pe care el nu voia să le asculte.

– Eu voi pleca peste cîteva luni, dacă nu cumva o voi face mai devreme. Nu are rost să continuăm.

– Ar fi mai bine dacă am înceta orice discuţie pe tema asta, îi spuse el şi o forţă să-l privească. Acum, vii cu mine. O împinse uşor pe hol, înainte ca ea să se împotrivească. Joe îşi spuse că trebuia să aibă răbdare cu ea. Trebuia să facă dragoste cu ea, indiferent dacă era pentru prima şi ultima oară cînd o făcea.

– Fii atentă la trepte.

Susannah îşi scoase din nou sandalele cu tocurile prea înalte şi păşi cuminte în urma lui. El puse jos sticla de şampanie şi o ridică de pe scară. Erau pe *Sporting Chance.* Era ultima lui şansă, a lor, de fapt. Ea îşi ridică rochia ca să poată trece peste treaptă. Joe era în urma ei şi o sprijinea.

– Mergi înainte, îi spuse el. Nu o mai atinsese de cînd se urcaseră la bord. El aruncă parîmele de acostare şi împinse ambarcaţiunea de mal. Pe fiecare parte se aprinseră luminiţe verzi şi roşii. Urcîndu-se pe punte, Joe verifică comutatoarele, luminile, frînele şi radioul. Se auzi dintr-o dată mugetul motorului. Podeaua începu să se zguduie. Vîntul începuse să bată stricîndu-i coafura pe care şi aşa şi-o făcuse cu greu. Acele de păr îi căzeau unul cîte unul în apă. Rochia ei roşie strălucea ca o flacără, iar Susannah arăta ca o sirenă însîngerată, cu o noapte înainte de ruperea vrăjii. Motorul torcea acum, luminile cazionului rămaseră în urmă şi întunericul îi învălui. După vreun sfert de oră, Susannah observă că ajunseseră în golf. Joe opri motorul şi continuară să plutească încet. Trecu pe lîngă ea şi îi spuse să fie atentă. Curînd barca se opri într-o limbă de nisip.

Joe aruncă ancora peste bord, pentru siguranţă. Se opri destul de repede.

– Joe? Ea venea din spatele lui. El o simţea acolo. De fapt, femeia fusese în inima şi în trupul lui toată ziua, cu genele ei lungi care fluturau a mirare, cu nevoia ei permanentă de el, cu invitaţia din vocea ei... Faptul că lua ceea ce îi oferea ea, era mai mult decît o eliberare fizică. Joe nu putea pretinde că nu este atras de femeie. Trebuia să nege prea mult din ceea ce îl făcuse ea să simtă. Problema era dacă el o putea considera ca pe femeia lui şi dacă putea lăsa pe oricine să vadă că el nu s-a despărţit complet de lumea albilor. Dar nu putea renunţa la ea fără această ultimă noapte.

– Eşti ca o flacără în rochia asta, îi spuse el întorcîndu-se. Ca focul. Îi găsi mîna, i-o puse pe pieptul lui şi o îndemînă să vadă căldura care o produsese. Vezi cît de tare mă faci să ard, *Femeia Focului?*

– Văd, îi spuse ea.

– Ştii cum să stingi focul ăsta?

– Cred că tot ce ştiu nu va face decît să-l înteţească.

El începu să rîdă, dar pe ea o făcu să tremure. Joe o conduse spre holul acela întunecat. De

acolo nici stelele nu se vedeau prea bine pe cerul de culoarea indigoului.

– Cum ştii să stingi focul? o întrebă el.

– Foarte simplu.

Valurile loveau barca şi se spărgeau mai departe în nisip, pinii suspinau în preajmă, iar fermoarul rochiei ei se desfăcu dintr-o mişcare. Rochia cea roşie ca focul căzu la pământ. Ea făcu un pas şi o lăsă în urmă. Veni în braţele lui. Nu mai avea nimic altceva, nici mătase, nici dantelă, era numai trupul ei cald şi gol.

– Ai bănuit că se va întîmpla asta? o întrebă el.

– Nu, însă m-am îmbrăcat în grabă. La ordinul tău, dacă îţi aminteşti. El o avea aproape şi îi urmări liniile trupului cu mîna.

– Aveam nevoie de tine. Asta înseamnă că sînt slab? Necinstit cu trecutul meu?

Ea dădu din cap, incapabilă să găsească cuvintele necesare, iar mîna ei începu să-i desfacă încet nasturii cămăşii. Cravata îi era desfăcută şi ea încercă să i-o scoată.

– Nu mi te imaginez ca pe un tip slab.

– Aşteptă pînă vom termina, voi fi ca un pisoi care toarce.

Ea încercă să-şi imagineze ce ar trebui să facă pentru a-l aduce în starea asta. Îşi ţinu respiraţia.

– Nu ştiu ce să-ţi promit.

– Atunci nu-mi promite nimic. Putea şi ea să fie la fel de onestă şi dintr-o bucată ca şi el. Ea îl ajută să-şi desfacă fermoarul.

– Nu mi te imaginez torcînd, blînd ca un pisoi. Zîmbi. Eşti mai mult decît un leu. Un leu care vede în noapte.

– Şi vînează după miros. Îşi îngropă faţa în părul ei, apoi îi găsi gura. Sărutul lor fu lung şi plin de promisiuni. Holul prin care treceau era destul de mic. Erau numai cîţiva paşi pînă la dormitorul de sub scară. Inelele care ţineau draperiile făcură un zgomot puternic atunci cînd le dădură la o parte.

Susannah îşi aminti de salteaua de pe raft. Trebuia să facă un pas, apoi să se aşeze. Joe îi proteja capul cu palma. Mîna lui o conduse cu grijă atingîndu-i şoldurile, coapsele. Se auzi apoi zgomotul pantofilor lui care căzură pe podea. Ochii ei încercau să se obişnuiască cu dîra de lumină care pătrundea prin gaura cheii. Susannah întinse mîna şi deschise uşa, lăsînd lumina şi briza să intre.

Joe veni alături de ea, o lăsă să-i atingă tot trupul, murmurînd complimente în dialectul Ottawa. El îi atinse coapsele, iar ea se tensionă.

– Te doare ceva? Te-am lovit? Ea dădu din cap, ştiind că el o va găsi în întuneric. Joe atinse, din greşeală, cu dosul palmei sînii ei. Îi acoperi ochii şi aprinse lumina.

– Da văd că te-ai ars destul de bine, îi spuse el.

– Parcă sînt o *„îngheţată Napolitană"*, îi şopti ea şi începu să rîdă.

– Cele cu feţele palide ar trebui să fie mai atente. Şi, acelaşi lucru este valabil şi pentru sînii palizi.

– Cred că am stat prea mult la soare.

El începu să-i sărute fiecare sîn.

– Sînii tăi n-au fost expuşi niciodată.

Nu în felul în care o făcuse faţă de el, se gîndi Susannah.

– Dacă mă voi apleca peste tine, o să te usture pielea, îi spuse Joe.

– O să avem grijă.

El o privi în ochi. Grija nu prea făcea parte din vocabularul lui acum. Răbdarea îl epuiză.

– Ai putea să vii tu deasupra, îi spuse Joe. Susannah ar fi vrut să concretizeze acest lucru cît mai repede, dar nu vedea cum o putea face. El se uită în încăpere de parcă acum ar fi văzut cît este de îngustă.

– Nu prea se poate, nu? De-abia avea loc pentru el să stea într-un cot. Capul atingea tavanul şi poziţia era destul de chinuită. Ea începu să-l mîngîie, iar el simţi fiorii.

– Mai ai vreo recomandare de făcut?

– Cred că ar trebui să-ţi aduc ceva pentru arsuri. O lăsă şi se duse să aducă loţiunea. Susannah îl urmări observîndu-i umerii laţi şi mijlocul subţire.

– Dar văd că-ţi place să urmăreşti gesturile unui bărbat, îi spuse el, zîmbind.

– Este ceva neplăcut în obiceiurile Ottawa?

El nu-şi putu ascunde plăcerea; nu şi în această situaţie. Ei îi plăcu mult zîmbetul lui. Cu un oftat i-l întoarse. Îi urmări cu privirea linia buzelor pline şi dungile pe care le avea sub ochi. Vedea acolo blîndeţe, dorinţă. El deschise tubul cu loţiune şi îi aplică o dungă albă între sîni. Fu surprinsă de răceala acesteia.

– Încearcă să rezişti, *squandeh.*

Îi mai aplică o altă linie pe abdomen, apoi alte două pe coapse. Crema îi răcori arsurile imediat. Era incredibil de erotic acest contrast dintre pielea arsă şi loţiune şi mîinile lui aspre. Trupul ei părea relaxat. Joe o urmări. Îi mai pusese odată loţiune pe coapse. Între ele era acea zonă cu păr

roşu pe care el o considera la fel de mătăsoasă ca şi crema din mîinile lui. Dar el avea ceva de terminat, trebuia să protejeze această femeie şi să-i pese de ea. Acest sentiment îl şocă. Mîna lui o mîngîia mereu, o alinta. De fapt, el era cel torturat. De ce? De ce se autodepăşea? Din dragoste? Asta ar fi putut să explice atenţia cu care o înconjura. Dar gîndurile trebuiau să vină mai tîrziu. Picioarele ei se desfăcură. Ea îi atinse faţa, umerii. Îi găsi pieptul şi părul care îi acoperea bărbăţia. Tot trupul lui se înfioră. El întinse mîna spre marginea ferestrei şi cu mîna tremurîndă, încercă să desfacă celofanul de la pacheţelul pe care îl luă de acolo.

– Aş fi putut s-o fac eu, murmură ea.

El îşi luă măsurile de precauţie necesare.

– Tu, mă poţi aduce pînă la limita nebuniei, asta poţi face.

Ea începu să rîdă. Joe luă tubul cu loţiune, iar mîinile ei continuară să-l exploreze. El avea intenţia să mai adauge un strat subţire de loţiune pe coapsele ei. Iar ea să-i atingă cele mai ascunse zone.

– Susannah, spuse el cu un geamăt.

Ea zîmbi.

– Vreau s-o fac eu.

– Iar eu aş vrea să mai dureze treizeci de secunde. De astă dată el gemu din nou şi ea începu să rîdă. El stoarse şi ultima picătură din tub. Susannah întinse mîna şi stinse lumina, iar stelele apărură deasupra lor. Joe se lăsă asupra ei. Trupurile lor împrăştiară loţiunea în toate zonele. Era ca sunetul unui sărut puternic, ca al unei bărci care despică apa. Simţindu-i coapsele de fiecare parte a trupului lui, îşi pierdu controlul. Ea nu spuse nimic şi nu se plînse că a durat prea puţin. Cele cîteva cuvinte pe care le schimbară se pierdură printre sărutări, mici strigăte şi muşcături. Mirosul de unt de cacao amestecat cu cel al loţiunii şi al apei reci începură să se confunde în noaptea de vară. Ar fi putut face dragoste într-o peşteră sau în pădure. Erau ca primul cuplu din lume, primitivi, neinhibaţi. Trupurile lor îşi găsiră singure vorbele de care aveau nevoie, ajungînd pe culmi de fiecare dată. Un val care se retrăgea îi găsi pe malul mării îmbrăţişaţi.

Capitolul 8

El ar fi vrut să facă dragoste cu ea aşa cum nu mai făcuse cu nici o altă femeie, s-o ducă în locuri numai de el ştiute. Privind în ochii ei, el ştiu că a reuşit.

Îndoielile apărură mai tîrziu, cînd se întoarseră pe vas, deschizînd sticla de şampanie. Oricît ar fi vrut să evite, el trebui s-o întrebe dacă fusese satisfăcută de dragostea lor, aşa cum simţise el. Susannah veni lîngă el la chiuvetă.

– Eşti atît de tăcut...

– Sînt curios cum o femeie ca tine se simte

atrasă de mine.

– O, dar trebuie să ştiu exact ce înseamnă acest „o femeie ca tine".

Joe zîmbi şi îi spuse:

– Eşti frumoasă, tentantă şi trăieşti în lumea civilizată.

– Văd că îmi atribui cam multe calităţi. Crezi că lumile noastre sînt prea diferite? El nu-i răspunse. Susannah clătină din cap amuzată, răspunzîndu-i mai direct decît s-ar fi aşteptat el. De tine sînt atrasă, Joe. Eşti cinstit, direct, îţi cunoşti foarte bine locul. Nu te foloseşti de oameni, nu cauţi să impresionezi pe nimeni...

– Spune-le şi lor asta. Amărăciunea cu care spuse aceste vorbe îl impresionă şi pe el. La fel şi confruntarea cu adevărul despre el. Mai sînt mulţi care au rezerve în privinţa mea. Sînt considerat prea modern, prea îndrăzneţ. Iar femeile care fuseseră îndrăgostite de el îi spuseseră lucruri pe care preferase să nu le audă.

Susannah îi spusese ceva diferit. El era bun aşa cum era, iar lumile lor nu erau atît de diferite. Cînd îi întorsese acea privire, ea îi făcuse inima să tresară. La naiba, ce putea face cu ea? Va încerca să n-o rănească deloc. Îşi promisese încă de la început asta. Se putea certa cu ea despre

lucrurile pe care nu le înţelegea. Putea s-o iubească pînă cînd le dispărea orice gînd.

– Puţină şampanie?

Susannah luă paharul pe care i-l oferea, simţind cum dispare atmosfera intimă care se crease între ei. Venise să stea aici, lîngă el, goală şi plină de satisfacţie. Acum, simţi că era cazul să-şi pună rochia care zăcea pe podea. Nu se mai obosi să închidă nasturii. Ea puse paharul jos, conştientă că este privită într-un fel anume.

– Ce vom face în continuare? întrebă ea.

– În afară de a face dragoste, vrei să spui?

Ea se referea la viitor, cel pe care amîndoi aveau să-l înfrunte. Dar viitorul la ea fusese întotdeauna legat de mutări. Dacă voiau să continue trebuiau să atingă un anumit grad de intimitate. Ea trebuia să înţeleagă cine este Joe Bond şi ce este important pentru el.

– Tu crezi că ai tăi nu te vor accepta?

El trecu o mînă peste mîneca de la cămaşa pe care Susannah şi-o pusese peste rochie, distrîndu-se cu felul în care arăta îmbrăcată.

– Am fost plecat prea multă vreme. Ei nu mă cred că vreau să mă stabilesc aici.

– Dar tu asta vrei?

El dădu din cap.

– Mi-am promis că aşa voi face, nu ştiu dacă tu crezi în astfel de promisiuni.

Susannah credea, şi ştia şi că el este gata să se ţină de cuvînt.

– Aş vrea să fiu de ajutor, să îndrept lucrurile.

– Iar eu ce rol aş putea avea?

Joe rămase o secundă fără replică. Era mai bine să fie cinstit, dar de multe ori cinstea era dureroasă şi nu voia s-o rănească cu nimic.

– Mă întrebam ce ar zice tribul dacă ar ştii că sîntem împreună.

– Noi?

– Dacă am fi văzuţi împreună. Ieşind din apartamentul tău noaptea sau dimineaţa.

Ea îşi ţinu respiraţia. Era mulţumită că Joe se gîndise mult la problema asta.

– Şi tu puteai fi compromis la fel ca mine în dimineaţa cînd am fost împreună pe barcă. Dar te-ai descurcat.

– Nu aveam de ce să-mi fie ruşine.

– Dar acum?

El nu răspunse. Probabil că şampania fusese răsuflată.

– Deci îţi pasă de ceea ce gîndesc alţii despre tine. Întrebarea fu lipsită de tact, dar la obiect.

– Nu, dar dacă ei nu cred în mine, nu pot avea

nici un rol. Nu pot realiza nimic dacă nu am credibilitate. De asta îmi pasă. Trase adînc aer în piept şi coborî glasul. Nimeni nu va fi forţat să plece. Familiile nu sînt rupte aici şi nici oamenii condamnaţi la suferinţă. El se apropia mai tare de subiect acum. Este vorba de tatăl meu şi de mine. Nu vreau să se întîmple acelaşi lucru familiei mele, copiilor mei.

Susannah continua să se întrebe dacă el o includea în aceste gînduri.

– Asta înseamnă că eu sînt tipul de femeie cu care nu trebuie să fii văzut. Ea era acum cît putea de tranşantă. I se putea citi suferinţa în priviri. Mîna lui îi dădu la o parte cîteva şuviţe rebele care îi căzuseră pe frunte. O buclă căzu în paharul pe care ea îl ţinea aproape de piept. El scoase şuviţa şi o îndreptă între buze.

– Asta este concluzia ta, Joe? Nu vrei să fii văzut cu mine ca să nu-ţi periclitezi situaţia în faţa tribului?

– Nu. Se spuseseră atîtea vorbe, dar el încă nu-i explicase cum trebuia. Ea era ca o ameninţare, pentru că Joe ştia că o doreşte atît de mult, încît nu-i mai păsa de ce va spune tribul. Alteori era ceva dureros care dispărea la vederea ei.

– Va trebui să fac faţă unui număr de oameni,

se auzi el vorbind. Vor trebui să accepte că vreau să fiu cu tine.

– Nu pot să-ţi stric reputaţia, domnule, îi spuse ea cu acel accent sudic.

– Probabil că s-ar confirma ceea ce cred ei deja despre mine.

Ea dădu din cap.

– Probabil că ai muncit din greu ca să ajungi la poziţia asta. Nu vreau să îţi periclitez munca.

– O să muncesc şi mai mult, şi probabil c-o să dureze mai mult, iar ei voi trebui să fie toleranţi.

– Şi crezi că vor fi?

– Tribul nostru este recunoscut pentru toleranţă, spuse el cu un zîmbet cald. Răbdarea era ceea ce îi trebuia lui. Şi Susannah, cu claia ei de păr roşcat şi cu feţişoara ei frumoasă. Ea îl făcea să se simtă bine, ca după un pahar de şampanie. Îl făcea să simtă dragostea. Indiferent cît de naiv sau optimist suna totul. Cînd îi văzu faţa, stomacul lui Susannah începu să-i facă figuri, ca un roi de fluturi care au fost eliberaţi dintr-o dată. Mîinile lui îi prinseră obrajii şi el îi spuse trei vorbe de mîngîiere în dialectul Ottawa.

Ciudat, se gîndi Susannah, cuvintele „te iubesc" sună la fel în orice limbă. Inima ei fu cuprinsă de îngrijorare, dar şi de teamă. Ea încercă să-i evite

privirea înainte ca Joe să-i citească teama din priviri, dar şi speranţa.

– Tu spui mereu cuvinte pe care nu le înţeleg. De exemplu, vorbele pe care le-ai spus după-amiază. Nu cele de acum, pe care le-am înţeles prea bine. Nu era gata să le înţeleagă nici acum.

– Nu mai ştiu ce-am spus, zise Joe. Îşi derulă toate amintirile. El îi detectă retragerea; trebuia să fie mai atent cu ea.

– Qua. Asta înseamnă femeie. O numise femeia lui.

– Asta este totul?

– Oare alt bărbat are nevoie de mai mult?

Ea zîmbi. Joe glumea. Ea era în siguranţă.

– *Squandeh.*

Ea îşi aminti semnificaţia cuvîntului. Păr roşu.

– Un alt cuvînt pentru tine. *Ninimoshe.*

Acest cuvînt îl mai auzise de dimineaţă cînd el îi pusese pălăria pe cap; poartă asta, *ninimoshe.* Atunci erau prieteni, fără nici o relaţie de dragoste. Susannah îl îmbrăţişă. Cămaşa era deschisă, lăsînd pielea să atingă altă piele.

– Cum ţi s-a părut loţiunea? întrebă el.

Cu capul dat pe spate şi cu părul căzînd liber ea îl privi.

– Crezi că ai pus destul?

– Cît am pus era suficient.

– Poate a rămas vreo pată neacoperită.

Susannah remarcă faptul că era necăjită pe el, dar în acelaşi timp îşi dori ca el să-i sărute gura şi să-i desfacă picioarele.

– Ce mod de a schimba subiectul, zise el. N-ai mai pus întrebări despre noi. Ea se lăsă îmbrăţişată, apoi începu să rîdă.

– Nu ţi-am spus că pot rămîne aici, Joe. De fapt, o lună a şi trecut.

– Nu vrei să stai?

– Nu pot promite, sînt o pasăre migratoare, îţi aminteşti? De tipul iubeşte-o şi las-o.

Nu prea s-ar spune, se gîndi Joe urmărind-o cum străbate încăperea, examinînd lucrurile de acolo, înainte de a se uita la el. Era pus la punct, încet dar cu tact. De obicei, el făcea aşa cum considera că este mai bine. Cel puţin aşa făcuse în ultimii trei ani.

– Nu-ţi doreşti o relaţia permanentă?

– Mi-am dorit-o cîndva. Dar cînd am vrut eu, n-a vrut el.

– Cine era el?

Pauza care se lăsă îi oferi răspunsul, era Keith. Amintindu-şi scena de la cazino, Susannah se gîndi că-i datorează o explicaţie. O vreme, m-am gîndit

că eu m-am folosit de el, pentru că mă învăţa să mă descurc în cercurile sociale în care nu ştiam cum s-o fac. De fapt, n-a fost aşa. Joe îi făcu semn să continue întrebîndu-se cît de tare poate să strîngă din dinţi. Nu voia ca imaginea lui Sanderson să intre între ei.

– El era la Chicago. Permanent. Am vrut să-l consider ca pe un punct fix la care mă puteam întoarce mereu. Am crezut că-l voi găsi acasă.

Joe se uita numai în pahar. Aspectul acesta domestic era cea mai nefirească descriere a lui Sanderson.

– Nu cred că putem vedea acelaşi lucru la Sanderson, mormăi el.

Susannah zîmbi.

– Deci nu mă prea pricep la oameni, aşa-i?

Eşti o fată de treabă, Susannah, vru el să-i spună, dar apoi îşi dădu seama că trebuie s-o ajute într-un fel, să n-o facă să se simtă prost.

– Dar m-ai ales pe mine şi asta înseamnă mult.

– Extraordinar, nu? Aici nu mă voi putea stabili niciodată şi apoi, nici tu nu eşti vreun sfînt.

– Deci te-ai plictisit deja de locul ăsta, zise el.

– De ce exagerezi, ştii că-mi place.

Îi spusese că-i place locul, nu că-l place pe el. Aşteptă, în speranţa că tăcerea o va face să vor-

bească mai mult.

– Ideea este că m-am obişnuit să nu stau prea mult într-un singur loc. Asta este viaţa mea. Îşi înăbuşi acea dorinţă care credea că se vede imediat, dorinţa de a avea o familie, o casă. Dintr-o dată, îşi dori promisiuni, îşi dori să fie rugată să le facă. Dar cum şi le putea ţine ea, care avea o asemenea viaţă? Mereu pe drumuri. Cred că tu ţi-ai ales locul pe lume. Bănuiesc că şi eu l-am ales pe al meu.

Înainte ca el s-o poată opri, Susannah era deja la uşă şi apoi pe punte; făcu un gest cu mîna, cînd el o urmă.

– Vezi luna? îl întrebă ea.

Se ivise luna peste ape. Ea ar fi vrut ca Joe s-o vadă, nu ea. Îi înţelesese mesajul, dar asta nu-l opri s-o ia în braţe. Ea era tensionată.

– Sssh, *ninimoshe.* Stai aici.

Stai. Susannah nu aprecie iniţiativa, nu era ceva care să implice un termen mai lung. El voia s-o ia în braţe, asta era tot. Acum. Şi acum, trebuia să stea acolo unde era. El începu s-o sărute, dar Susannah era îmbrăcată cu cămaşa lui, mirosind a colonie.

– N-am mai făcut pînă acum dragoste cu o femeie îmbrăcată cu cămaşa mea, îi mărturisi el.

– Pot s-o dau jos, se oferi ea.

Deşi era cu spatele gol în bătaia brizei, îşi simţea pielea fierbinte. Îi scoase cămaşa şi o lăsă undeva lîngă punte. Joe îşi presă pieptul de al ei. Numai un cuvînt de al ei putea opri mişcarea mîinilor lui.

– Te mai ustură pielea?

– Numai spatele.

– Acolo n-am dat cu loţiune.

– Atunci, vino în apă cu mine. El îi luă mîna. Joe lăsă scara la apă. Trecu piciorul peste ea. Vino în braţele mele.

Piciorul ei dădu de apă.

– E atît de rece!

– O să ţi se pară bună pe spate. Stai aici şi nu intra mai mult, să nu-ţi treacă apa de mijloc. Susannah se aştepta să fie nisip şi la următorul pas. În schimb, piciorul îi alunecă într-o apă adîncă.

– O, Dumnezeule. Chiar ai vrut să facem duşul ăsta rece?

– Este minunat, spuse el. O să te obişnuieşti imediat.

– Aşa le spunea şi Attila hoardelor cucerite, din Asia.

– Am putea înota, dar nu prea departe.

Ea nu vru să mai recunoască, dar apa rece îi

făcu bine. Numai dacă n-ar mai fi clănţănit din dinţi.

– Faci des asta? îl întrebă ea curioasă.

– Nu, doar cînd este cazul. În acelaşi moment, el o cuprinse de mijloc, în apă. Lui Susannah începu să-i circule sîngele mai repede.

– Cînd te-ai dezbrăcat?

– Nu înot niciodată îmbrăcat în frac, îi spuse el.

– Niciodată?

El îi luă cu buzele picăturile de apă de pe faţă, gît şi sîni. Apa îi făcu sfîrcurile tari. El îi mîngîie coapsele, arătîndu-i cît de mult o doreşte. Îi simţi picioarele încolăcindu-se în jurul lui şi o pătrunse acolo, în apă. De astă dată fu încet şi prelungit, înnebunitor. Ea nu putu decît să stea acolo în apă şi să-l strîngă în braţe.

– Va trebui totuşi să mă retrag, îi spuse el.

Ea îl auzi, numai că nu voia să se întrerupă în acel moment. Era atît de bine, îl simţea atît de tare. Îl simţi cum se înfioară cînd ea îşi strînse şi mai mult picioarele în jurul lui, trăgîndu-l tot mai mult în interior. Îl voia acolo, pînă la ultimul moment. Iar cînd acesta veni, îl mai dorea încă.

– Nu pleca, îi şopti ea la ureche. Te rog. Picioarele îi erau încolăcite în jurul lui, la fel şi braţele. Îi săruta mereu faţa şi buzele.

– Dar aşa, nu te pot proteja în nici un fel.

– Nu este foarte important acum.

– Susannah.

– Acum, Joe, te rog.

Ultima lor încordare făcu apa să se împroaşte în jur. Erau ca într-un tubion pe care îl creaseră ei, un amestec de cald şi rece. Apoi el o ţinu în braţe, iar nisipul ceda sub picioarele ei, numai frunţile şi mîinile li se mai atingeau.

– Asta este transpiraţie? îl întrebă ea, trecîndu-i degetele peste frunte. Îi mai auzea respiraţia îngreunată, în întunericul apei. Ridică mîinile pline de apă şi i-o turnă pe faţă. Cînd mai încercă să ridice palmele pline de apă, el îi bău apa din mîini. Atingerea limbii lui în mijlocul palmei o făcu să se înfioare.

– Te duc acasă, îi spuse el.

Nu-şi dădu seama de ce a acceptat să meargă la masă la Mona.

– Săptămîna asta o să te duc undeva, într-o vizită, îi spuse el cînd părăsiră docul în acea noapte. Era o invitaţie atît de convenţională, încît

ea fu surprinsă, şi acceptă. Joe o conduse pînă acasă. Devenise la fel de distant ca înainte. Ea îl suspectă de lucruri pe care nu voia să i le spună. Nu voia să-l forţeze totuşi.

– Este un loc special?

– Da, mergem acasă la Mona. La mama lui? Susannah nu-şi putea stăpîni emoţia căreia trebui să-i facă faţă.

– Şi acum, cu ce să mă îmbrac? se întreba Susannah sîmbăta următoare, aruncînd pe pat rochiile una cîte una. Una era prea oficială. Alta prea frivolă. De ce naiba le adusese cu ea? Străbătînd încăperea cu paşi mari şi uitîndu-se la ceas mereu, şi-l puse cît mai aproape de încheietura mîinii ca să-l aibă cît mai la vedere. Susannah avea o stare proastă şi era de-abia ora şapte. Îşi trecu a mia oară mîna prin păr, apoi se hotărî că ar arăta mai bine dacă l-ar strînge într-un coc. Apoi îşi spuse că se ducea să se întîlnească cu mama iubitului ei, nu se prezenta pentru vreo slujbă. Dacă s-ar fi dus să solicite o slujbă ar fi fost mai simplu. Cum putea ea să-i prezinte viaţa de

pînă acum, mamei lui? Se auzi soneria. Susannah trebui să se forţeze ca să nu pară prea încordată.

– Bună seara, spuse ea şi deschise uşa. Joe se opri în mijlocul holului.

– Bună sera, îi răspunse el la fel de formal.

Susannah nu sesiză acea lumină amuzată din ochii lui. Era prea încordată, dar văzîndu-l cum este îmbrăcat, se simţi penibil. Era în blugi.

– Nu sînt îmbrăcată corespunzător, zise ea.

– Se poate rezolva, murmură el.

– Nu mi-ai spus că trebuie să mă îmbrac normal.

– Mergem la mama. Joe deveni la fel de încordat ca şi ea.

– O să mă schimb.

– Te aştept.

– Bine.

Închizînd în urma ei uşa dormitorului, Susannah răsuflă uşurată. De ce erau toate atît de complicate? Se duceau la Mona, pe care o cunoscuse deja. Mona era prietenoasă şi primitoare; mai era şi curioasă, şi spunea tot ce o preocupa cu voce tare. Nu era ca fiul ei, cel căruia Susannah trebuia să-i scoată vorbele cu cleştele.

Îşi puse o rochie albă, de jerse, şi îşi schimbă cerceii. Sandalele se potriveau. Îi tremurau mîinile

atît de tare, încît era sigură că-şi va rupe ciorapii dacă va încerca să şi-i scoată. Trase adînc aer în piept şi deschise uşa de la camera de zi.

Joe se întoarse. O privi din cap pînă în picioare şi dădu din cap aprobator. Îi zîmbi. Pentru un moment, Susannah nu mai fu atît de sigură că vor pleca de la casa ei. Dar Joe nu spunea nimic. Nici nu era nevoie.

– Plecăm, *ninimoshe?*

Iubito.

Susannah simţi cum i se topeşte inima, amintindu-şi braţele lui care o înconjurau şi bătaia inimii ei alături de a lui. Sudoare, apă, gurile lor unite într-un sărut prelungit. Îşi umezi buzele cu limba şi-i spuse:

– Sînt gata.

Dacă el mai continua s-o privească tot aşa, n-ar mai fi plecat. El îi oferi braţul. Plecară.

Capitolul 9

Mona îi aştepta la uşă, iar coliba era învăluită într-un miros pătrunzător de ghiveci. Susannah îşi dădu seama că fusese atît de nervoasă, încît nu mîncase nimic de la micul dejun.

– Miroase foarte bine.

– Este ghiveci de vînat. Am vrut să pregătesc ceva ce n-ai putut mînca la Chicago.

– Mulţumesc, dar tata a fost vînător. Am plîns cînd am văzut Bambi, dar asta nu m-a oprit să-mi placă vînatul. Din acel moment, Susannah şi Mona începură o discuţie despre mirodenii şi ghiveciuri,

şi metode de fezandare. Joe le urmărea. Cele două femei erau atît de diferite, una era scundă, grasă şi cu pielea închisă la culoare, cu coadă pe spate. Cealaltă era roşcată, cu faţa palidă, numai obrajii îi erau mai aprinşi de la soare. Cu toate diferenţele, păreau că se înţeleg foarte bine. Erau amîndouă deschise, generoase, prietenoase. Susannah avea tendinţa de a se face comodă pe oriunde ajungea, voia mereu să se simtă ca acasă.

Puse masa, necăjindu-l pe Joe care nu voia să-i dea o mînă de ajutor. Mama lui îi dădea comenzi scurte în Ottawa, spunîndu-i acelaşi lucru. El nu mai ştia la care să se uite şi pe care s-o asculte. Oare Susannah va fi acceptată? Mona îi prezentase destule fete în ultimii trei ani, dar el nu venise cu nici una acasă.

– Nici măcar n-ai gustat ghiveciul, îi zise Mona mai tîrziu.

Ea şi Susannah ştergeau deja farfuriile.

– Eram la cîteva mii de mile distanţă.

– Am observat şi eu, îi spuse Susannah, rîzînd. Îi atinse mîna ca din întîmplare. Cum de nu putea mama lui să vadă cît o iubeşte? se minuna el.

– O, Mona, aş vrea să te ajut la farfurii.

– Mai pot aştepta, haideţi să ieşim afară, cît mai este răcoare.

Se retraseră la scaunele de pe pajişte. Mona îşi aduse bucăţi de materiale de hîrtie într-un coşuleţ. Luna era destul de puternică pentru a lumina locul. De la celelalte colibe se auzeau televizoarele mergînd. Se aşezară cu Mona între ei, cu mîinile ei harnice care nu stăteau o secundă.

– Joe mi-a spus că venea aici în fiecare vară.

– Da, spuse el şi învăţam legendele de pe aici.

– Este vreo legendă despre Lună?

– Sînt legende despre fiecare obiect din lumea care ne înconjoară şi despre felul în care a apărut, spuse Mona, introducînd şi puţin verde în modelul ei. Susannah începu să rîdă, iar Joe simţi cum i se furnică pielea. Îi luă mîna.

– Avem nevoie de un foc de tabără, glumi el. Ea îi strînse mîna încet, de parcă ar fi vrut să mai slăbească din tensiunea şi încordarea lui.

– Cu mult timp în urmă, începu Mona, Mama Pămînt şi copiii ei trăiau fericiţi. Fratele Soare şi Bunica Lună făceau de serviciu ziua şi noaptea. Dar Luna a devenit geloasă. Voia ca şi în timp ce veghea ea să fie lumină şi căldură. Marele Spirit i-a spus să se mulţumească aşa cum este. Nu poţi avea tot ce-ţi doreşti. Joe se mişca în scaun. El auzise de sute de ori povestea asta. Cuvintele îi erau cunoscute.

– Bunica Lună s-a hotărît să fure din lumina Fratelui Soare. Cînd s-a aşezat între Soare şi Mama Pămînt a blocat lumina Soarelui.

– Prima eclipsă? ghici Susannah.

– Corect. Dar căldura soarelui a alungat-o pe Lună. Şi astăzi ea mai încearcă.

– Mi-a plăcut. Toate legendele explică fenomenele naturale în comparaţie cu viaţa omului?

– Majoritatea. Îţi vorbesc despre natură ca şi cînd ar avea viaţă. După cîteva momente, Joe se ridică.

– Am mai putea auzi şi altele? întrebă Susannah.

– Ştiu o mulţime de legende, dar mi-e greu s-o aleg pe cea potrivită.

– Mă întorc imediat, le spuse Joe. Se îndreptă spre luminiş, ca un urs mînios şi încordat. Susannah mai auzi o legendă despre ciori şi felul în care penele lor au ajuns negre.

– Ei? o întrebă Mona direct.

– Îmi pare rău, Mona, am pierdut jumătate din legendă.

– Ştiu. Unde crezi că s-a dus băiatul ăsta al meu?

– În pădure?

– E bosumflat.

Susannah înţelese preţul pe care ar trebui să-l plătească Joe dacă Mona nu i-ar accepta. Nu crezi c-o să se rătăcească acum, pe întuneric?

– S-a întors acasă de la distanţe mult mai mari, cu ani în urmă.

– Cum era Joe cînd era copil? Mona se întoarse spre ea. Vorbele ei erau destul de precise.

– Cînd stătea aici era un băiat cuminte. Alteori avea impresia că nu suportă prea uşor despărţirea noastră.

– Te referi la divorţ?

– Era sfîşiat în interior. Era sfîşiat între lumea asta şi lumea irealã în care tatăl lui îl obliga să creadă.

– Cum era tatăl lui? Dacă sînt indiscretă, Mona, te rog să mă opreşti, dar aş vrea să ştiu, şi Joe nu prea îmi spune tot ce mă interesează.

– Între mine şi tatăl lui a fost o mare dragoste. Dar lui nu i-a plăcut locul ăsta. Voia ca Joe să aibă mai mult, dar eu cred că el nu i-a oferit nici măcar atît. Susannah reţinu vorbele Monei. Îşi făcu curaj şi spuse:

– Eu îl iubesc pe Joe.

– Asta se vede.

– Cred că şi el mă iubeşte.

– Şi eu am observat.

– Este îngrijorat de ceea ce vor spune oamenii.

– Adevărat?

Mona continuă să lucreze. Degetele ei se mişcau rapid, şi nu prea era dispusă să facă confidenţe.

– Poate că Joe ar trebui să vorbească cu tine despre toate astea, sugeră Susannah.

– Îl aştept.

Apoi, ascultară greierii şi zgomotele îndepărtate ale traficului. Apăru şi Joe. Susannah fu surprinsă să vadă că el o urmărea de mult cu privirea. Se simţi puţin speriată, poate din cauza întunericului pe care Joe părea să-l fi adus cu el. Dacă avea de rezolvat aceste probleme cu Mona, trebuia să le dea ocazia s-o facă.

– Cred că vreau să intru puţin înăuntru, spuse ea şi închise uşa în urma ei.

Vocea lui Joe se auzi din locul în care stătea Mona.

– Luna a vrut să fure lumina Soarelui. Ce semnificaţie au avut legendele tale?

– Ştii povestea. Este una dintre cele mai cunoscute legende ale noastre, care explică multe lucruri.

– Este despre cei care aleargă după ceea ce

nu pot avea. Despre caractere opuse care nu pot trăi împreună. Sfîrşitul este tragic.

– Este plin de învăţăminte. Ce vrei tu, Joe?

– Pe Susannah. Răspunsul fu simplu. Şi el era sperjat de cît de mult o dorea, aşa cum Luna avea nevoie de aer ca să stea suspendată. Era ceea ce dorea el nu ceea ce merita. Mona continua să împletească, deşi era întuneric. Joe veni spre ea. Zgomotul apei care umplea chiuveta se auzi pînă la ea.

– Cînd m-am întors, ţi-am promis c-o să rămîn aici. Mona ridică din umeri, ca şi cînd n-ar fi fost foarte important.

– Şi chiar vrei s-o faci?

– Da.

– Şi care este problema?

– Am promis că mă voi însura cu o femeie din trib.

Mona aşteptă.

– Cum să promit că mă voi îndrăgosti, conform tradiţiilor tribului?

– Nu te obligă nimeni la asta. Astea au fost promisiuni pe care ţi le-ai făcut numai ţie.

– Nu are importanţă?

– Dacă nu-ţi ţii promisiunea, tu trebuie să-ţi rezolvi problemele. Se ridică să intre în casă, aşe-

zîndu-şi lucrul de mînă înapoi în coşuleţ.

– Vreau să-mi spui părerea ta.

– Ea reprezintă mult pentru tine, Joe. O iubeşti. Te poţi împăca cu gîndul ăsta?

– Dar tu?

– Eu nu am prea multe de spus în problema asta. Dar nu vreau să fii în permanenţă sfîşiat în două, aşa ca tatăl tău.

El privi întunericul care se lăsase în toată zona aceea a lor.

– Deci mă sfătuieşti să nu mă însor.

– Ţi-am spus să nu te laşi atras în capcană, asta e tot.

– Dar ea nu este o capcană pentru mine, la naiba.

– N-o insult, este o femeie de treabă, dar îţi spun că trebuie să alegi ceea ce vrei mai mult.

– Tata a ales plecarea. Şi a sfîrşit prin a mă urî pentru că eu n-am putut. Şi m-am întors. Asta este o parte din mine.

– Şi el a fost o parte din tine. Se simţea corcitură şi atunci pe tine a vrut să te crească numai el, ca să nu fi considerat la fel. A crezut c-o poate face scoţîndu-şi tribul din minte. Dar tu veneai aici verile şi cunoşteai legendele. Asta a fost greşeala mea. Am vrut să ai şi o parte din mine. Iar tu ai

făcut o alegere care ţi-a aparţinut numai ţie.

– L-am lăsat singur. Nu de asta s-a sinucis?

Cuvintele pluteau pe undeva, în aer. Mona rămase pe treptele casei pînă nu se mai auziră greierii.

– El era rupt în două. Ceea ce a făcut el nu este vina ta.

– Nu vreau să fac asta copiilor mei.

– Dar la ea te-ai gîndit? Poate că într-o zi va vrea să plece.

Era o posibilitate de care el se temea cel mai mult. Pînă cînd relaţia lor nu va avea ceva vechime, el nu putea aştepta nici un fel de promisiuni, la fel ca şi planuri pe termen lung. Dar copii? Nu-şi putea răspunde pînă n-o întreba pe ea.

– Ce va crede tribul?

Mona ridică din umeri.

– Nu pot vorbi în numele lor. S-au tot întrebat dacă vei mai pleca şi cînd o vei face.

– Ştii că nu pot să plec. Am ales, nu mai există cale de întoarcere pentru mine.

– Aşa că stai aici. La fel şi femeia. Dacă te iubeşte, va sta. Dragostea poate fi ceva minunat dacă nu pui prea multe condiţii. Dar în seara asta, am avut destule de discutat. De ce n-o conduci acasă, înainte ca să se apuce să-mi cureţe dulapul

din bucătărie şi toate farfuriile?

Joe nu rîse, deşi imaginea lui Susannah curăţînd dulapurile Monei era destul de sugestivă. El urmări ţînţarii care bîzîiau la lumina de la uşă. Respectul îl făcea să asculte. Frustrarea îl făcea să vrea să plece.

– Dacă vrei consimţămîntul meu, Joe, nu ţi-l pot da. Aceste cuvinte rupseră tăcerea ca o săgeată, rapidă, ascuţită, dureroasă. Joe se întoarse înainte ca ea să fi terminat.

– De cînd te-a luat tatăl tău ai fost mereu departe. Eşti jumătate din lumea noastră, iar cealaltă jumătate dintr-a albilor. Tu trebuie să te hotărăşti.

Susannah nu-l întrebă cum decursese lucrurile cu Mona. Pe tot drumul prin pădure, de-abia schimbară cîte un cuvînt. Dar felul în care se grăbi să facă dragoste cu ea în noaptea aceea o făcu pe Susannah să înţeleagă totul. Era disperat şi o sărută să-i spună noapte bună. Trupul lui tremura ca o frunză în bătaia vîntului. Braţele lui o cuprinseră, cu brutalitate, căutînd-o aproape, cerşindu-i dragostea. Hainele căzură la podea, iar aşternuturile de pat se adunară într-un colţ, cînd începură să se tăvălească pe pat. Pentru prima oară făceau dragoste într-un pat adevărat. Dar erau amenînţaţi de teama care îl cuprinsese mai întîi pe el. Se

strecurase în încăpere şi aştepta într-un colţ, ca s-o cuprindă şi pe ea. Îl iubea şi voia ca el să afle. Ştia că îi poate veni în întîmpinarea dorinţelor lui şi de aceea nu-şi făcea prea multe probleme. Dar ce preţ era el dispus să plătească pentru dragostea lor? Va fi ostracizat? Dar copiii lor? Trebuia să întrebe. Dar mai întîi trebuia să-i ofere totul. Susannah gemu. Gura îşi găsi drumul spre pieptul lui, simţind muşchii care se încordau sub atingerea ei. Îi simţi transpiraţia, simţi sîngele care pulsa prin trupul lui. El se înfioră şi începu să geamă. Prinzîndu-i părul cu mîinile, el îi dădu capul pe spate.

– Femeie, trebuie să opreşti toate astea. Vocea lui era tăioasă. Susannah ştia mai bine. Indiferentă la sălbăticia din ochii lui, ea se simţi cuprinsă de o forţă nebunească. Se aşeză deasupra lui, cu zîmbetul pe care i-l cunoştea el atît de bine. Nu numai el era capabil de seducţie. În seara asta era rîndul ei. Cînd tremuratul lui încetă, şi inima începu să-i bată normal, el putu să vorbească din nou:

– Mă faci să-mi pierd minţile.

– E bine, spuse Susannah şi se întinse languros. El se simţea epuizat dar invidios. Cum putea ea să se simtă bine cînd el se simţea de parcă

l-ar fi înfăşurat cineva în sîrmă ghimpată?

– Ai impresia că ai aranjat totul cu zece mutări înainte. Nu-i aşa roşcato? Ca o vulpe.

– Am crezut că asta este valabil numai la şah.

– Vulpile au inventat şahul, ştiai?

– Asta este altă legendă?

– Nu, este adevărul.

– Ah. Susannah îi puse mîna pe piept. Pielea lui ciocolatie o fascina întotdeauna. Îşi linse buzele încet. Te iubesc, apoi se opri pentru că, trebuia să recunoască faptul că îl iubea pe el, nu era numai felul în care făcuseră dragoste. Te iubesc, repetă ea. El o mîngîia încet.

– Nu-mi mai spune asta. Rămaseră aşa, în linişte, gîndind fără a mai vorbi. Joe îşi aminti că-i spusese aceleaşi cuvinte, dar în limba lui. Ce se va face cînd va pleca ea? se întrebă Joe. Nu va mai fi nimeni, niciodată, care să acopere golul lăsat de această femeie. Oare o va putea aduce înapoi? Ce-ar fi dacă s-ar căsători? Dar dacă promisiunile ei sînt la fel de deşarte ca ale lui? Întotdeauna se considerase un om integru, pînă cînd ea îl adusese în starea în care n-o vedea decît pe ea în faţa ochilor, unde numai ea era importantă. Era dispus să piardă totul numai s-o păstreze. Dar copilul? Dacă ea va fi gravidă cînd va pleca?

Ce să facă? Să rămînă aici? S-o urmeze? Să lupte cu toată lumea? Asta însemna să se lupte cu propriul lui trecut. De astă dată, de partea Monei. Ştia că are tendinţa de a vedea totul în negru, dar nu putea judeca altfel. N-o putea ţine cu forţa dacă ea nu voia să rămînă.

Dacă el făcea abstracţie de această regulă şi stătea cu tribul, îi rămînea ceva după plecarea ei. Va exista un bărbat care se va îmbrăca la fel ca Joe Bond, dar care nu va mai fi acelaşi după plecarea ei, fără dragostea ei. Viaţa lui fusese plină de opţiuni pînă acum, negru sau alb, da sau nu, aici sau acolo. Îşi pusese în permanenţă asemenea probleme. Oare ea ar rămîne aici, dacă Joe i-ar cere-o? Cît ar dura dragostea lor? O trase din nou spre el. Făcură dragoste pe îndelete, bucurîndu-se de fiecare moment, de parcă numai asta ar fi putut el să-i ofere.

Susannah se trezi singură. Draperiile erau trase, iar soarele se vedea la orizont. Susannah privi spre *Sporting Chance.* Joe lucra acolo. Plecase înainte ca altcineva să-l poată vedea. Deodată, el îşi ridică uşor privirea şi se uită spre ea. Susannah simţi că i se întrerupe respiraţia. Îşi simţi inima în gît. Poate numai pentru faptul că ochii lui albaştri o străpungeau ca un cuţit. Pulsul i se intensifică.

Joe reluă lucrul. Noaptea trecută îi spusese că îl iubeşte. Şi vorbise din suflet. Şi el îi făcuse aceeaşi declaraţie prin felul în care făcuseră dragoste, prin felul de a se purta cu ea. Nu avea nici o reţinere faţă de ea, cu excepţia momentelor în care trebuia să vorbească despre dragostea lor viitoare.

Susannah se simţi cuprinsă de frisoane. Sub duş, gîndurile o năpădiră ca şi valurile de apă, ca visele diurne. Avea un bărbat pe care-l iubea, va avea şi o casă. O familie. Oare era prea mult ce-şi dorea? Alţi oameni aveau toate astea fără să se mai întrebe dacă merită. Se uscă, îşi strînse părul într-o coadă de cal, amintindu-şi cum îl împletea Mona. Trebuia să se concentreze. Se uită spre barcă şi i se păru că simte pînă şi mirosul cafelei pe care Joe o pregătise pentru ea. Se simţi bine numai la gîndul că el se gîndise la ea şi o cuprinse o căldură plăcută.

– Susannah Moran, nu te arunca la preţ mult, îşi spuse ea. Cuvintele pronunţate cu voce tare păreau mai convingătoare. Acest bărbat a avut viaţa lui. Realizările, eşecurile, bucuriile lui. Cum să-i ceri să renunţe la tot? Oftă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Dumnezeule, o făcuse prea tare. Dacă ar fi fost mai atentă... Laptele pe care îl adăugă nu produse nici o schimbare. Nici măcar faptul că

în acelaşi moment, Joe plecă de la docuri. Se simţi cuprinsă de o stare de nervi care nu se prea justifica.

– Mai trebuie să treacă ceva timp, murmură ea, ştergînd masa. Răbdarea nu era numai apanajul celor din tribul Ottawa. Poate că şi tribul s-ar obişnui cu ea. Tot atît de posibil era şi ca vara să se termine înainte ca ei să găsească o soluţie. Poate că era mai sănătos să-şi trăiască viaţa ei ca de obicei, fără a mai spera la ceva care putea să nu se realizeze. Deschizînd încet uşa, Joe stătu s-o privească, încercînd să aşeze farfurioarele din dulăpior. Avea o rochie albă, de casă, care părea frumoasă în lumina dimineţii. Ea întinse mîna după pahare. El îi urmări linia slipului ridicat peste coapse care se întrezărea prin albul rochiei. Erau culori simple care puneau în valoare o femeie frumoasă.

– Îmi place felul în care ţi-ai împletit părul, îi spuse el.

– Mulţumesc, îi zîmbi ea. Era la fel de plăcută şi deschisă ca întotdeauna. Numai că noaptea care trecuse îi mai adusese ceva culoare în obraji. Lui Joe îi plăcu felul în care păşea ea cu picioarele goale, precum şi mişcarea şoldurilor. Şi îţi urez o dimineaţă plăcută. Tenul ei era strălucitor şi degaja un aer de prospeţime.

– Va trebui să mai foloseşti puţină loţiune, mai ales, acum, după duş.

– Mulţumesc pentru sfat, îi răspunse ea. Susannah îşi spuse că bărbatul acesta nu are voie s-o mai intimideze şi în această dimineaţă. Îl lăsase să se desfăşoare destul seara trecută.

– Am o cursă la nouă.

– Eu nu trebuie să fiu la cazinou pînă la opt seara.

– Atunci, o să te ajut la micul dejun. Ea avea intenţia să-l necăjească puţin.

– Ce să mîncăm?

– Ce ai.

Ea îi oferise deja ceea ce avea. Îşi turnă nişte suc de portocale, în timp ce el scotocea prin frigider.

– Cred că ar fi bune nişte ouă prăjite cu pîine.

– Le prepar eu. Tu pregăteşte-te de lucru.

– Vrei nişte suc?

– Nu, numai nişte cafea, neagră.

– Am observat cum îţi bei tu cafeaua.

Rîsul ei îi strînse inima. Nu pierdu din ochi tigaia în care făcuse ouăle, în timp ce ea se învîrtea prin dormitor, aducînd cearceafurile şi hainele aruncate la întîmplare.

– Vreau să mă duc să verific dacă am primit

vreun mesaj, îl anunţă ea.

– Bine. Ea folosi telefonul din dormitor ca să sune la cazinou. Avea trei mesaje. Unul îi cerea să sune la birouri la Chicago şi alte două pentru a se verifica dacă îl primise pe primul. Puse receptorul jos şi vorbele auzite începură să-i răsune în minte. Fuseseră atît de clare, încît fu surprinsă că nu le-a reţinut şi Joe din încăperea alăturată. Vocea lui Jack Hainford. Vino la birou vineri. Se ţine o întrunire de la care nu poţi să lipseşti. Şi, Susie, aş vrea să vorbim înainte. Singuri. Între patru ochi? Simţi cum i se face pielea de găină. Oare Keith era în spatele acestei invitaţii? Oare mai era nevoie să întrebe? El o suspectase de relaţii cu Joe, înainte ca să aibă ce suspecta. Cel puţin Keith trebuia felicitat, avea experienţă în relaţiile cu oamenii. Şi ştia să se mişte repede. Dacă se punea problema unei confruntări cu Jack, ea nu putea să nege că îl iubeşte pe Joe. Dar asta nu îi afecta munca în nici un fel. Dar această idee i se păru cam goală de conţinut şi ei. Oare va fi trimisă să lucreze în altă parte? Va fi concediată? Dacă era aşa, avea posibilitatea să lucreze unde va voi, dacă se gîndea să aibă un viitor cu Joe. Dar nu putea să-i ceară nimic concret acum, era prea repede. Pe de altă parte, numirea ei într-o altă

localitate reducea la minim şansele ca dragostea lor să dea roade. Numai la gîndul că s-ar putea discuta despre ea şi Joe într-o şedinţă, începu să-i ardă obrajii şi refuză să se lase umilită. Ea îl iubea pe Joe cu o dragoste curată, profundă şi nu voia să vadă că dragostea lor ar putea muri.

– Sînt gata ouăle.

– Mulţumesc. Susannah îşi udă buzele cu sucul de portocale şi speră că va putea mînca.

– Ai primit vreun mesaj?

– De la biroul central.

Ea observă cum i se aspresc dintr-o dată trăsăturile. Încercă să schimbe subiectul.

– Ai vrea să faci ceva deosebit săptămîna asta?

Un milion de lucruri, se gîndi el. De la a sta cu ea în braţe, a înota cu ea, a o privi cum soarbe sucul aşezată în faţa lui. Trebuia să o convingă să rămînă.

– Săptămîna viitoare sînt chemată la Chicago, îi spuse ea ungînd feliile de pîine cu unt. Pînă în acel moment, Joe nu-şi închipuise că un om poate fi înjunghiat cu un cuţit de bucătărie. Fusese un cretin să-şi închipuie că ea va sta acolo alături de el. Deja îşi făcuse planuri de plecare.

– Cred c-o să plec vineri dimineaţă.

Joe nu vru să renunţe mai aveau încă o săptămînă. El o putea duce în golf, la far, o putea prezenta oamenilor care însemnau ceva pentru el. S-o facă să se îndrăgostească de tot ce-l înconjura. Nu putea să se dea deoparte pînă nu încerca toate posibilităţile. O iubea. Dar era prudent. Ea devenise o parte din el, din viaţa lui. Multora nu le va plăcea ideea. Nici lui nu-i era chiar atît de uşor. Mona nu-i dăduse binecuvîntarea ei. Dar el era adult şi se putea descurca şi fără. Susannah era femeia pe care şi-o alesese el. Înainte ca săptămîna să treacă şi ea să plece la Chicago, tot tribul trebuia să ştie.

Capitolul 10

Joe căută să-i umple nopţile lui Susannah. O duse să viziteze vinăriile, restaurantele de la Old Mission, merseră la un concert simfonic, se plimbară prin golf. În fiecare noapte făcură dragoste. Cu excepţia a două zile cînd el avu barca închiriată, stătu pînă la micul dejun în casa ei.

– Nu eşti îngrijorat că s-ar putea să te vadă cineva?

– Tu eşti femeia pe care o iubesc, îi spuse el simplu, observînd cum i se îmbujorează obrajii. Era direct şi cinstit cu ea, se gîndi Susannah. Mai

simţi şi o oarecare nesiguranţă în glasul lui. Acest bărbat risca mult din cauza ei. Pînă la întîlnirea de vineri cu Jack, nu ştia ce va risca ea din cauza lui. Joi, la ora cinci, Joe păşi în biroul ei de la cazino.

– Şi în seara asta unde mai mergem, domnule?

El privi stiva de acte care se afla pe biroul ei.

– Crezi că te-ai încumeta să porţi rochiţa aceea scurtă, neagră?

– Bucuroasă, dacă îmi spui unde o pot purta.

Veselia din privirile lui fu înlocuită de tensiune, acea tensiune pe care o producea orice atingere a ei, zîmbetul ei. Ea era conştientă de puterea pe care o exercita asupra lui.

– Deci asta este problema, nu avem unde să mergem după cină, îi răspunse el cu vocea strangulată.

– Probabil că am făcut ceva pentru ca să merit asta. S-a întîmplat ceva în ultima noapte? îl întrebă ea. El gemu, fără a se putea abţine s-o ia în braţe. Amîndoi aleseseră cazinoul, datorită muncii ei şi a lui.

– La naiba, ştii prea bine că fiecare seară cu tine are ceva special.

– Iartă-mă, voiam să te necăjesc. Ea arăta

triumfătoare şi frumoasă, simţindu-se atît de mult dorită.

– Ah, zise el, închizînd uşa cu piciorul, apoi, trăgînd-o în braţele lui, o sărută pînă ce ea nu mai putu să respire.

Dîndu-i drumul brusc, îi spuse că se vor vedea la ora şapte, şi plecă.

Susannah respiră adînc. Nu ştia dacă să rîdă sau să se îngrijoreze. Nu încă, se hotărî ea. Mai erau o mulţime de bariere, pe care trebuiau să le treacă, pînă cînd să poată rîde din tot sufletul. Fiecare întîlnire a lor se terminase cu o vizită pe rezervaţie. Îi cunoscuse mătuşile, verii şi prietenii.

Joe îi arăta ambele feţe ale lumii lui: comunitatea şi atracţia pe care o puteau simţi toţi turiştii. Totul decursese bine, ea fusese binevenită pretutindeni. Deci de ce s-ar îngrijora ea în continuare?

– I-am cunoscut mama, ce surpriză îmi mai poate oferi?

Ea află mai tîrziu, în seara aceea, cînd traseră maşina în parcarea cazinoului.

– Aici? zise ea, punîndu-şi mîinile, automat, în păr.

Joe o privi.

– Arăţi prea bine, nu ai nevoie de retuşuri.

Avea un fel de a o spune, de parcă ea ar fi fost prima femeie pe care o puteau descrie cuvintele.

– Am crezut că ne vom ţine departe de cazinou.

– Iar eu am crezut că a sosit momentul să oficializăm legătura noastră. Poate că era un joc prea îndrăzneţ, dar Joe voia s-o lege de el cumva. El trebuise să-i arate comunitatea mai întîi, să-i prezinte familia, locul pe care l-ar putea ocupa, înainte ca ea să plece la Chicago şi să facă acolo comparaţie. El trebuia să-i demonstreze şi să-şi demonstreze că relaţia lor era privită normal de public.

– Ar fi trebuit să ghicesc, pentru că te-ai îmbrăcat cu fracul, îi spuse ea, deschizînd portiera maşinii. Îl opri între două maşini parcate. Un sărut care să ne aducă noroc? Ochii lui erau cam trişti în întunericul care se lăsase. Mîna lui o strîngea pe a ei. El îi ciupi obrazul.

– Dă-mi ocazia şi am să-ţi iau tot rujul de pe buze. Nu poate fi mai rău acum decît atunci cînd ai venit aici pornită să înşeli.

– Nu voiam să înşel pe nimeni, schimbam doar zarurile.

– E o diferenţă.

– Nu voiam să plec cu banii de aici. Voiam să fiu prinsă.

– Ca să vezi cum vei fi tratată?

– Da.

– Şi ai fost tratată bine? El se întoarse şi o privi.

Erau unul lîngă altul, iar singurul zgomot care se auzea era cel produs de inimile lor.

– Niciodată n-am fost tratată mai bine ca acum, spuse Susannah. Jack atinse mătasea neagră a rochiei ei, uimit de ceea ce putuse o femeie să facă dintr-o bucăţică de material. Turiştii se îmbulzeau la intrare. Trebuie să ne întîlnim cu cineva. Chiar şi joia, locul era aglomerat. Joe îi trimise către bar.

– Nicky? Aş vrea o băutură pentru doamna.

– Domnişoara Moran? Bună seara.

Cuvintele lui erau politicoase, dar lui Susannah i se păru că Joe devenise un pic cam gelos.

– Ce bei?

– Ca de obicei, spuse Joe.

– Lucrezi în seara asta? îl întrebă Nicky.

Joe se aplecă peste bar cu faţa aproape de a lui Nicky.

– Vreau un scotch cu gheaţă. Este vreo problemă?

Nicky deschise ochii mari. Privirea lui trecu de la Susannah la Joe, apoi se opri asupra barului.

– Nu, te rog să serveşti.

– Aş vrea un suc, spuse Joe în locul ei.

– Imediat. În timp ce Nicky prepara băuturile, Susannah îi atinse braţul lui Joe.

– S-a întîmplat ceva?

Joe nu răspunse pe moment. El ar fi vrut ca personalul cu care lucra el să corespundă cerinţelor ei, dar nu-şi dădea seama că el strică evoluţia firească. Şi asta era important pentru el. Majoritatea angajaţilor cazinoului o cunoşteau. De astă dată voia s-o cunoască toată lumea ca pe femeia lui.

– William, spuse Joe. William Missaukee veni lîngă ei.

– Bună seara Joe, n-am ştiut că eşti de serviciu în seara asta.

– Am venit să-ţi prezint pe cineva. O bună prietenă de a mea. Pentru a-şi sublinia cuvintele el puse mîna pe mijlocul lui Susannah.

– Bună, William, arăţi foarte de bine în fracul ăla.

– Sînt încîntat că-ţi place, îi spuse el, înclinîndu-se.

Susannah rîse. Era mult mai bine decît îşi

închipuise ea. Dar şi Joe trebuia să înţeleagă asta.

– O să-ţi placă jocurile noastre?

– Mă tem că nu. Am încercat să-l conving pe Joe să mă lase să-mi cumpăr băutura singură.

– Sper că a refuzat. Dar faptul că are idei diferite, nu înseamnă că este lipsit de maniere. Mama lui l-a crescut frumos.

– Dar tata? întrebă Joe. Se făcu o pauză, apoi William continuă gînditor: Tatăl tău a ales un alt drum.

– Ce efecte poate avea asupra mea?

– Există mai multe feluri de a trăi viaţa, Joe. Important este să ştii ce să alegi şi apoi să-ţi urmezi calea. Scuză-mă te rog, mă aşteaptă cineva.

Susannah oftă.

– Cum trebuie interpretate vorbele lui?

– Aşa cum vrei, mormăi Joe. O luă apoi de braţ şi o conduse prin mulţimea adunată la mese, pînă la una la care nu apucaseră să vină prea mulţi jucători. Susannah salută toţi cunoscuţii. Era considerată invitata lui Joe Bond şi toţi îi acordau importanţa necesară.

– Ştirile circulă destul de repede aici, murmură ea. Să nu-mi spui că sînt prima femeie pe care o aduci aici.

– Bine, n-o să-ţi spun. Continuară să urmărească ruleta. Susannah îşi aminti să ridice sus bărbia. Trebuia să ţină fruntea sus, să fie pe poziţii. Ce voiai să spui prin „sensurile pe care le poţi da lucrurilor"?

– Ar fi bine dacă oamenii ar reacţiona prompt, spunîndu-şi opiniile. Cîteodată politeţea şi rezerva mă calcă pe nervi.

– E o noapte liniştită, Hank, nu-i aşa, se adresă el celui care învîrtea ruleta.

– Mda, îi răspunse omul. Era un tip cu faţa lată şi nu prea prietenos, după cum remarcă Susannah. Îl mai văzuse la cazinou, dar nu le făcuse nimeni cunoştinţă.

– Doamna este Susannah Moran, spuse Joe.

– Ştiu, veni răspunsul. Vreţi să fixaţi mize pentru joc?

– Nu în seara asta.

– Bine atunci. El îi ignoră, concentrîndu-se asupra muncii pe care o avea de îndeplinit. Roata de la ruletă se opri ca o carte de joc introdusă între spiţele unei biciclete. Vrei să joci?

– Nu, mulţumesc.

– Atunci, mă scuzi, eu am treabă. Mai roti roata ruletei încă o dată. Joe o ţinea de mînă pe Susannah, atît de strîns, ca în noaptea în care

voise s-o aresteze.

– Mergem? întrebă ea.

– Vreau să vorbesc cu Hank o secundă.

Îl privi pe Hank, de parcă ar fi vrut să-l pocnească.

– Văd că eşti încă Wannabe, îi spuse Hank, cu ochii pe roată.

Susannah îşi forţă mintea să găsească traducerea cuvîntului, dar din felul în care arăta Joe, îşi dădu seama că nu era ceva de bine. Hank continuă:

– Încă mai vrei să fii un indian adevărat? i se adresă el cu un zîmbet forţat.

– Cu asta te alegi cînd vrei să obţii o părere cinstită, spuse el cînd se întoarseră la bar. Susannah se simţi cam stînjenită, dar nu lăsă să se vadă.

– Asta a fost o singură opinie.

– A singurului om care a avut curajul să mi-o spună.

Susannah intră în biroul de la *Whitman, Jablonsky şi Parritt,* după un drum de opt ore. Luă

liftul pînă la etajul 15, apoi urcă un etaj pe scările din spate, pentru că dacă ar fi mers aşa cum trebuia, ar fi fost nevoită să treacă pe la Jolene. Avea nevoie însă de cîteva minute de singurătate în care să-şi adune gîndurile.

Tot drumul revăzuse scena de la cazinou, revenind cu observaţii mai puţin binevoitoare pentru Hank şi pline de încurajare faţă de Joe. Nici una dintre ele nu îi ajută. Seara fusese un adevărat dezastru.

– Dar oamenii au fost foarte politicoşi. N-am fost complet anihilată, îşi mai adusese ea un argument în plus. Se gîndise tot timpul la ce s-a întîmplat. Termosul cu cafea, pe care o consumase în timpul călătoriei, nu-i putuse anihila nevoia de somn.

– Nu-i nimic, îşi spuse ea, deschizînd uşa de la biroul ei. Şi cafeaua pe care o băuse avusese efectul ei care nu era tocmai ceea ce îşi dorise ea. Îşi puse servieta pe birou şi se duse direct la toaletă. Trebuia să se pregătească pentru întîlnirea cu Jack Hainford. Îşi spălă faţa, dar nu putu face nimic cu hainele care se şifonaseră, îşi repară machiajul şi se întoarse la biroul ei fără a se întîlni cu cineva pe hol. Era pentru prima oară cînd revenea în biroul ei după o lună de zile. Bi-

roul era gol. Se aşeză pe scaun şi respiră adînc. Plantele ei, aliniate pe pervazul ferestrei, erau acoperite de praf. Toate lucrurile îi erau adunate în cutii. Dacă îşi mai făcuse pînă acum iluzii, îşi dădu seama că va fi concediată fără nici o îndoială. Era biroul unei persoane care urma să nu mai lucreze acolo.

– Susannah!

Ridică privirea şi întîlni zîmbetul lui Jack. Se forţă să nu plîngă.

– Bună, Jack.

Nu-şi putea masca durerea şi dezamăgirea de pe faţă. Jack îşi aşeză cravata şi privi spre fereastra biroului.

– Cum a fost drumul?

– O să plec imediat ce pot s-o fac. Dar nu era sigură unde anume o să se ducă. Nu avea alternative. Argumentele ei erau la fel de clare ca şi praful de pe plante. Îşi frecă ochii care se înroşiseră.

– Cred că eşti obosită. Merg să-ţi aduc nişte cafea.

– Nu, mulţumesc, am băut prea multă.

– Atunci, să începem. Jack se sprijini de marginea biroului. Vino la mine în birou să discutăm, e mai plăcut decît aici. Desigur, aşa era. Biroul

acela era al unui om care avea o slujbă sigură. Pe unul dintre rafturile din încăpere se afla fotografia soţiei sale şi o alta a întregii familii, fotografiaţi în faţa casei lor de vacanţă. Jack era dedicat familiei ca şi muncii lui. Asta îi plăcuse ei cel mai mult la el.

Îi dădu un moment să se aşeze, apoi începu:

– De ce vorbeşti atît de puţin, de-abia ai rostit două cuvinte de cînd ne-am văzut.

– Îmi pare rău, Jack, dar mă simt ca trei dintre cei şapte pitici. *Obositul, Ridatul şi Şifonatul.* Îşi puse mîinile în poală, pentru că îi tremurau. Îmi pare rău că te-am refuzat atît de brutal cu cafeaua, dar ultimul lucru de care am nevoie este cofeina. Jack îi spuse lui Jolene să preia toate telefoanele. Ăsta era un semn rău, îşi spuse Susannah.

– Despre ce este vorba, Jack?

Jack se juca cu marginea cravatei, apoi întinse mîna către paharul cu apă de lîngă el. Susannah începu să se gîndească unde se va duce dacă nu mai are slujbă. Va trebui să apeleze la ziarele locale să găsească o slujbă în cel mai apropiat oraş de rezervaţie.

– Cum este piaţa pe acolo?

Luată prin surprindere de întrebarea lui, ea îşi

adună gîndurile cu greu pentru a formula un răspuns.

– De ce mă întrebi? Apoi îşi răspunse singură. Pentru că îi ghicise probabil gîndurile şi ştia că-şi caută de lucru. Jack nu era un om fără inimă, voia să facă totul aşa cum trebuia. De unde să ştie el că totul depinde numai de Joe Bond?

Jack zîmbi. El putea să zîmbească în permanenţă, se gîndi Susannah.

– Au fost discuţii aici, în birou.

– Despre ce?

– Piaţa din Michigan, zona de nord. Este în creştere continuă. Tu ai susţinut asta mereu.

Şi aşa fusese.

– Keith spunea că ţi-ar plăcea să lucrezi acolo.

Ea zîmbi.

– Eram sigură că a fost propunerea lui.

Jack îşi drese glasul.

– Ceea ce ne interesează pe noi Susannah este...

– Te rog continuă.

– Este să aflăm dacă ai fi mai mulţumită să mergi acolo. Ştiu că ruptura de Keith mai este încă dureroasă pentru tine.

Deci asta era. Susannah privea în podea. Keith şi comportarea ei, duseseră la sfîrşitul carierei ei

la *Withman şi Jablonsky.* Jack continua să vorbească. Uneori putea fi interesant, dar ori de cîte ori avea discursul pregătit, cădea în monotonie. Susannah o remarcă.

– De asta, noi credem că este mai bine pentru toată lumea implicată. Am fost siguri că şi pentru tine este o soluţie bună şi de asta ţi-am împachetat lucrurile din birou.

Susannah nu-şi putea reveni. Chiar aşa? De unde ştiau ei ce-i convine?

– Desigur îţi mai dăm şi timp de gîndire.

Să se mai gîndească?

– Îmi pare rău, Jack, ai putea fi mai explicit?

– Sigur. Vrem să deschidem o filială. Tu cunoşti zona cel mai bine. Ne-am gîndit că ţi-ar plăcea să te ocupi de asta. Uimită, ea îl lăsă să continue.

– Înţeleg că ţi-e greu să te desparţi de birou, să ieşi din prima linie, cum spunem noi. Altădată şi noi am fost afectaţi de asemenea transferuri. Oamenilor nu le place să fie îndepărtaţi. Dar cu contractul de la cazino este ca şi cînd am avea comunitatea în mînă. Este şansa ta.

– Mărturisesc că mă încîntă.

Jack o privi.

– Sincer vorbind nu-ţi oferă şansele de pro-

movare pe care le ai aici. Dar vom avea grijă de tine. Dacă vei lucra cîţiva ani în propriul tău birou te vei putea întoarce aici. Susannah se ridică.

– Pe de altă parte, pot sta acolo atîta cît vreau.

– Te încîntă ideea?

– Aş vrea să te sărut pentru o asemenea iniţiativă, Jack. Veni pe după birou, luă faţa lui, surprinsă, cu amîndouă mîinile şi îl sărută drept în mijlocul frunţii. Rîse apoi cînd văzu urma de ruj pe care i-o lăsase. Îmi eliberez biroul chiar acum.

Susannah simţea că vrea să zboare. Avea şansa să deschidă singură o filială. Avea şansa să-şi stabilească şi casa undeva, o perioadă mai lungă. Nici nu îndrăznise să viseze la aşa ceva. Nici măcar nu avusese timp să-şi deschidă servieta pînă acum. Se apucă să fixeze etichetele pe cutiile din biroul ei, cînd Keith deschise uşa şi o întrebă în treacăt:

– Pleci?

– Plec, dar la mai bine, îi răspunse ea.

El îşi puse mîinile în buzunare şi se rezemă de cadrul uşii.

– O, Susannah. Exilul în ţara nimănui nu înseamnă pentru mine „mai bine".

– Eu plec în nord. Şi mi se pare ceva interesant.

– Este numai o părere.

– Ştiu că tu nu poţi înţelege asta, Keith. Tu ai impresia că ceea ce ai aici este perfect. Eu am ceva mai bun. El porni pe hol, apoi se întoarse şi îşi netezi părul cu mîna.

– Ciao, iubito.

Susannah închise uşa, cu un zîmbet satisfăcut. La naiba, totul ieşise mai bine decît sperase ea. Se pregăti să plece, dar îşi aminti că are de dat un telefon. Cît era ceasul? Oare el avea vreo cursă astăzi? Era vineri. De obicei, lumea închiria barca pe trei zile, în weekend. Şi dacă îl găsea la telefon, ce să-i spună. Te iubesc, vin înapoi şi pot să rămîn cu tine?

De parcă el n-ar fi fost pregătit pentru asta. Nu mai avea deasupra capului ameninţarea de a se muta la fiecare şase luni. Dar rămîneau barierele pe care i le ridica el. Numai cu o seară înainte i se dovedise că atunci cînd ajungeau la acceptarea de către trib, problemele erau mai complicate. Dar cel puţin era prin preajmă să vadă dacă le poate schimba.

Se uită pentru ultima oară prin biroul gol. Încercase să-şi facă din el o casă. Nu mersese. Nu avusese coşuleţele împletite şi nici vederea spre docuri.

A doua zi avea o altă întîlnire cu Jack pentru a discuta deschiderea noii filiale, bugetul, personalul. Apoi, trebuia să-şi plătească ultima chirie la apartament şi să-şi împacheteze lucrurile. Formă numărul şi lăsă un mesaj pe robotul lui Jack.

– Am o întîrziere în program. Vin sîmbătă noaptea. Încercă să-şi ascundă bucuria din glas.

Capitolul 11

Era sîmbătă noaptea. Joe era cu privirea aţintită asupra ruletei, aşteptînd să vadă unde se opreşte. Se uită apoi în jurul lui, prin încăpere. Ceilalţi membri ai consiliului fuseseră prietenoşi cu el de cînd o adusese pe Susannah la ruletă. Cu excepţia lui Hank, ei acceptaseră totul ca atare. Dar el nu o adusese pentru ca să le ceară părerea. El o adusese ca pe femeia lui, iar ea plecase a doua zi la Chicago. Îi spusese că se va întoarce sîmbătă noaptea. Apoi un alt mesaj schimbase ziua de sîmbătă cu cea de duminică. Dacă

la început se temuse că reacţia lui Hank o cam speriase, îşi dădu seama că nu era chiar aşa. Din misiva ei răzbătea un ton vesel, părea fericită de ceva şi de felul în care se derulaseră lucrurile acolo. Iar el era în stare să facă orice din cauza stării de încordare. De cîte ori nu-i spusese ea pînă acum că nu este obişnuită să stea într-un singur loc? La început, el îşi dorise ca ea să plece şi să-l lase în pace, să împiedice greşelile pe care el le făcuse deja. Acum, ar fi dat orice s-o aibă înapoi. Se întoarseră cîteva capete la rîsul lui amar. Joe îşi fixă privirea asupra băuturii din faţa lui. El era cel care căuta necazurile cu lumînarea. O iubea şi era convins c-o va iubi mereu.

Era dragoste ceea ce simţea el. Trebuia să fie dragoste. Ce altceva putea să-l facă să oscileze între optimism şi neagră deziluzie? Asta numai pentru că ea se dusese cîteva zile la Chicago. Îşi verificase robotul de cîteva ori pe zi. Nu mai primi decît o invitaţie la masă de la Mona. Ea îl invitase numai pe el de astă dată. Oare ea auzise că Susannah a plecat deja?

Duminică noaptea, una dintre fetele de la ruletă făcu o glumă la adresa lui Joe, comparîndu-l cu o broască ţestoasă mare şi acaparatoare. Joe se supără şi se retrase. Cel puţin mintea îi era preocupată acum cu altceva şi nu mai stătea să aştepte.

Cînd ea intră în cazinou, el ştiu imediat. Ridică privirea la fel ca şi ceilalţi bărbaţi din încăpere. Joe simţi că pulsul i-o ia razna, iar recunoaşterea ei îi acceleră pulsul ca întotdeauna.

Se îmbrăcase într-o rochie neagră. Aceasta era din mătase neagră şi la gît avea un colier în formă de inimă. Mînecile erau pînă la cot şi făceau ca braţele ei să pară mai lungi, iar ea mai înaltă. Părul îi era lăsat liber pe umeri. Arăta nemaipomenit. Joe, privind-o, îşi spuse că femeia asta nu are cum să rămînă aici, cu el, nu era făcută pentru asta, merita mai mult. Trebuia aşadar să întrerupă relaţia cu ea. Imediat. Să oprească tortura de a o aştepta. Se îndrepta spre el. Cînd fu aproape o luă în braţe. Nu-l mai deranja dacă îl vedea toată lumea. Joe simţea nevoia s-o sărute pentru toate aceste zile care trecuseră fără ca el s-o poată face. Cînd făcură o pauză, ea îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă. Ochii îi străluceau. Acest sfîrşit de săptămînă o făcuse parcă

să înflorească. O lăsă încet pe podea. Arăta incredibil. Joe o dorea atît de mult, încît simţea că nevoia de ea îl doare. Încercase să nu fie gelos pe oraşul în care plecase ea, dar aici ce-i putea oferi el?

– Ai fost ocupat? îl întrebă ea cu cochetărie, îndreptîndu-i cravata.

– Toate zilele cît ai lipsit, îi spuse el, fără a-şi lua ochii de la ea.

– Şi atunci, ce cauţi aici? Ei pot lucra şi fără tine.

– Am vrut să fiu ocupat, pentru că nu ştiam cînd vei veni.

Susannah făcu o pauză, cu ochii aţintiţi asupra cravatei lui.

– Îmi pare rău că am stat mai mult decît am spus la început. Am avut multe de făcut. Am cumpărat şi rochia asta. Îţi place?

El dădu din cap.

– Hai să vorbim despre deplasarea mea la Chicago, dar mergem afară. El lăsă jos paharul cu băutură şi plecară împreună. Ieşiră, iar aerul rece îi învălui.

– Am venit pe la ora şase, îi spuse ea.

– Dacă veneai cu avionul te-aş fi luat de la aeroport.

– Am vrut să vin cu maşina, ca să mă gîndesc pe drum. Joe se hotărî să se ţină tare.

– Te-ai gîndit la noi?

– Şi la noi. Dar am vrut să-ţi arăt concret la ce m-am gîndit. Apoi îl privi zîmbindu-i. Vrei să mergem la o plimbare?

– Mergem unde vrei, atîta vreme cît plimbarea se încheie la mine sau la tine acasă.

Ea începu să rîdă. El îşi puse mîinile pe marginea maşinii ei.

– Susannah.

– Sst. Îi puse un deget pe buze şi trecu de cealaltă parte a maşinii. Nu maşina am vrut să ţi-o arăt. Va fi o surpriză.

Drumul şerpuia de-a lungul golfului. Îl urmară vreo zece minute, apoi ieşiră din rezervaţie şi din oraş. În faţa lor se vedea o clădire nouă pentru birouri. În acea zonă se construia foarte mult. Această clădire avea trei etaje.

– Au început deja să închirieze spaţii aici, îi spuse ea. Am observat clădirea de mult.

– Da.

Susannah era în al nouălea cer. Era fericită, entuziasmată pentru un motiv pe care nu-l împărtăşea cu Joe. El fusese distant încă de cînd intrase ea în cazinou. Dacă cineva făcuse vreo

glumă proastă despre ei, ea ar fi trebuit să ştie.

Cele două zile în care ea fusese plecată, ar putea lăsa tuturor răgazul să se obişnuiască cu ei doi. Faptul că se dusese singură la Chicago însemna că nu avea intenţia să-l răpească pe Joe. Dar el părea absent şi îngîndurat. Parcară şi încercară să evite perimetrele în care era prea mult nisip sau pămînt excavat. În jur cîţiva brazi serveau ca decor pentru locul acela care avea să se transforme în ceva atît de minunat. Partea dinspre mare era cea care făcea toţi banii. Uşile birourilor erau de sticlă iar balcoanele care se deschideau spre mare erau pline de soare şi lumină. Susannah încercă să-şi imagineze cum ar fi în lumina lunii.

– Aş vrea să ştiu cum am putea să ne furişăm înăuntru.

– Vrei să fim arestaţi?

– Asta n-ar fi prea mare scofală, zise Susannah.

– De astă dată n-ar mai fi prin înţelegere cu conducerea şi va trebui să-l chem pe William să ne scoată condiţionat.

– Care a fost atitudinea lui, apropo de William? Ea voia să afle cît mai multe informaţii despre părerea celor din trib.

– Bună. Toată lumea o va duce bine.

– Ar fi mult mai bine înăuntru. Am putea să stăm de vorbă.

Joe se simţi tentat. Ar fi dorit s-o ia în braţe şi să lase vorba deoparte.

– De ce neapărat aici?

– Aş vrea să-ţi arăt cum aş vrea să am eu un birou aici.

– Cînd *Sporting Chance Charters* se va mai dezvolta poate va fi nevoie şi de birou.

– Eu am nevoie de birou acum, pentru mine, îi spuse Susannah cu o voce blîndă, dar plină de precauţii. Dar numai faptul că ea se muta aici nu însemna că Joe să se lanseze în discuţii majore. Acea întîlnire de la Chicago...

– Înţeleg că ţi-a făcut plăcere.

– Da. În special după vineri seara cînd eram atît de obosită şi îngîndurată. El porni înainte, cu paşi mari, iar Susannah trebui să se ţină după el pentru a nu-l pierde în întuneric. Îl prinse de mînă, dar apoi îi dădu drumul. Îşi promisese că nu se va agăţa cu disperare de el.

– S-a întîmplat ceva rău cît am fost plecată, Joe? A spus cineva ceva rău?

Joe simţi nevoia să-i mai strice puţin buna dispoziţie care o cuprinsese după această vizită la

Chicago. Dar ea era în mod vădit încîntată să se întoarcă. Oare nu era mai bine să se bucure şi el de prezenţa ei aici şi să lase problemele viitorului la o parte?

– Hank a spus ceva? Mama ta? Vorbeşte.

– Nu s-a întîmplat nimic. Şi acesta era adevărul. Atîta timp cît ea fusese plecată nu-l interesase nimic decît vocea ei, lăsîndu-i cîte un mesaj. Susannah făcu un pas în faţa lui şi trase aer în piept.

– Joe, am vrut să te aduc aici, ca să-ţi spun că mă mut definitiv în această localitate.

– Dar deja eşti aici.

– Mă mut definitiv, poate că n-ai înţeles. Firma *Jablonsky, Withman şi Parritt* deschide reprezentanţă aici, în Michiganul de nord-vest. Eu sînt reprezentant.

Aşteptă apoi un răspuns care nu veni. Atunci, arătă cu braţul spre clădirea de birouri din faţa ei, vorbind de astă dată ca un om de afaceri.

– Aici vreau să-mi deschid biroul. Este un loc potrivit pentru ceea ce ne trebuie. Va trebui să mă ocup de preţurile de închiriere, de mobilier şi de o reţea de calcul pe care să se poată interfaţa cu Chicago. Se opri. Joe continua s-o privească fără să spună un cuvînt.

– *Whitman şi Jablonsky* elaborează un nou program intern. Şi voi avea fonduri noi pentru promovare.

– Şi pe tine asta te interesează? întrebă el. O ascultase liniştit pînă atunci. Nu-i scăpase nici un cuvînt, dar poate că interpretase greşit. Ea voia să aibă funcţie de conducere, să urce pe scara ierarhică.

– Niciodată nu m-am stabilit undeva, pînă acum, îi spuse ea. Mi-am dorit-o de mult.

– Sînt sigur că aşa este, Susannah.

– Faptul că tu eşti aici, m-a făcut să mă decid mai uşor.

– Deci ai obţinut ceea ce ai dorit, Susannah.

Numele ei sună deodată formal. Ea şi-ar fi dorit să i se spună *Squandeh* sau *Ninimoshe.* Tînjea după zîmbetul lui.

– Asta nu este tot ce mi-am dorit, spuse ea cu hotărîre.

– Nu?

– Ştii că nu. Ar fi vrut să fie în braţele lui. În afara braţelor lui, cuvintele sunau ciudat, iar aerul nopţii era rece. Am considerat că astfel vom avea o şansă în plus în faţa tribului tău. Oamenii s-ar obişnui şi ar fi şi pentru tine mai uşor.

Dar de fapt, nimic nu putea fi mai uşor, pentru

că nu puteau fi siguri de nimic. Promisiunile pe care le făcuse Joe să rămînă cu tribul lui nu i le putea cere şi ei. Ea va sta pînă cînd serviciul o va muta de acolo.

– Sînt lucruri pe care nici măcar trecerea timpului nu le poate modifica, *ninimoshe.* Susannah se înfioră la auzul vorbelor lui. Sesiză regretul din glasul lui. Susannah îşi atinse faţa cu palma lui.

– Crezi că ne deosebeşte atît de mult culoarea pielii? Asta este? Nu-mi spune că asta te opreşte.

Joe îşi trasé mîna şi o privi de parcă ea ar fi fost o amintire. Susannah trebuia să facă ceva pentru a putea ajunge la inima lui.

– Te cramponezi oare de felul în care am fost crescuţi? Tu vii dintr-o familie destrămată. Eu nu, dar asta nu înseamnă că am avut o viaţă prea fericită, pentru că trebuia să ne mutăm mereu.

– Chiar tu te-ai comparat cu o pasăre migratoare. Eu voi rămîne aici, mereu.

– Şi eu, sări Susannah. Îşi încrucişă braţele. Asta încerc să-ţi spun. Mi-am dorit un cămin întotdeauna, Joe. Aş vrea să mă stabilesc aici.

– Pînă acum cîteva luni, nici nu ştiai că există acest loc pe pămînt. Joe se întoarse spre ţărm pentru a nu fi nevoit să se confrunte cu durerea din ochii ei. Îşi jurase doar că n-o va face să

sufere niciodată. Spui asta numai pentru că mă iubeşti pe mine.

– Şi ce, mă rog, este greşit în asta?

– Şi tata a iubit-o pe mama. La început. Dar dragostea piere în timp. Este nevoie de mult mai mult. Susannah începu să-şi şteargă lacrimile. Se simţea la fel de singură şi de goală ca şi clădirile din faţa ei.

– Îţi afectează statutul în acest trib? Asta este?

– Deja mi-am riscat reputaţia.

– Şi ţi-ai pierdut-o? îl întrebă ea, cu o voce tremurată.

Joe clătină din cap. Îi mîngîie obrazul din nou. Era atît de catifelat!

– A meritat, roşcato, fiecare clipă petrecută alături de tine.

– Atunci? De ce nu vrei să fii în continuare cu mine?

– Nu se punea problema riscului personal, ci a familiei, a copiilor.

– Şi mie îmi plac copiii.

– Ştiu, dar nu vreau să risc să li se întîmple şi lor ce mi s-a întîmplat mie.

– Nici nu trebuie.

– Dar nici nu este vreo posibilitate prin care să putem ştii dinainte.

– Nici măcar nu m-ai întrebat vreodată dacă te iubesc, Joe. Ei, bine, te iubesc.

– Nu te pot forţa să rămîi.

– Dar nici tu nu vei pleca.

– Te înşeli! Strigătul lui se auzi ca un ecou pînă departe, înainte ca el să îşi poată controla emoţiile. Observă că lacrimile pe care le avea în ochi o făceau şi mai frumoasă. Pentru tine, aş fi în stare să renunţ la tot. Să nu-mi respect promisiunea faţă de trib.

– Jurămîntul tău faţă de trib este mai important decît familia?

– Ce crezi că este căsătoria? Distrugerea ei înseamnă distrugerea familiei. În familia mea, asta a dus la distrugerea tatălui meu. Joe lovi cu piciorul în nisip. Tata nu s-a împăcat niciodată cu ideea întoarcerii mele aici, după tot ce a făcut el ca să mă ajute să mă realizez printre albi. Acum sînt pus în situaţia să-mi schimb gîndurile şi hotărîrea din nou. Să ajung la concluzia că lumea albilor este mai bună. Joe privea mereu înainte, spre apă, şi spre banda de lumină pe care o arunca luna. Alb şi negru. Da şi nu.

– Nu-mi pot lua promisiunea înapoi, Susannah, oricît aş vrea. Copiii mei trebuie să aibă libertatea de a pleca şi a veni înapoi ori de cîte ori vor

voi. Nu mai aveau ce discuta acum despre asta, îşi spuse Susannah. Îl privi şi îi văzu fracul care începuse să lucească pe alocuri în bătaia lunii.

– Eu mă duc înapoi, îi spuse Joe şi se îndreptă spre drumul care ocolea şantierul. Cînd ajunse la drum, ea izbucni în plîns.

Susannah era ocupată cu balanţele de la cazinou, întîlnirile cu viitorii investitori, decoratori, magazine de mobilă, telefoane şi calculatoare. Cînd ajungea seara acasă era prea întuneric ca să mai poată vedea barca lui Joe, la docuri. Nu mai putea să doarmă prea bine noaptea şi din cauza asta, dimineaţa era mereu ameţită. Începu să bea prea multă cafea, care îi făcea nopţile şi mai lungi, şi îi dădea mai mult timp pentru ca să analizeze ce este greşit în relaţia lor. Duritatea cuvintelor lui o urmărea şi acum. El era condamnat să trăiască prin promisiunea făcută tribului. Şi ea era gata să facă o asemenea promisiune, dacă el i-ar fi cerut-o. Îi aştepta telefonul, dar el nu mai suna. Se surprinse stînd de multe ori cu receptorul în mînă, incapabilă să formeze numărul

lui. Într-o marţi după-amiaza se instalară telefoanele la noul ei birou. Susannah îl ascultă pe agentul de la telefoane cum se procedează cînd vrei să transferi o convorbire, s-o păstrezi sau s-o înregistrezi, sau s-o introduci în memoria aparatului. Dar cînd acesta plecă, ea rămase privind aparatura, incapabilă să-şi adune gîndurile.

– Gata, îi spusese acesta. Acum puteţi suna pe oricine doriţi, oriunde de pe planeta asta.

Oricine al ei pe care ar fi vrut să-l sune era destul de aproape. Rămasă singură, Susannah ridică receptorul şi începu să-l folosească. Formă numere la întîmplare, apoi se opri. Trebuia să vorbească cu Joe. Nu se putea termina totul aşa. Joe răspunse imediat. La auzul vocii lui, inima ei începu să bată ca de obicei, mai tare.

– Joe Bond.

– Joe, sări ea, aproape speriindu-l. Trebuie să vorbim. Eu...

– Croazierele pe *Sporting Chance* se fac în fiecare zi de la 1 mai pînă la 1 octombrie, pentru grupuri de pînă la douăsprezece persoane. Dacă doriţi să faceţi o rezervare, vă rog lăsaţi numărul de telefon şi vă voi contacta.

Susannah puse receptorul jos înainte de a auzi cele trei sunete după care trebuia să înceapă

înregistrarea şi se prăbuşi într-un scaun de lîngă ea. Desigur, el era plecat cu barca. Era în mijlocul zilei. În august. Golful era atît de plin de soare şi de viaţă. Ea şi-ar fi dorit să plouă. Să toarne cu găleata. Începu să privească pe fereastră. Decoratorul atîrnase plante pe pereţii biroului. Într-un colţ era un telescop, fixat pe un tripod. Susannah nu se putu abţine. Începu să urmărească zona docurilor, căutînd barca lui Joe. Nu văzu nimic care ar fi semănat cu ceea ce căuta ea. Avea atîta nevoie să vorbească cu el. Formă din nou numărul lui, să-i audă măcar vocea.

Joe deschise aparatul. Se auzi un clic, apoi nimic. Tăcerea îl făcu să se gîndească la Susannah. Şi-o imagină ascultînd la telefon, fără a rosti nici o vorbă. La naiba, el era cel care trebuia s-o caute. Era atît de disperat din cauza ei. Şi la fel de hotărît să-şi respecte promisiunea faţă de trib. Se mai auzi încă o dată mesajul lui, apoi o voce de femeie; vii la masă sau trebuie să fixez o întîlnire cu propriul meu fiu care este atît de ocupat? Mona.

Joe îi telefonă. Mîna îi tremură în momentul în care începu să formeze numărul.

– Mamă, cînd vrei să vin?

– Dacă poţi, vino în seara asta, dacă nu eşti de

serviciu la cazinou.

– O să rog pe cineva să mă înlocuiască. Dar nu promit c-o să fiu o companie prea plăcută.

– Poţi să fii încruntat şi morocănos, te-am mai văzut aşa.

Oare asta era adevărata lui fire? Numai Susannah îl mai făcuse să zîmbească din cînd în cînd.

– Deci nu vă mai întîlniţi, spuse Mona, dintr-o dată, spălînd farfuriile.

– Parcă n-ai fost de acord cu ea, din cîte îmi amintesc.

Joe încercă s-o ajute, ştergînd farfuriile.

– Nu am eu căderea pentru ca să-ţi dau binecuvîntarea mea.

– Dacă tu nu o ai, atunci cine o are?

– Nu vreau să faci ce a făcut tatăl tău, atîta tot.

– Oricum, eu rămîn aici, sări Joe de lîngă chiuvetă.

– Să stai şi ce să faci? Să fii mereu nefericit? îl provocă Mona. Să-ţi urăşti propria-ţi viaţă şi pe noi? Nu sîntem călăii tăi.

– Niciodată nu v-am considerat aşa. Am ales locul ăsta şi o să rămîn. Şi o să-mi reclădesc credibilitatea pe care am pierdut-o. Îmi pare rău că te-am supărat.

Ea începu să facă o grămadă din coşuleţele pe care le folosea pentru împletiturile ei; mă deranjează pentru că tu ne consideri atît de lipsiţi de toleranţă.

– Am muncit din greu pentru a-mi cîştiga locul aici. Văd că am distrus totul.

– Nu mai spune!

Joe o privi intrigat. Ochii Monei erau aprinşi ca doi tăciuni.

– Nu te învinuieşte nimeni c-o iubeşti pe femeia albă, Joe. Numai tu vrei să te învinuieşti. Ai moştenit asta de la tatăl tău.

– Ce am moştenit? Îl deranja cumplit aerul ei de superioritate. Mona obişnuia să-l necăjească şi cînd era copil. Ce am moştenit, Mona?

– Intoleranţa, îi replică ea. El voia să fii alb. Tu vrei să fii indian. Şi nu există cale de mijloc.

– Eu sînt Ottawa, îi răspunse el.

– Tu aparţii celor două lumi. Ţi-am mai spus asta cînd mi-ai cerut sfatul la început. Iar acum tu îţi negi propria-ţi fiinţă, Joe. N-o mai face.

De astă dată, fiecare cuvînt îşi atinse ţinta.

Voise înţelepciune? O avusese şi îl lovise în plin. Susannah era şi ea o parte din el, o parte pe care şi-o dorea întreagă, era la fel de sigur de asta ca şi tatăl lui, care îşi nega apartenenţa la tribul Ottawa. Dar mai erau şi alte probleme.

– Şi dacă ea se hotărăşte să plece de aici după ce avem copii?

Mona nu se opri din lucru.

– Tu trebuie să faci ceea ce crezi că este mai bine pentru tine, Joe. Îşi lăsă coşuleţul jos şi îl privi în ochi. Eu nu sînt ghicitoare, Joe. Nu pot să-ţi spun eu ce să faci. Acum du-te şi fă-mi te rog nişte cafea. Am obosit de atîtea argumente fără sens.

Capitolul 12

Susannah îşi adună actele, iar alături urma-să se desfăşoare şedinţa de consiliu a tribului. Putea să facă prezentarea activităţii ei în vreo cincisprezece minute. Dacă nu cumva se ivea ceva. Îşi netezi fusta. De ce oare se îmbrăcase cu fusta asta de bumbac? Pentru că era o zi toridă? Întîlnirea avea loc într-o sală în care nu exista aer condiţionat, iar pe la ora şase aerul va fi şi umed nu numai cald. Şi va trebui să-l vadă pe Joe Bond. Ce soluţie exista? Nu trebuia să intre încă în sală. Avea programul şedinţei pe care i-l tri-

miseseră ei. Putea să mai stea încă pe hol, pînă începea să se discute referatul ei.

Începu să se mişte de colo-colo, cu paşi mari, aşezîndu-şi cîteva ace de păr care nu voiau să stea în loc, apoi se duse la toaletă pentru a vedea cum îi stă părul. Salută vreo două femei care lucrau la cazinou şi se întrebă de ce acestea aveau un aer atît de înţepat. Oare cu aceleaşi probleme se confruntase şi Joe în ultimele trei săptămîni? Oare le-ar fi mai bine la amîndoi dacă ea ar renunţa? Poate. Dar ea voia să mai facă o încercare. Indiferent dacă erau prieteni sau amanţi, locuiau în aceeaşi zonă. Trebuiau să vorbească unul cu altul. O privire în oglindă şi se îngrozi. O, Doamne, cum arăt! Nu era de mirare că cele două femei se uitaseră la ea dispreţuitor. Faţa îi era umflată din cauza umezelii excesive. Bronzul pe care reuşise să şi-l facă de la începutul verii se cam dusese, lăsînd doar două pete maronii în obrajii plini de pistrui. Arăta urît şi se simţea prost. Ar fi vrut să se termine toate problemele pe care le avea. Dacă nu-l putea convinge pe Joe că voia să rămînă cu el, va renunţa. Avea mult de lucru şi se va ocupa numai de datoria pe care o avea ea aici. Erau atîtea contracte de încheiat. Dar nici golful, nici debarcaderul nu erau atît de mari încît

să-i fie imposibil să zărească în fiecare şi barca lui Joe. Era mai uşor să lămurească lucrurile cu Joe decît să-l evite.

– Cîteodată viaţa nu este chiar aşa de uşoară, draga mea. Susannah se întoarse şi se uită în ochii aceia cu pleoapele înroşite. Aproape că vru să se mîngîie singură cu cuvîntul *Squandeh.* Pe de altă parte, nu era sigură că Joe va fi la şedinţa consiliului. Cînd îl sunase pe William Missaukee fusese aproape sigură că acesta îl va trimite pe Joe cît mai departe de locul şedinţei. Dar nu era aşa. *Sporting Chance* era ancorată la docuri. Deci el era aici. Încercă să-şi compună o figură calmă cît putu de bine. O femeie care se lăsa pradă nervilor, cu şuviţele de păr răvăşite din coada de cal, nu putea face o impresie bună. Disperată, Susannah păşi în hol. Închise ochii şi trase adînc aer în piept.

– Vă aşteptăm, domnişoară Moran.

Susannah sări dintr-o dată, luată prin surprindere. Era gata. Nu mai trebuia decît să-l convingă pe Joe că avea intenţia să rămînă. Îşi luă servieta şi intră. Cîţiva membri ai consiliului ridicară ochii spre ea. Joe nu făcu asta. William Missaukee citi informaţiile din agenda sa.

– O avem printre noi pe domnişoara Susan-

nah Moran de la *Whitman, Jablonsky şi Parritt.* Vă rugăm să începeţi, domnişoară Moran.

– Mulţumesc. Ea luă o înghiţitură de apă înainte să înceapă. Îi tremurau mîinile şi se simţea tensionată.

– Am solicitat să fiu inclusă pe ordinea de zi...

Joe o privi, în sfîrşit.

– Am solicitat să fiu inclusă pe ordinea de zi, apoi nu mai putu continua. Mai luă o înghiţitură de apă, dar aerul greu din încăpere n-o ajuta deloc. Joe se uita la ea.

– După cum ştiţi, *Withman, Jablonsky şi Parritt* au deschis o reprezentanţă la M 22, în sudul rezervaţiei, la nordul golfului Sutton.

Vezi Joe? Te-ai fi aşteptat s-o iau la fugă. Dar eu o să rezist. Vreau să pornesc afacerea.

– Am fost numită reprezentantă pentru această zonă. Aş vrea să vă asigur că munca mea legată de rezervaţiile de indieni Ottawa şi Chippewa se va desfăşura conform programului stabilit. Am considerat că un birou deschis aici vă va permite accesul direct la serviciile noastre pentru o relaţie mai durabilă şi mai stabilă.

O relaţie mai durabilă şi mai stabilă. Ca şi o căsătorie, îşi spuse ea. Ca şi cînd am avea copii, Joe. Poate că ea se ambalase cam tare în aceas-

tă ultimă parte a discursului, pentru că Joe o privea stăruitor cu ochii lui albaştri. Susannah se simţi şocată de felul în care era privită. Şi de ce n-ar fi fost? Joe o cunoştea destul de bine, de acum. Numai că nu ştia cît de încăpăţînată putea să fie cînd îşi dorea ceva. Mai luă o înghiţitură de apă şi îşi îndreptă umerii.

– Motivul principal pentru care am vrut să mă adresez consiliului în seara aceasta este Programul de burse iniţiat de Gerald R. Whitman. Este deschis şcolilor ai căror elevi vor să se specializeze pe teme de contabilitate sau domenii învecinate. Sîntem gata să acordăm sprijin oricărui membru al comunităţii care are sub optsprezece ani.

Pot face multe lucruri bune, aici, Joe, îşi spuse ea.

– Criteriile după care tinerii vor fi selecţionaţi sînt de competenţa consiliului. Vă vom pune la dispoziţie criteriile care au mai fost folosite în trecut pentru asemenea scopuri şi care cuprind de la examenele scrise pînă la simpla recomandare a consiliului.

Eu ţi-am oferit atît de mult, se gîndi Susannah. Mişcarea următoare îţi aparţine, Joe.

– Dacă aveţi întrebări, aş fi încîntată să vă

răspund acum. Se aşează. Inima îi bătea tare. Apa de băut avea un gust ciudat de minerale. Ventilatorul de deasupra se mişca atît de leneş, încît părea inutil. Dacă nu ieşea la aer, simţea că leşină.

– Vă mulţumim, domnişoară Moran. Vom examina propunerea dumneavoastră şi o vom discuta la întrunirea viitoare. Asta era totul. Susannah era pregătită să răspundă pe loc la întrebările lor. Se ridică, dar picioarele îi tremurau. Cel puţin vocea nu-i mai crea probleme.

– Vă mulţumesc şi eu, domnule Missaukee. Aş vrea să mulţumesc şi consiliului pentru prilejul pe care mi l-a acordat şi pentru timpul afectat comunicării mele. Îşi găsi servieta. Se împiedică de ea, în graba ei de a ieşi la aer, şi hîrtiile se împrăştiară care încotro. Scuzaţi-mă, zise ea şi se aplecă să le adune. Dar nu-i veni nimeni în ajutor. Se pare că fiecare îl aştepta pe cel de alături s-o facă.

– Îmi pare rău, mai spuse ea, din poziţia aceea umilitoare. Dar se strădui să nu izbucnească în plîns. Pînă ajungea la maşină. În cele din urmă reuşi să-şi adune mare parte din acte şi vru să pornească spre ieşire. Joe se uita în hîrtiile din faţa lui. Susannah arăta îngrozitor. Era palidă.

Vocea îi tremura. Bău apă de parcă ar fi mers prin deşert timp de cîteva zile, şi nu pe lîngă Marile Lacuri. Arăta atît de rău. William începuse să discute subiectele pentru testul de admitere în cazul celor care ar fi solicitat bursele.

– Scuzaţi-mă, le spuse Joe. Fugi s-o ajute pe Susannah. Nimeni nu păru surprins de gestul lui. O căută prin parcare. Nu era acolo. O văzu în acel moment strecurîndu-se către pădure. Trebuia să meargă după ea, dar nu să alerge. Îl năpădiră o mulţime de gînduri. Dacă era însărcinată cu copilul lui? Dacă ea, cu adevărat, voise să rămînă, iar el, cu comportarea lui, o făcuse să plece?

– Susannah!

Era ca şi cînd ar fi urmărit o căprioară, un spirit sau o fantomă. Făptura se pierdu printre copaci.

– Susannah!

Mona avusese dreptate cînd îi spusese că aparţinea ambelor lumi. Trebuia să încerce să trăiască în amîndouă. Cu Susannah se simţea în siguranţă. Şi o dorea ca un nebun. Apoi, simţi că-i este teamă. Simţi că mai are nevoie de timp. De fapt avea nevoie de ceva sau de cineva care să-l facă să meargă înainte.

Ceva se mişcă printre copaci. Erau aproape de vîrful dealului, cel pe care se sărutaseră cu cîtva timp în urmă.

– Susannah. Ea se întoarse. Ochii îi erau umflaţi, iar faţa plină de lacrimi.

– Îmi pare rău, dar nu-mi place să mă fac de rîs în public.

– Dar faţă de mine?

Ea îşi muşcă buzele, ţinînd blestemata de servietă la piept, de parcă ar fi fost ceva de preţ. El fusese mereu prea cinstit, prea dintr-o bucată. Îşi şterse lacrimile, fără să-i pese dacă îşi strică machiajul.

– De ce mă priveşti aşa?

– Eşti însărcinată?

– Poftim? repetă ea, gata să-i spună pentru a suta oară că-l iubeşte, că este gata să fie cu el, dacă şi el vrea asta.

– Eşti însărcinată? insistă el.

Susannah rămase un moment incapabilă de a spune sau face ceva. Era ca şi cînd ar fi căzut într-o prăpastie şi nu mai ajungea jos. Dar cît de mult şi-ar fi dorit să fie adevărat! Să poarte copilul lui! Dar el părea mai mult indignat decît fericit şi, de fapt, nu era adevărat. Joe îi prinse braţul.

– Spune-mi care este adevărul?

– Joe, îi spuse ea printre lacrimi, întotdeauna am fost atenţi. Nu cred să fie aşa. Nu-ţi face probleme acum.

– S-a întîmplat o dată, în apă.

Ea îşi aminti. Era foarte clar acum. Îşi revăzu toate detaliile în memorie şi apoi îi spuse:

– Nu, nu sînt gravidă.

– Dar ai putea fi!

– Nu sînt, au trecut vreo trei săptămîni, Joe.

Susannah renunţă şi se aşeză pe pămînt. Nu-i păsa cum şi unde se aşezase, nu-i păsa de costumul ei de bumbac. Îşi ridică genunchii la gură şi începu să privească spre apă.

– Asta ai vrut să ştii? Dacă mai sînt nişte capete libere pe care să le mai poţi lega? Nu-ţi fie teamă, eşti un bărbat liber, nu te voi forţa cu nimic.

La naiba cu libertatea lui, îşi spuse Joe, nu era eliberat nici de trecut, nici de ea. Dacă era norocos, poate că nu era prea tîrziu pentru ei doi. Cu trecutul nu putea face nimic. Se aşeză lîngă ea şi o privi, cum se rezemase cu spatele de un capac.

– Şi dacă ai fi însărcinată, ce-ai face? o întrebă el, rupînd o creangă între degete.

– L-aş face.

– Mi-ai spune şi mie?

– Sigur, doar este al tău, ai dreptul să ştii.

– Şi să-l păstrez?

– Aici nu ştiu cum ne-am descurca. El vorbea despre custodie, nu despre căsătorie. Eu sînt mereu pe drumuri.

– Te-ai putea stabili într-un loc.

– Sau poate m-aş putea arunca de pe stîncă şi apoi să încep să zbor. Susannah se simţi dintr-o dată plictisită de situaţia asta. Eşti mereu gata să vezi numai partea negativă a lucrurilor. Chiar ai o părere atît de proastă despre mine?

Toate aceste cuvinte, pe care tatăl lui i le repetase de zeci de ori, îi răsunau şi acum în minte.

– Nu am nici o părere proastă despre tine, *ninimoshe,* ci despre mine. Tatăl meu m-a învăţat să fiu ca albii, mama m-a educat în spiritul tribului Ottawa. Eu n-am încercat niciodată să combin cele două sisteme de educaţie. Susannah îi urmărea tenul măsliniu şi ochii albaştri ca cerul de vară.

– Ai vrea să faci parte din ambele lumi?

– Cel puţin, învăţ. Nu-mi este prea uşor. Mi-e teamă că trecutul se poate repeta, că pot să fac greşelile tatălui meu.

– Nu este obligatoriu.

– Nu, acum îmi dau seama că nu este necesar, văd asta în ochii tăi.

Se ridică şi întinse mîinile spre ea, cuprinzîndu-i încet talia. Braţele ei erau în jurul gîtului lui, înainte ca ea să le poată controla. Parcă erau acolo dintotdeauna. Joe îi întinse o batistă.

– Ai fi putut să mă întrebi cel puţin.

– De ce plîngi?

– Nu asta. Susannah îşi suflă nasul. Aş vrea să-mi pui întrebarea asta cînd nu am nasul înfundat şi ochii roşii. Vreau să fiu foarte frumoasă atunci.

– Întotdeauna eşti frumoasă.

– Mulţumesc, dar nu asta voiam să aud.

Joe îi puse un deget pe buze.

– Ssshh, *ninimoshe.* Trebuia s-o oprească acum, înainte ca ea să pună altă întrebare. Era prea generoasă şi deschisă, prea dornică să încerce.

– Nu vrei să-ţi spun că eşti o femeie sexy? Nu asta menţine o căsătorie?

– Nu ştiu. N-am prea auzit despre căsătoriile reuşite. Se eliberă de braţele lui. Îşi îndreptă umerii şi îşi drese glasul. Asta nu înseamna că nu mai plîngea.

– Joe, ştii că te iubesc. Aş vrea să-ţi amintesc asta, înainte de a mai spune vreun cuvînt. Şi am de gînd să rămîn aici, indiferent ce se va întîmpla. Vreau să am o casă, una adevărată, chiar dacă va trebui s-o construiesc eu singură.

Joe o aprobă. Apoi îi luă mîna cu grijă, de parcă ar fi vrut să-i pună un inel pe deget. Ochii îi străluceau.

– Dacă vrei să-ţi construieşti o casă singură, am văzut nişte proiecte minunate. Îi ridică mîna şi i-o sărută.

– Dar eu nu vorbeam despre tehnicile de construcţie!

Joe o privea cu ochii lui albaştri, mari, în care licărea speranţa.

Susannah simţea că începe să i se ridice o greutate de pe umeri, dar trebuia să spulbere acum orice îndoială pe care o mai avea.

– M-am referit la casa pe care o putem face noi, indiferent de diferenţele dintre noi. Nu pot pretinde că sînt ceea ce nu pot fi. Nu pot fi Ottawa.

– Oricum ai fi tu eşti iubita mea, *squandeh.* Nu uita asta. Joe îşi înfipse mîinile în părul ei. Viaţa mea este aici, la fel ca şi soţia mea. Ea îşi trecu încet degetul pe lîngă gulerul cămăşii lui.

– Viaţa noastră, *ninimoshe,* nu uita asta. Se sărutară tandru după această despărţire. Sărutul fu lung, plin de amintiri. Se schimbară scuze, se acceptară. Acum aveau tot ce le lipsea mai înainte.

– Mmmm... Susannah de-abia putea respira. De fapt, el o strîngea tare în braţe şi încercînd să se elibereze, ea îşi presă sînii mai puternic de pieptul lui.

– Nu te doare? o întrebă Joe.

– Eşti mai puternic decît crezi.

– Mă străduiesc.

– Iar în această putere intră şi forţa de a te autocontrola. Nu ţi-am spus niciodată cît de mult te-am admirat că nu ai reacţionat violent faţă de Keith.

– Poate că gelozia nu este ceva prea frumos, dar n-aş mai vrea să aud numele individului ăsta vreodată, clar? O luminiţă care apăruse în ochii ei îi spuse că Susannah nu prea îl luase în serios în această privinţă.

– Nu are nici o legătură cu operaţiile care se desfăşoară aici şi deci o vizită îi este de-ajuns.

– Bine. Mă gîndeam să leg o ancoră de picioarele lui şi să-l arunc în locul cel mai adînc din lac. Susannah zîmbi.

– Mă abţin de la comentarii.

– Nişte pastă de lipit ţi-ar oferi mai multă siguranţă.

– Ha! Crezi că dacă mă mărit cu tine, n-o să-ţi mai fac probleme? îi spuse ea în glumă.

– Ar trebui să te gîndeşti mai bine, înainte de a le face.

– Stai liniştit, ai o soţie care ştie ce trebuie să facă şi ce nu trebuie. Eşti un norocos în privinţa asta.

– Am observat.

Susannah avea o mînă pusă în şold, iar cealaltă, cu unghiile recent lăcuite se afla pe undeva, deasupra inimii lui. Ea realiză că întrebarea clasică „vrei să te măriţi cu mine" primise deja răspuns.

Joe însă, mai avea o întrebare.

– Oare toţi copiii noştri vor moşteni temperamentul tău?

– Poate vor moşteni părul numai, răspunse ea cu atenţie, urmărindu-i reacţiile.

– Şi ochii albaştri ai tatălui.

Începură să rîdă. Susannah continuă:

– Dacă aş avea o fiică să moştenească pometii obrajilor tăi, aş fi foarte fericită. Va trebuie s-o fereşti de admiratori.

– Am şi un harpon pe undeva. Dar de un fiu pistruiat ce zici?

– Ce-ai zice de vreo zece copii de diferite combinaţii?

– Vor fi corcituri, murmură el, necăjind-o.

Ea îl pocni uşor, în glumă, cu pumnul în bărbie.

– Oricum ar fi, vor fi ai noştri.

Susannah îi trase capul spre ea şi-l sărută.

– Asta a fost un mod mai elegant de a-mi spune că m-am gîndit prea mult la problema asta.

– Mmmm-hmmmm.

– Poate că ar trebui să începem să vedem ce iese.

– O, mai am şi un birou care trebuie pus la punct şi o casă de mobilat. O casă pentru două persoane. Şi haine de cumpărat.

– Nu te-am văzut de două ori în aceeaşi rochie.

– Mă gîndeam la toaletele de noapte. Nu-mi pot începe viaţa de femeie căsătorită dormind în tricouri.

– Asta porţi tu noaptea? N-am observat.

– Nu le-am purtat cînd ai fost cu mine. El înghiţi cu greu şi i se văzu mişcarea mărului lui

Adam, întrucît ea continua să-şi plimbe arătătorul pe deschizătura cămăşii lui.

El o luă de pe potecă şi o duse spre o tufă de trandafiri din preajmă, dorind s-o sărute, de parcă n-ar mai fi sărutat-o de multă vreme.

Susannah oftă. Gura lui era ceea ce-şi dorise ea atît de mult.

– Joseph Louis Bond, murmură ea.

– Cum ţi se pare?

– Sună ca la cererile de împrumut cu dobîndă la termen de pe dosarele de dezvoltare.

– Voi, contabilii sînteţi cam limitaţi şi nu prea aveţi imaginaţie.

– Nu neg asta. Unde mergem acum?

– În vîrful dealului. Vocea lui era înăbuşită, iar gura ocupată cu zona din spatele urechii ei. De ce oare o ascundea ea în spatele acelui păr atît de bogat, cînd ar fi trebuit să fie cea mai sexy parte din trupul ei? Asta, ca să nu mai vorbim de buze, de sîni, de zona din spatele genunchiului, unde nu suporta să fie sărutată. El trebui să-şi ia gîndul de la trupul ei o perioadă pentru ca să poată formula o propoziţie coerentă. Cînd văzu dragostea din ochii ei şi-şi aminti cît de aproape fusese să şi-o scoată cu totul din viaţă, simţi că-şi pierde minţile.

– Mergem sus, acolo unde te-am sărutat prima oară. Dar de această dată va fi ceva mai intim.

– Oh.

– Vreau să-ţi fac o cerere în căsătorie aşa cum se cuvine, acolo. Şi, întrucît am hotărît unde vom locui şi cîţi copii vom avea, cred că am putea fixa şi data nunţii.

– Sigur că da, spuse ea privindu-l în ochi.

– Cînd ajungem acolo, continuă el, vom face dragoste.

Susannah îl privi; simţea că picioarele nu mai puteau s-o poarte mult timp.

– Este destul de înalt dealul despre care vorbeşti.

– Îmi place priveliştea. Îi plăcea şi felul în care se întăreau sfîrcurile sînilor ei cînd erau atinşi. Îi luă faţa în mîini. Susannah, îi repetă el numele.

– Da, dragostea mea. Ochii ei străluceau de fericire.

– Promiţi că te vei căsători cu mine?

– Promit.

– Şi că nu vei pleca niciodată?

Deşi capul ei era prins între mîinile lui, ea dădu din cap cu violenţă.

– Promiţi că nu vei lua copiii cu tine?

– Pe toţi zece? Nici n-aş avea unde să-i pun în

maşina mea.

El începu să rîdă.

– O să-i duc să-şi viziteze bunicii. Şi o să-i mai duc de cîteva ori la Chicago să vadă zgîrie-norii. Desigur, nici unul nu va rămîne fără o vizită la Marshall Field. Acolo va fi casa lor, Joe. Şi casa mea.

– Adevărat?

– Oscilînd între sfaturile înţelepte ale tatălui lor şi ale consiliului, şi inteligenţa economică a mamei, vor avea o casă cu care se vor mîndri. Eu deja sînt mîndră de ea. Apoi îl sărută cu multă căldură. Mai bine să construieşti o casă mare pentru noi, Joe.

– Asta aveam în minte. Cu un dormitor mare care dă spre golf.

Susannah urmărea apa care se lovea de maluri sub picioarele lor. Ca şi la prima vizită acolo, Joe ştia că preferă să se uite la ea, să audă rîsul ei, care dădea sens vieţii lui, ca întotdeauna. Dar nimic nu se putea compara cu senzaţiile pe care i le provoca el cînd îi descheia butonii de la bluză, unul cîte unul.

– Un sărut nu trebuie să se termine niciodată la gît.

– Nu?

Mîinile ei erau împreunate de gîtul lui, iar Joe se aplecă pînă cînd ajunse la sînii ei. Se lăsară amîndoi în genunchi.

– Cîţi copii am spus că vom face? îl întrebă Susannah.

– Zece.

– Poate că ar fi momentul să începem.

– *Ninimoshe,* dar am început deja.

Epilog

Muzicalitatea vrăjilor răzbătea şi acum pînă la urechile lui Susannah. Se încălţase într-o pereche de mocasini, care deşi nu se potriveau deloc cu rochia de gravidă, erau totuşi comozi pentru picioarele ei umflate.

– Cum merge treaba, Mona?

– Merge destul de bine, îi răspunse soacra ei. O să fiu fericită cînd o să se termine şi o să mă pot întoarce la munca mea. Eu nu sînt agent comercial.

Susannah începu să rîdă.

– Prima dată cînd te-am văzut, am plecat cu şapte coşuleţe din casa ta.

– Le mai ai?

– Le-ai văzut doar.

– Atunci, vorbeşte cu femeia de aici şi spune-i cît de frumos ştiu să lucrez.

– Nu cred că mai ai nevoie de mine, îi spuse Susannah rîzînd, luîndu-şi rămas-bun de la Mona.

Susannah îşi puse o mînă pe pîntecele umflat şi oftă. O durea atît de tare spatele. Era o după-amiază toridă, dar descîntecul vraciului îi făcuse bine. Erau reprezentate peste douăzeci de meşteşuguri. Triburi din tot statul participau, expunîndu-şi produsele. Dansul nu se oprise nici o secundă. Susannah auzea tot felul de vorbe în diferite dialecte, dar nu putea spune că nu se simţea bine. Era comunitatea ei şi îi aparţinea de acum.

– Ce face frumoasa mea soţie?

– Caută cu disperare un scaun. Ea îl luă de braţ şi se îndreptară spre o zonă în care se vedeau cîteva scaune aliniate.

– Obosită? o întrebă el.

– Cum ai ghicit?

Joe o conduse spre scaune.

– William vrea să asist la o întrunire pentru

probleme de dezvoltare. I-am spus că acum am alte priorităţi.

– Cred că ştiu despre ce este vorba, îl necăji Susannah.

Oamenii începuseră să se adune pentru întrunire. Începuse şi muzica. Zgomotul mocasinilor se auzea înăbuşit, cumva, ca al căprioarelor care se ascund printre copaci. Mărgelele, atît de viu colorate, îşi adăugău şi ele propriul lor zgomot.

Femeile se aşezară în cercuri concentrice. Apărură şi fetele care începură să cînte.

– Iat-o, spuse Joe.

– Rivala mea, îi replică Susannah, luîndu-l de mînă.

În faţa oamenilor adunaţi apăru o fetiţă, ce avea o voce ca de privighetoare. Într-o coadă împletită la spate îi puseseră pene colorate. Ochii ei erau mari, căprui, iar părul negru. Ochii erau ai mamei ei.

– Ce frumoasă e, roşcato.

– Uimitor de frumoasă.

Fetiţa mai făcu un pas în faţă, apoi privi în jur pentru a observa cîtă lume se uită la ea.

– Va rupe multe inimi, adăugă Susannah, ascunzîndu-şi un zîmbet.

– Dar cu cine crezi că seamănă? începu Joe

să rîdă şi puse o mînă pe pîntecele atît de umflat al lui Susannah, simţind mişcările din interior.

– Cel de acum, ce crezi c-o să fie? întrebă el.

– Aşteaptă şi o să vezi.

El o privi ca un îndrăgostit, iar Susannah simţea că inima începe să-i bată mai repede, ca acum cinci ani, în noaptea în care Lucy fusese concepută.

Se îmbujoră dintr-o dată. Trecuseră cinci ani şi ea îl dorea mai mult ca la început.

Joe îi strînse mîna încet, citindu-i parcă gîndurile.

– Te iubesc, îi spuse el în Ottawa.

Ea ştia asta. Auzise aceste cuvinte zi şi noapte în ultimii cinci ani. Le ştia la fel de bine, cum ştia şi numele indian al fiicei lor, Lucy, cel pe care i-l alesese Joe. Flacăra care nu moare.

SFÎRŞIT

O dată ce ea i s-a strecurat în inimă, va mai putea fi el vreodată singur?

Susannah Moran era în exercițiul funcțiunii, cînd a aruncat zarurile la Cazinoul Manitou Lodge, dar cînd Joe Bond , frumos, cu trăsături aspre, i-a prins încheietura mîinii și-a dat seama că nimeni nu o mai prinsese atît de rapid... și că întîlnise un bărbat care îi declanșase toată pasiunea ascunsă. Joe nu știa ce învîrtea roșcata aceea nostimă, dar oricum o voia – voia să îi sărute gura, să își treacă degetele prin părul ei frumos și să posede această ispită vie, care era ultimul lucru din lume pe care și-l mai dorea. I-a dat drumul, gîndind că nu o s-o mai vadă vreodată, dar cînd Susannah a fost trimisă să aibă grijă de cărțile de la Consiliul Indian, și-a văzut destinul în ochii lui albaștri, adînci. Joe voia căldura ei, iubirea ei, dar voia, în același timp, să nu o dorească deloc. Amîndoi știau ce înseamnă nepotrivirea – ea, angajată a armatei, neavînd o casă stabilă, el, om de onoare, împărțit între două culturi.

Va putea Susannah să îl convingă că inimile și sufletele lor se uniseră, că iubirea lor putea arunca o punte între două lumi?

Străina

Lei 4500

Terry Lawrence STRĂINA